

Broj: KPV-04/05.

Sarajevo, 22.11.2005.

U IME, BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Nenada Šelede, kao predsjednika vijeća, Mirze Jusufovića i Šabana Maksumića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Jasminke Aždajić, u krivičnom predmetu protiv optuženih Ferida Okića i Fevzi Vasija, zbog krivičnog djela organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. i 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, (KZ BiH), u vezi sa krivičnim djelom neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. KZ BiH, a u vezi sa članom 54. KZ BiH- produženo krivično djelo, krivičnim djelom otmice iz člana 180. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), a u vezi sa članom 53. - sticaj krivičnih djela KZ BiH, krivičnim djelom razbojništva iz člana 289. stav 2. i 3. KZ FBiH, a u vezi sa članom 53. - sticaj krivičnih djela BiH, krivičnim djelom nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. KZ FBiH i krivičnim djelom krijumčarenja iz člana 214. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 31. -pomaganje KZ BiH, odlučujući po izmjenjenoj optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-177/04 od 16.11.2005. godine potvrđenoj dana 22.11.2004, nakon održanog glavnog, javnog i usmenog pretresa u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Bože Mihajlovića, optuženih Ferida Okića i Fevzi Vasija lično i njihovih branilaca Kadrije Kolića i Almira Selimovića, advokata iz Sarajeva i Senada Dupovaca i Šefke Šahbegovića, advokata iz Hadžića, dana 22.11.2005. godine donio je i javno objavio sljedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

FERID OKIĆ, zvani Fredi, sin Mehmeta Salihi i majke Mevlide rođene Okić, rođen 30.01.1967. godine u selu Ponikve, opština Velika Kladuša, Bošnjak, državljanin BiH, bez zanimanja, sa završena četiri razreda osnovne škole, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, prijavljen na adresi Mijatovići broj 167 Tuzla, nije osuđivan, nalazi se u pritvoru, Pritvorska jedinica Suda BiH

FEVZI VASIJA zvaní Luis, sin Muhameda i majke Mule, rođene Šaban, rođen 05.04.1963. godine u Prizrenu - Kosovo, nastanjen u Tuzli, Gradska broj 6, Albanac, državljaniñ Srbije i Crne Gore, po zanimanju ugostitelj, nije oženjen, srednjeg imovnog stanja, osuđivan, nalazi se na izdržavanju kazne zatvora u KPZ Zenica

K R I V I S U

Što su :

Optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender, zajedno sa pokojnim Faikom Kalenderom, te Perom Čovićem iz Zagreba i Hakijom Krličem iz DZ Srbije i Crne Gore, od početka 2003 godine, udružili se i dogovorili da organizovano, zajedničkim i planiranim djelovanjem, neovlašteno, sa drugim njima poznatim osobama i između sebe s ciljem pribavljanja nezakonite imovinske koristi, vrše međunarodnu prodaju i kupovinu radi prodaje supstanci „ekstazi“ i „heroin“ koje su Konvencijom o psihopatskim supstancama od 1971 godine i Rješenjem o popisu opojnih droga („Službeni list R BiH“ br.2/92 i 13/94) proglašene opojnim drogama i čiji se promet može obavljati samo na temelju dozvole nadležnog organa shodno Zakonu o proizvodnji i prometu opojnih droga („Službeni list R BiH“ br.2/92 i 13/94), koje radnje su Krivičnim zakonom Bosne i Hercegovine propisane kao krivično djelo neovlašteni promet opojnim drogama, a nakon ovog dogovora, radi neposrednog izvršenja među njima i sa drugim osobama dogovorene kupovine i prodaje opojnih droga i radi krijumčarenja srebra iz Istanbula u Tuzlu, od početka 2003 godine, Ferid Okić organizovao je Harisa Mehanovića, Seada Akeljića, Esada Kolčaka, optuženog Fevzi Vasiju, te osobu po imenu ili nadimku Željko, koji su pristali da sredstvima koja je osigurao optuženi Ferid Okić i pod njegovim rukovođenjem, vrše preuzimanje, slanje, prevoz i isporuku opojnih droga, da pomažu u preuzimanju i isporuci opojnih droga, te da izvršavaju krijumčarenje srebra, a pored toga, radi izvršenja i drugih radnji, od juna 2003 godine optuženi Ferid Okić organizovao je Harisa Mehanovića, Esada Kolčaka, Aldina Musića, te njemu poznate osobe Slavišu Lonco i državljane DZ Srbije i Crne Gore, Samira Kuqi i Valdeta Sukaj, koji su pristali da sredstvima koja je osigurao optuženi Ferid Okić i pod njegovim rukovođenjem, od drugih osoba oduzimaju novac, druge vrijedne pokretnine ili nekretnine s ciljem da njihovim oduzimanjem pribave protivpravnu imovinsku korist, koje radnje su Krivičnim zakonom Bosne i Hercegovine propisane kao krivična djela: razbojništvo, otmica i iznuda, pa su tako optuženi i navedena lica u periodu od početka 2003 godine do maja 2004 godine, djelujući kao

zločinačka organizacija, u smislu člana 1. stav 17. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, učinili više krivičnih djela, tako što su:

1. Ferid Okić i Fevzi Vasija - zajedno

Početkom januara 2003 godine optuženi Ferid Okić je zajedno sa njemu poznatim pripadnicima zločinačke organizacije, po prethodnom dogovoru, radi dalje prodaje, u Holandiji kupio veću količinu opojne droge „ekstazi“ i istu, na neutvrđen način, prebacio u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim osobama dogovorio prodaju „ekstazija“ u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku „ekstazija“ na način da je: sa Seadom Akeljićem dogovorio da za ugovorenu novčanu naknadu od 2.000,00 eura preveze „ekstazi“ u Istanbul i sa optuženim Fevzi Vasijom dogovorio da optuženom Feridu Okiću pomogne kao prevodilac na turski jezik u kontaktu sa kupcima „ekstazija“, nakon čega je Sead Akeljić „ekstazi“ upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru Feridovog vozila marke „Golf“ tip 3 registarske oznake 583-M-625, prevezao iz Tuzle u Istanbul, te vozilo sa „ekstazijem“ u Istanbulu, predao optuženom Feridu Okiću koji ga je zajedno sa optuženim Fevzijem sačekao u Istanbulu, a zatim je optuženi Ferid Okić uz pomaganje Fevzi Vasije kao prevodioca predao „ekstazi“ njemu poznatim kupcima, nakon čega je optuženi Ferid Okić, dobivenim novcem od prodaje „ekstazija“, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije kao prevodioca, zajedno sa svojom suprugom Miladom Okić, sa njemu poznatim trgovcem ugovorio kupoprodaju neutvrđene količine srebrenog nakita, odabrao srebreni nakit, te preuzeo i platio samo dio kupljenog srebrenog nakita, a zatim je optuženi Ferid Okić u namjeri da kupljeni srebreni nakit uveze u Bosnu i Hercegovinu i da izbjegne mjere carinske kontrole, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije i Seada Akeljića, nakit upakovao u plastične bočice, te ga sakrio kao i „ekstazi“ u rezervoaru istog vozila, nakon čega je Sead Akeljić sam izvršio prevoz srebrenog nakita u Tuzlu, te vozilo sa nakitom, po dolasku, predao optuženom Feridu Okiću.

2. Ferid Okić i Fevzi Vasija – zajedno

Početkom februara 2003 godine optuženi Ferid Okić je, zajedno sa njemu poznatim pripadnicima zločinačke organizacije, po prethodnom dogovoru,

radi daljne prodaje, u Holandiji, kupio veću količinu opojne droge "ekstazi" i istu na neutvrđen način prebacio u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim osobama dogovorio prodaju "ekstazija" u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku "ekstazija" na način da je: sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura preveze "ekstazi" u Istanbul, a sa optuženim Fevzi Vasijom dogovorio da u Istanbulu kao prevodilac i posrednik pomogne Seadu Akeljiću da "ekstazi" preda Feridu Okiću poznatim kupcima i preuzime novac za prodani "ekstazi", a da zatim Sead Akeljić i optuženi Fevzi Vasija zajedno, dobivenim novcem plate i preuzmu srebrni nakit koji je optuženi Ferid Okić ranije ugovorio i odabrao, da zajedno preuzeti nakit upakuju u plastične bočice i sakriju u rezervoaru istog vozila i ilegalno prebace – prokrijumčare u Tuzlu, nakon čega je Sead Akeljić "ekstazi" upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru Feridovog putničkog motornog vozila "VW" reg. oznaka 583-M-625 iz Tuzle prevezao u Istanbul, gdje ga je sačekao optuženi Fevzi Vasija pa je Sead Akeljić, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije kao prevodioca, vozilo sa "ekstazijem" predao kupcima poznatim optuženom Feridu Okiću, a zatim su izvjesno vrijeme zajedno čekali vraćanje vozila i isplatu novca od kupaca "ekstazija" da bi platili i preuzeli srebro, nakon čega su preuzeli od kupaca samo vozilo i zajedno napustili Istanbul te se vratili u Tuzlu, iz razloga što nisu dobili novac za "ekstazi" te nisu mogli platiti i preuzeti srebro.

3. Ferid Okić - sam

U martu 2003 godine optuženi Ferid Okić i njemu poznati pripadnik zločinačke organizacije Pero Čović su, po prethodnom dogovoru radi daljne prodaje, u Holandiji, kupili veću količinu opojne droge "ekstazi" i istu organizovano na neutvrđen način prebacili u Tuzlu, pa su sa njima poznatim osobama dogovorili prodaju "ekstazija" u Turskoj i istovremenu kupovinu 10 kg opojne droge "heroin" radi daljne prodaje u Tuzli, nakon čega je optuženi Ferid Okić organizovao prevoz i isporuku "ekstazija", te preuzimanje i prevoz "heroina" na način da je radi prevoza "ekstazija" od rent a car agencije u Tuzli iznajmio putničko motorno vozilo "Škoda Oktavija" reg. oznaka 315-E-103, pa se sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura preveze "ekstazi" u Istanbul, te ga preda optuženom Feridu Okiću poznatoj osobi po imenu Adem, a sa Harisom Mehanovićem i Perom Čovićem dogovorio da od osobe po imenu Adem, preuzmu "heroin", upakuju ga zajedno sa tekstilnim proizvodima i pošalju u Tuzlu, kao pošiljku tekstila, na ime osoba sa kojima je optuženi Ferid

Okić dogovorio da za njegov butik "Farisa" uvezu tekstilne proizvode ilegalno, pa je nakon toga, Sead Akeljić ekstazi upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru iznajmljenog vozila prevezao iz Tuzle u Istanbul, ekstazi predao optuženom Feridu Okiću poznatoj osobi po imenu Adem, koji ga je sačekao u Istanbulu, a Haris Mehanović i Pero Čović su preuzeli 10 kg "heroína" od osobe po imenu Adem, te ga upakovali zajedno sa tekstilnim proizvodima i kao tekstilnu pošiljku poslali iz Istanbula u Tuzlu, na ime Feridu Okiću poznatih osoba, koje su po prijemu, pošiljku sa "heroinom" predali optuženom Feridu Okiću koji je organizovao daljnu prodaju "heroína".

4. Ferid Okić – sam

U maju 2003 godine optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender zajedno sa pokojnim Faikom Kalenderom su, po prethodnom dogovoru, radi daljne prodaje, u Holandiji kupili veću količinu opojne droge "ekstazi" i istu organizovano na neutvrđen način prebacili u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim Hakijom Krličem dogovorio prodaju "ekstazija" u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku "ekstazija" na način da je radi prevoza "ekstazija" od "Rent-a Car" Agencije iznajmio putničko motorno vozilo "Seat" reg. oznaka 301-T-345, a sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura preveze "ekstazi" u Istanbul i da ga preda osobama poznatim optuženom Feridu Okiću i Hakiji Krliču, nakon čega je Sead Akeljić "ekstazi" upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru iznajmljenog vozila prevezao iz Tuzle u Istanbul, "ekstazi" predao osobama koje su ga sačekale u Istanbulu, a koje su poznate optuženom Feridu Okiću i Hakiji Krliču.

5. Ferid Okić - sam

U junu 2003 godine optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender zajedno sa pokojnim Faikom Kalenderom su, po prethodnom dogovoru, radi daljne prodaje, u Holandiji, kupili veću količinu opojne droge "ekstazi", čija je vrijednost bila najmanje 110.000,00 eura, koju su, organizovano, na neutvrđen način, prebacili u Tuzlu, nakon čega su, sa njima poznatim osobama, dogovorili prodaju "ekstazija" u Turskoj i kupovinu oko 20 kg "heroína" radi daljne prodaje u Tuzli, nakon čega je optuženi Ferid Okić organizovao prevoz i isporuku "ekstazija" iz Tuzle u Istanbul, te preuzimanje i prevoz "heroína" iz Istanbula u Tuzlu, na način da je zajedno sa njemu poznatom osobom po imenu Željko, u svom putničkom motornom vozilu marke "Mercedes" reg.

oznaka 198-T-193, u rezervoaru vozila napravio tajno skrovište radi prevoza "ekstazija" i "heroina", a zatim je sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 4.000,00 eura izvrši prevoz "ekstazija" iz Tuzle u Istanbul i prevoz "heroina" iz Istanbula u Tuzlu, pa je Sead Akeljić "ekstazi", sakriven u pripremljenom skrovištu, prevezao iz Tuzle u Istanbul, vozilo sa "ekstazijem" predao, optuženom Feridu Okiću i njemu poznatim Adem i Željku, koji su ga sačekali u Istanbulu, a zatim je, nakon što su Željko i Adem preuzeli oko 10 kg "heroina" i sakrili ga u načinjeno skrovište, prevezao "heroin" iz Istanbula u Tuzlu, te vozilo sa heroinom predao optuženom Feridu Okiću, Isljamu Kalenderu i sada pokojnom Faiku Kalenderu koji su organizovali daljnu prodaju "heroina".

6. Ferid Okić - sam

U julu 2003 godine, optuženi Ferid Okić je sa njemu poznatim osobama iz Državne zajednice Srbije i Crne Gore, sa izvjesnim Šabanom i Miljaimom dogovorio kupovinu radi daljnje prodaje 7,5 kg. "heroina", a zatim je organizovao preuzimanje "heroina" na način da je: sa Harisom Mehanovićem dogovorio se da Haris preuzme "heroin" koji će iz Državne zajednice Srbije i Crne Gore u Bosnu i Hercegovinu prebaciti Šaban i Miljaim i sa Esadom Kolčakom dogovorio se da Esad, Šabanu i Miljaimu preda pismo kojim ih Ferid obavještava da će im "heroin" platiti u roku od mjesec dana, nakon čega je Haris Mehanović neutvrđenog datuma u Tuzli od Šabana i Miljaima preuzeo 7,5 kg "heroina" i "heroin" predao Feridu Okiću u njegovom stanu u Lukavcu, a zatim je Esad Kolčak od Ferida Okića preuzeo pismo sa ciljem da ga preda Šabanu i Miljaimu od čega je Esad naknadno odustao, nakon čega je Ferid Okić organizovao prodaju dijela pribavljenog "heroina" na području Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske, pa je zajedno sa Harisom Mehanovićem predao Isljamu Kalenderu 2 kg. "heroina" radi podmirenja ranijih međusobnih potraživanja vezanih za kupovinu i prodaju "ekstazija", dok je 2 kg "heroina" uz posredovanje njemu poznate osobe Vahida Parića zvanog "Dado", prodao kupcima u Republici Hrvatskoj, te je organizovao prevoz i isporuku ove količine "heroina" na način da je: dogovorio se sa Hajrudinom Mujagićem zvani Ruda, da za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 100,00 KM i 50,00 eura od Harisa Mehanovića, preuzme pripremljeni paket sa "heroinom", da pripremljeni paket odveze svojim vozilom u Banja Luku, pripremljeni paket sa "heroinom" preda Vahidu Pariću zvanom Dado i od Vahida Parića preuzme iznos od 12.000,00 eura, nakon čega je Haris Mehanović po Feridovom nalogu u Lukavcu ispred zgrade u kojoj je u to vrijeme živio optuženi Ferid Okić predao upakovani

paket sa "heroinom" Hajrudinu Mujagiću zvanom Ruda, koji je izvršio prevoz preuzetog paketa iz Tuzle u Banja Luku, predao paket sa "heroinom" Vahidu Pariću zvanom Dado od kojeg je preuzeo novac za "heroin" u iznosu od 12.000,00 eura, koji je novac, po povratku u Lukavac lično i neposredno predao optuženom Feridu Okiću u njegovom stanu u Lukavcu.

7. Ferid Okić – sam

Krajem juna 2003 godine, Ferid Okić je organizovao otmicu Munira Kalendera iz Banovića i Florijana Rashiti iz Gnjilana, DZ Srbija i Crna Gora, u namjeri da od njih ili od njihove rodbine, iznudi novac ili drugu imovinsku korist, na način da je sa Esadom Kolčakom, Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem, te njemu poznatom osobom po imenu Samir Kuqi, državljaninom DZ Srbije i Crne Gore, dogovorio izvršenje otmice, a sa Margaretom Hadžić zvanom "Marga" iz Tuzle dogovorio da mu imenovana iznajmi prostorije u prizemlju svoje porodične kuće i pomogne da namami Munira i Florijana da dođu na mjesto izvršenja otmice, nakon čega su pripremljenim sredstvima za izvršenje otmice i po dogovorenom planu izvršenja otmice, zajedničkim djelovanjem, nedaleko od hotela u mjestu Zlaća kod Banovića, upotrebom oružja: pištolja marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769, pištolja nepoznate marke kalibra 7,65 mm, pištolja "Makarov" kalibra 10 mm, elektro-šoka za onesposobljavanje i drugih pogodnih sredstava, lišili slobode Munira i Florijana, pri čemu je Florijan Rashiti ranjen upotrebom vatrenog oružja kalibra 7,65 mm, a zatim su ih vezane, u prtljažniku putničkog motornog vozila marke "Mercedes" tip 126 nepoznatih registarskih oznaka, odvezli do kuće Margarete Hadžić zvane "Marga", te ih zatvorili u prizemlju kuće vezane lisicama i lancem za namještaj kako ne bi mogli pobjeći, uz stalni nadzor i čuvanje od strane optuženog Aldina Musića zvanog "Kina" i Samira Kuqi, nakon čega je optuženi Ferid Okić, prisilio Florijana Rashiti da potpiše ugovor kojim Florijan prodaje Feridu Okiću svoj stan broj 21/4, blok br.5, lamela 5-5 prin, površine 46,40 m², u mjestu Živinice kod Tuzle za iznos od 25.000,00 eura, koji mu nije isplatio niti je optuženi Ferid Okić imao namjeru da ga isplati, te od njegove rodbine iznudio plaćanje iznosa od 31.000,00 švicarskih franaka, a koji iznos je optuženi Haris Mehanović preuzeo od Florijanove rodbine u mjestu Peć, nakon čega je optuženi Ferid Okić oslobodio Florijana Rashitija, a Munira Kalendera je prisilio da mu preda 60 kg smjese takozvanog "mišunga", koji se miješa sa "heroinom" radi pripreme "heroina" za maloprodaju, te od Munirove rodbine zatražio plaćanje otkupnine u neutvrđenom iznosu, koji nije uspio naplatiti jer je oteti Munir uspio pobjeći.

8. Ferid Okić – sam

U avgustu 2003 godine, Ferid Okić organizovao je otmicu Nadila Hasića zvanog "Mačak" iz Tuzle u namjeri da od njega iznudi novac ili drugu imovinsku korist na način da je sa Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem dogovorio da zajedno izvrše otmicu, a sa Margaretom Hadžić zvana "Marga" iz Tuzle dogovorio da mu pomogne da namami Nadila Hasića da dođe na mjesto izvršenja otmice, nakon čega su pripremljenim sredstvima za izvršenje otmice i po dogovorenom planu izvršenja otmice zajedničkim djelovanjem upotrebom oružja: pištolja marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769 i pištolja marke "Zastava" model M-57, kalibar 7,62 mm, serijskog slova i broja C214011 sa 6 metaka, optuženi Ferid Okić i Aldin Musić lišili slobode Nadila u Feridovom butiku "Farisa", te ga vezali lisicama za radijator kako ne bi mogao pobjeći, a Haris Mehanović je Margaretu Hadžić po planu držao u svom stanu za vrijeme otmice kako bi uvjerali Nadila da je i ona oteta, pa je optuženi Ferid Okić pokušao od Nadila iznuditi novac te je zajedno sa Harisom Mehanovićem izvršio pretres Nadilove kuće pri čemu su pronašli i otuđili neutvrđenu količinu nakita, a za to vrijeme je Aldin Musić čuvao vezanog Nadila u butiku, a zatim je optuženi Ferid Okić sa Nadilom dogovorio da će ga prebaciti na drugo mjesto i da pri tom ne pravi probleme nakon čega su optuženi Ferid Okić i Aldin Musić pokušali prebaciti Nadila iz butika na neko drugo mjesto, pri čemu je oteti Nadil uspio pobjeći i obavijestiti policiju, pa su tako optuženi Ferid Okić i Aldin Musić uhvaćeni u pokušaju da se udalje sa mjesta otmice, pri čemu je optuženi Ferid Okić od sebe odbacio pištolj sa prigušivačem koji je koristio prilikom otmice.

9. Ferid Okić – sam

U septembru 2003 godine, nakon što je došao do pouzdane informacije da se u "Union banci" DD Sarajevo – ekspozitura Tuzla, koja se nalazi u ulici Muhameda Hevaije Uskufija do br. 8, u tačno određeno vrijeme nalazi veća količina novca, optuženi Ferid Okić dogovorio sa Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem, i njemu poznatim osobama Slavišom Lonco i Samirom Kuqi iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je optuženi Ferid Okić unaprijed pripremio: automatsku pušku "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja i slova YU02352-HI kalibra 9,00 mm, sa 21 metkom u spremniku, pištolj sa prigušivačem nepoznate marke i kalibra, odjeća za maskiranje i vozilo "Ford Fiesta" iznajmljeno od rent-a-car agencije, te zajedničkim djelovanjem,

izvršenjem unaprijed dogovorenih pojedinačnih radnji, oduzmu od djelatnika banke novac i da novac međusobno podijele, pa su po ovom dogovoru dana 16.09.2003 godine, između 07,30 i 08,00 sati, dogovorene radnje izvršili, tako da je Haris Mehanović na dogovoreno mjesto parkirao vozilo i čekao da preuzme oduzeti novac od Slaviše Lonco i Samira Kuqi, te da ga sakrije na dogovorenom mjestu, dok je Aldin Musić izvršio osmatranje banke i obavijestio optuženog Ferida Okića da nema opasnosti i, po dogovoru, ostao na autobusnom stajalištu nedaleko ispred banke da osmatra, nakon čega je optuženi Ferid Okić dao signal Slaviši Lonco i Samiru Kuqi da mogu ući u banku, pa su oni, Slaviša sa "Heklerom" i Samir sa pištoljem, po utvrđenom planu, ušli u banku, te su prijetnjom upotrebe oružja, djelatnike banke odvojili u jednu prostoriju gdje ih je Slaviša Lonco držao pod nadzorom dok je Samir Kuqi, novac u iznosu od 296.500,00 KM oduzeo i stavio u pripremljeni ruksak, nakon čega su njih dvojica napustili banku i krenuli u pravcu pripremljenog vozila, da po planu, ostave plijen u vozilo, što nisu učinili zbog potjere građana, te su stoga nastavili bježati sa novcem, a nakon svih ovih radnji optuženi Ferid Okić, Haris Mehanović i Samir Kuqi su se sastali, te su međusobno podijelili plijen bez Aldina Musića koji je po izvršenju svojih radnji pobjegao u Sarajevo i bez Slaviše Lonco koji se nakon višednevnog sakrivanja od potjere sam predao policiji.

10. Ferid Okić – sam

U februaru 2004 godine, nakon što je došao do pouzdane informacije da Khalil Zayed, u svom stanu na adresi Stupine B9/6-V-20 u Tuzli posjeduje veću količinu dolara i drugih vrijednosti, optuženi Ferid Okić dogovorio je sa Harisom Mehanovićem i osobom po imenu Valdet Sukaj iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja su unaprijed pripremili: oružje, pištolj nepoznate marke, sredstva za vezivanje, ljepljiva traka i lisice, te zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji, otuđe novac i druge vrijednosti, te da ih međusobno podijele, pa su, po ovom dogovoru, dana 01.03.2004 godine između 09,00 i 09,30 sati izvršili dogovorene radnje tako da su, svi zajedno, putničkim motornim vozilom nepoznate marke, došli na adresu gdje stanuje oštećeni Khalil, pa je Haris Mehanović ostao u vozilu da čeka i osmatra, dok je optuženi Ferid Okić zajedno sa Valdetom Sukaj, otišao u stan oštećenog Khalila, koji ih je očekivao, jer su se prethodnih dana dogovorili da im skida sihire, pa su, po ulasku u stan, prijetnjom upotrebe vatrenog oružja, savladali Khalila, vezali ga liscama, ljepljivom trakom, prisiljavali da im kaže gdje drži dolare, nakon čega su izvršili pretres stana, te su našli i oduzeli 7.365,00 KM, i zlatni nakit u vrijednosti od oko 2.500,00 KM,

da bi potom oštećenog Khalila, vezali kablom, te napustili stan sa oduzetim novcem i zlatom zaprijetivši oštećenom Khalilu, da ne smije zvati policiju.

11. Ferid Okić – sam

U martu mjesecu 2004 godine, nakon što je došao do pouzdanih informacija da Faik Kalender, sa kojim je u toku 2003 godine vršio međunarodnu prodaju opojnih droga, posjeduje u svome stanu u Sarajevu, na adresi u ulici Nerkeza Smailagića broj 1/1 veću količinu novca i opojne droge "heroin", optuženi Ferid Okić dogovorio je sa Harisom Mehanovićem, Samirom Kuqi i Valdetom Sukaj iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je unaprijed pripremio optuženi Ferid Okić: oružje, pištolji marke "Crvena zastava" sa prigušivačima kalibra 7,65 mm, sredstvima veze i drugim sredstvima, zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji otuđe od Faika Kalendera, novac i drogu, pa su po ovom dogovoru i pripremljenom planu, dana 17.03.2004 godine između 17,00 i 17,30 sati dogovorene radnje izvršili na način da su svi zajedno, iznajmljenim vozilom marke "Škoda Fabia" iz Tuzle došli u Sarajevo u ranim poslijepodnevним satima, parkirali se nedaleko od zgrade gdje stanuje Faik Kalender, te su optuženi Haris Mehanović i Samir Kuqi ostali u vozilu da osmatraju i uoče dolazak Faika Kalendera u stan i to jave optuženom Feridu Okiću i Valdetu Sukaj, koji su bili na svojim pozicijama u unutrašnjosti zgrade, gdje su, prikrivajući se, čekali da Faik Kalender dođe, pa su Haris Mehanović i Samir Kuqi, uočivši dolazak Faika Kalendera sa svojim vozilom pred zgradu, to dojavili telefonom optuženom Feridu Okiću i Valdetu Sukaj, koji su dočekali Faika Kalendera, te ga prijetnjom upotrebe oružja prisilili da otključa vrata svog stana, a zatim su zajedno sa njim ušli u stan, nakon čega je Faik Kalender, u jednom trenutku, pokušavajući pobjeći od optuženog Ferida Okića i Valdeta Sukaj, prišao prozoru, pokušao ga otvoriti u namjeri da iskoči kroz prozor dozivajući pomoć vršeći ove radnje, a u tim trenucima ili optuženi Ferid Okić ili Valdet Sukaj iz jednog od pištolja koje su imali, ispaljuje četiri hica, od čega tri pogađaju Faika Kalendera, koji usljed zadobivenih povreda, u padu, odvaljuje bravaluk na štoku prozora, u rotaciji tijela razbija vanjsko staklo u tom trenutku već otvorenog prozora i pada na pod usljed ustrela grudnog koša i oštećenja devetog grudnog kičmenog pršljena, nakon čega optuženi Ferid Okić i Valdet Sukaj napuštaju stan, za sobom zatvaraju vrata koja se automatski zaključavaju ostavljajući povrijeđenog Faika koji glasno doziva u pomoć i viče "Ubi me Ferid", napuštaju zgradu i prolazeći kroz pasaž zgrade u telefonskom kontaktu sa Harisom i Samirom dogovaraju mjesto gdje će se sastati, nakon čega se sastaju nedaleko od zgrade, mjesta događaja i bježe sa lica mjesta

istim vozilom kojim su i došli u pravcu Tuzle, pri čemu Ferid Okić poziva Aldina Musića koji na dogovorenom mjestu u jednoj piceriji u sarajevskom naselju Nedžarići preuzima Samira Kuqi i dva pištolja koja su pri vršenju opisanih radnji Ferid i Valdet koristili, a za to vrijeme dok oni bježe i uklanjaju tragove, po ulasku ovlaštenih službenih osoba u stan se utvrđuje da je kod Faika Kalendera nastupila smrt usljed zadobivenih povreda.

12. Ferid Okić – sam

Nakon što je u martu 2004 godine, došao do pouzdanih informacija da se u poslovnici BH Pošte 75203 Bukinje u Šićkom Brodu u Tuzli, u određeno vrijeme, nalazi veća količina novca, optuženi Ferid Okić dogovorio sa Harisom Mehanovićem i osobom Samir Kuqi iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je optuženi Ferid Okić unaprijed pripremio: vozilo marke "Opel Kadet", pištolji nepoznate marke i kalibra, lisice za vezivanje osoba, gumene rukavice, odjeća za maskiranje, radni kombinezoni i radni šeširi, te druga sredstva, zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji, oduzmu od djelatnika pošte novac, pa su po ovom dogovoru dana 01.04.2004 godine između 07,00 i 07,30 sati dogovorene radnje izvršili na način da su pripremljenim vozilom zajedno došli pred poštu, pa je Haris Mehanović ostao u vozilu da čeka i osmatra, a optuženi Ferid Okić i Samir Kuqi su maskirani ušli u prostorije Pošte gdje su prijetnjom upotrebe oružja vezali radnike Pošte lisicama i ljepljivom trakom, te su oduzeli poštansku vreću u kojoj se nalazilo 335.786,40 KM, a zatim su napustili prostorije pošte i korištenim vozilom "Opel Kadet" odvezli se do mjesta gdje ih je sačekala Feridu Okiću poznata osoba kojoj je Ferid Okić predao torbu sa plijenom, otuđenim novcem, a zatim su se istim vozilom "Opel Kadet" odvezli do mjesta gdje su ih čekala već pripremljena druga iznajmljena vozila, nakon čega su prešli u ta iznajmljena vozila, ostavili korišteno vozilo "Opel Kadet" i upotrijebljenu odjeću, a pripremljenim vozilima se udaljili u nepoznatim pravcima, da bi se naknadno sastali na unaprijed dogovorenom mjestu gdje su izvršili podjelu otuđenog novca.

13. Ferid Okić – sam

U toku 2003 godine i 2004 godine, protivno Zakonu o držanju i nošenju oružja neovlašteno nabavio i neovlašteno držao oružje čija nabavka, držanje i nošenje građanima uopšte nije dozvoljena i to: automatsku pušku "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja i slova YU02352-HI, kalibra 9,00 mm i

pištolj marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769, 5 pištolja marke "Crvena zastava" Mod. 70, kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva i slova: J-311026, G-265640, 39272, 40687 i 23647, 5 prigušivača za pištolje kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: 441133, 90119, 20066, 22004 i 113384, te 200 metaka kalibra 7,65 mm.

Dakle, da su:

1. Optuženi **Ferid Okić**, organizovao zločinačku organizaciju u smislu člana 1. stav 17. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine koju sačinjavaju optuženi: Isljam Kalender, Haris Mehanović, Sead Akeljić, Esad Kolčak, Aldin Musić i Fevzi Vasija te druge trenutno osuđene ili nedostupne osobe: Slaviša Lonco iz Sarajeva, Pero Čović iz Zagreba, Samir Kuqi i Valdet Sukaj, državljani Državne zajednice Srbije i Crne Gore i osoba po imenu ili nadimku Željko iz Bosne i Hercegovine, rukovodio zločinačkom organizacijom koja je u periodu od početka 2003 godine do maja 2004 godine, organizovano i zajedničkim djelovanjem izvršila više djela propisanih Krivičnim zakonom Bosne i Hercegovine i Krivičnim zakonom Federacije Bosne i Hercegovine, pa je optuženi Ferid Okić, kao organizator, rukovodilac i izvršilac:

- a) radnjama opisanim u tačkama 1. do 6. vršio međunarodnu prodaju opojnih droga "ekstazi" i "heroin", kupovinu radi prodaje opojnih droga "ekstazi" i "heroin", organizovao prevoz i isporuku opojnih droga "ekstazi" i "heroin" u međunarodnoj prodaji, radnjama opisanim;
- b) radnjama opisanim u tačkama 7. i 8. organizovao otmice drugih osoba u cilju iznude novca, drugih vrijednih pokretnina i nekretnina;
- c) radnjama opisanim u tačkama 9, 10. i 12. organizovao razbojništva, oduzimanje od drugih osoba novca i drugih vrijednih pokretnina s ciljem pribavljanja protivpravne imovinske koristi, upotrebom oružja i u sastavu organizovane grupe ljudi;
- d) radnjama opisanim u tački 11. organizovao razbojništvo, oduzimanje od druge osobe novca i drugih vrijednih pokretnina s ciljem pribavljanja protivpravne imovinske koristi upotrebom oružja, te je u izvršenju ovih radnji lišena života oštećena osoba nad kojom je razbojništvo izvršeno;
- e) radnjama opisanim u tački 13. protivno Zakonu o držanju i nošenju oružja neovlašteno nabavio i neovlašteno držao oružje čija nabavka, držanje i nošenje građanima uopšte nije dozvoljena, a koje je nabavio s

ciljem upotrebe u izvršenju djela zločinačke organizacije i koje je dijelom upotrijebio u izvršenju djela zločinačke organizacije.

2. Optuženi Fevzi Vasija postao pripadnikom zločinačke organizacije koju je organizovao optuženi Ferid Okić pa je kao pripadnik ove zločinačke organizacije:

a) radnjama opisanim u tački 1. i 2. pomaganjem učestvovao u prodaji opojnih droga "ekstazi" u međunarodnom prometu i pomaganjem učestvovao u krijumčarenju robe, srebra iz Istanbula u Tuzlu.

Čime su:

*1. Optuženi **Ferid Okić**, radnjama opisanim u tačkama 1. do 13., učinio krivično djelo **organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine**, a u vezi sa krivičnim djelima:*

a) radnjama opisanim u tačkama od 1. do 6. u vezi krivičnog djela neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, produženo krivično djelo;

b) radnjama opisanim u tačkama 7. i 8. u vezi krivičnog djela otmica iz člana 180. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 53. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, sticaj krivičnih djela;

c) radnjama opisanim u tačkama 9., 10., 11. i 12. u vezi krivičnog djela razbojništvo iz člana 289. stav 2. i 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 53. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, sticaj krivičnih djela;

d) radnjama opisanim u tački 13. u vezi krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

*2. Optuženi **Fevzi Vasija** radnjama opisanim u tačkama 1. i 2., učinio krivično djelo **organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine**, a u vezi sa krivičnim djelima:*

a) radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. u vezi sa krivičnim djelom neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. Krivičnog

zakona Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, produženo krivično djelo i u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, pomaganje;

- b) radnjama opisanim u tački 1. u vezi sa krivičnim djelom krijumčarenje iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, pomaganje.*

*Pa sud, prvooptuženog **Ferida Okića**, na osnovu primjene naprijed navedenih zakonskih propisa i člana 48. KZ BiH,*

O S U Ā U J E

na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 22 (dvadesetdvije) godine

*A drugooptuženom **Fevzi Vasiju**, za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. KZ BiH, a u vezi sa krivičnim djelima:*

- a) radnjama opisanim u tačkama 1. i 2., krivično djelo neovlašteni promet opojnih droga iz člana 195. stav 2. KZ BiH, a u vezi sa članom 54. KZ BiH, produženo krivično djelo i u vezi sa članom 31. KZ BiH, pomaganje, utvrđuje*

kaznu zatvora u trajanju od 1 /jedne/ godine

- b) radnjama opisanim u tački 1., krivično djelo krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 31. KZ BiH, pomaganje, utvrđuje*

kaznu zatvora u trajanju od 1 /jedne/ godine

*Na osnovu člana 55. KZ BiH, u vezi sa članom 53. KZ BiH, sud mu **uzima kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 3 /tri/ godine**, koja mu je izrečena presudom Suda Bosne i Hercegovine, broj K-10/03. od 08.10.2003 godine, za krivično djelo krivotvorenje novca iz člana 205. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 54. KZ BiH, produženo krivično djelo.*

Pa ga sud, na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 53. KZ BiH

OSUĐUJE

na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 2 (dva) mjeseca.

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 56. KZ BiH,

u odnosu na prvooptuženog Ferida Okića, u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru počev od 25.05.2004 godine pa do pravomoćnosti presude, a najduže do isticanja izrečene kazne,

u odnosu na drugooptuženog Fevzi Vasija, u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru počev od 27.05.2003 godine pa do 08.10.2003 godine.

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 188. st. 4. ZKP-a BiH prvo- i drugooptuženi se oslobađaju troškova krivičnog postupka.

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 74. stav 1. KZ BiH od prvooptuženog Ferida Okića oduzima se:

-automatska puška "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja YU02352-HI, kalibra 9,00 mm, pištolj marke "Bereta" model 950B, kalibar 6,35 mm, serijskih slova i brojeva BP37769, 5 pištolja sa prigušivačem marke "Crvena zastava" M 70, kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: J-311026, G-265640, 39272, 40687 i 23647, 5 prigušivača za pištolje kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: 441133, 90119, 20066, 22004 i 113384, te 200 metaka kalibra 7,65 mm;

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 110. stav 1. KZ BiH od prvooptuženog Ferida Okića oduzima se:

- putničko motorno vozilo marke "Opel", tip "Kadet D", 1,3, zelene boje, broj šasije WOLOOOO34E5049305, broj motora 13 181179, godina proizvodnje

1983., koji je automobil optuženi Ferid Okić kupio od Ramiza Močića, radi pripremanja i izvršenja razbojništva iz tačke 12. presude;

- putničko motorno vozilo marke "Audi", tip "A6", registarskih oznaka 935-E-501, broj šasije WAUZZZ4BZYN071711, koji je optuženi Ferid Okić kupio od Čazima Dečaja, novcem pribavljenim izvršenjem krivičnog djela iz tačke 12. presude i iskoristio za sakrivanje pištolja marke "CZ" sa prigušivačima;

-376 komada srebrenih privjesaka, težine 1.205,00 grama, 6 komada srebrenih broševa, težine 60,30 grama, 866 komada srebrenih prstenova, težine 4.067,60 grama, 475 komada srebrenih minduša, težine 1.784,00 grama, 509 komada srebrenih narukvica, težine 3.394,90 grama, 702 komada srebrenih ogrlica i lančića, težine 6.788,95 grama, srebreni nakit lomljeni, težine 300,30 grama, koji je kupio novcem pribavljenim izvršenjem krivičnog djela iz tačke 12. presude.

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 110. stav 1. i člana 111. stav 1. KZ BiH od prvooptuženog Ferida Okića oduzima se:

-stan br. 21/4, blok br. 5, lamela 5-5 prin., površine 46,40 m², u mjestu Živinice kod Tuzle, koji je prvooptuženi Ferid Okić stekao izvršenjem krivičnog djela iz tačke 7. presude od oštećenog Florijana Rashiti, te prodao Adilu Kamberoviću, koji je mogao znati da je optuženi Ferid Okić nezakonito pribavio stan.

-putničko motorno vozilo marke "Mercedes" benz ML, model 270 CDI, azurno plave metalik boje – G9, broj šasije WDC1631131X723333, broj motora 61296330034114, koje je optuženi Ferid Okić kupio novcem ostvarenim vršenjem krivičnog djela iz tačaka od 1. do 3. presude, kupovinom od auto kuće "Đug-auto" iz Živinica, a zatim u izvršenju krivičnog djela iz tačke 4. presude prenio u vlasništvo osuđenom Isljamu Kalenderu, koji u toku ovog postupka i postupka pred Kantonalnim sudom u Sarajevu, a sve u cilju da bi izbjegao oduzimanje vozila, vozilo prodao Erduanu Hadžihasanoviću, koji je zasigurno mogao znati da su optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender nezakonito pribavili vozilo;

-putničko motorno vozilo marke "Mercedes", tip 210, broj šasije WDB2100171A230607, broj motora 60298212004158, koje je optuženi Ferid Okić kupio novcem ostvarenim izvršenjem krivičnih djela iz tačaka od 1. do 3. presude, kupovinom od Auto kuće "Đug-auto" iz Živinica, u vozilo ugradio

tajno skrovište i isto koristio za izvršenje krivičnih djela iz tačke 5. presude, a zatim vozilo sa skrivenim skrovištem prodao Erminu Mujkiću, koji je zasigurno znao da je optuženi Ferid Okić vozilo nezakonito pribavio i koristio prilikom izvršenja krivičnih djela.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: KT-177/04 od 18.11.2004 godine, potvrđenom 22.11.2004 godine, koja je u pogledu činjeničnog stanja izmjenjena na glavnom pretresu od 17.11.2005 godine, prvooptuženi Ferid Okić, zvani „Fred“, optužen je da je, radnjama opisanim u tačkama 1. do 13. optužnice, počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa krivičnim djelima neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. KZ BiH, u vezi sa članom 54. – produženo krivično djelo KZ BiH; otmica iz člana 180. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 53. – sticaj krivičnih djela KZ BiH; i razbojništvo iz člana 289. stav 2. i 3. KZ FBiH; te nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. KZ FBiH.

Drugooptuženi Fevzi Vasij, zvani „Luis“, optužen je da je, radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. optužnice, počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. KZ BiH, a u vezi sa krivičnim djelima neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. KZ BiH, u vezi sa članom 54. – produženo krivično djelo KZ BiH i članom 31. - pomaganje KZ BiH, i krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BIH, u vezi sa članom 31. - pomaganje KZ BiH.

Izjašnjavajući se o krivnji pred sudijom za prethodno saslušanje ovog suda, optuženi Ferid Okić i Fevzi Vasij su se izjasnili da nisu krivi za krivična djela koja im se optužnicom stavljaju na teret.

Pored prvooptuženog Ferida Okića i drugooptuženog Fevzi Vasija, potvrđenom optužnicom su bili prvobitno optuženi i Sead Akeljić, Haris Mehanović, Isljam Kalender, Aldin Musić te Esad Kolčak. Postupak protiv njih je u međuvremenu okončan donošenjem presuda kojima su oglašeni krivim, na osnovu prihvatanja sporazuma o priznanju krivnje. Tako je Aldin Musić osuđen, presudom broj KPV-06/05 od 19.09.2005 godine, na osnovu prihvaćenog sporazuma o priznanju krivnje od 30.03.2005 godine, Haris

Mehanović osuđen, presudom broj KPV-08/05 od 23.09.2005 godine, na osnovu prihvaćenog sporazuma o priznanju krivnje od 31.03.2005 godine, Sead Akeljić osuđen, presudom broj KPV-09/05 od 14.04.2005 godine, na osnovu prihvaćenog sporazuma o priznanju krivnje od 06.04.2005 godine, Isljam Kalender osuđen, presudom broj KPV-14/05 od 15.11.2005 godine, na osnovu prihvaćenog sporazuma o priznanju krivnje od 10.11.2005 godine i Esad Kolčak osuđen, presudom broj KPV-15/05 od 14.11.2005 godine, na osnovu prihvaćenog sporazuma o priznanju krivnje od 09.11.2005 godine.

U toku dokaznog postupka sud je proveo slijedeće dokaze:

Po prijedlogu Tužilaštva BiH, u svojstvu svjedoka saslušani su: Sead Akeljić, Aldin Musić zvani „Kina“, Haris Mehanović, Alma Prnjavorac, zaštićeni svjedok 001, Milada Okić-Trakić, Margareta Hadžić, Hajrudin Mujagić, Mašić Sejna, Mujkić Nermin, Fadil Kalender, Nermin Hukić zvani „Nena“, Žika Đukmić, Arif Peleš, Suad Tojaga, Sead Branković, Čedo Rakanović, Suljo Osmanović, Alija Imamović, Adnan Mustadanagić, Đug Smail, Sead Muminović, Halilović Edin, Vantić Fikret, Mirsad Sarajlić, Mujo Madžić, Smajo Mandić, Munir Kalender, Samira Halićević, Zayed Khalil, Suzana Ademi Kalender, Milisav Šarčević, Mustafa Brutus, Vernesa Ljuštaku, Šefik Krasnić, zaštićeni svjedok 002, Hrustem Hećo, Sinan Šehović, Sead Bešić, Izet Sačić, Sulejman Iković, Enver Šljivnjak, Ramiz Močić, Zoran Randželović, Zihnija Ibrić, Ramo Demirović, Amir Pjević, Begić Suad, Mirsad Delibegović, Tomislav Kovačević, Almir Pirić, Nermin Karić, Asim Hadžić, Nadil Hasić zvani „Maćak“, Ćazim Daćaj, Alma Jusić, Zlatko Bričić, Kata Bubalović, Husein Jašarević, Fahrudin Hidanović, Parić Vahid, Paloš Salih, Jakovljević Siniša, Abdulah Alić, Slaviša Lonca, Arif Hasanbašić, Željko Božić i Erduan Hadžihasanović.

Po prijedlogu Tužilaštva BiH, sud je u svojstvu vještaka, a na osnovu pismeno dostavljenih nalaza i mišljenja, na glavnom pretresu saslušao: dr. Ilijasa Dobraču koji je izvršio sudsko-medicinsko vještačenje, dr. Minelfu Isović koja je izvršila biološko vještačenje opuška cigarete, Nijazu Smajića i Danicu Pencl koji su izvršili vještačenje tragova vatrenog oružja i silikonske rukavice, Muniba Dedovića koji je izvršio daktiloskopsko vještačenje tragova na vratima, Zijaha Šalagu koji je izvršio hemijsko - toksikološko vještačenje, Brunu Franjića koji je izvršio mehanoskopsko - balističko vještačenje vatrenog oružja, Samila Hasanbašića koji je izvršio daktiloskopsko vještačenje rezervoara za gorivo, Ismeta Katanu koji je izvršio grafološko vještačenje

putnih isprava i Šaina Hajdarevića koji je izvršio hemijsko vještačenje nepoznate smeđe materije. Neuropsihijatrijsko vještačenje svjedoka Musić Aldina izvršio je vještak dr. Omer Čemalović, i svoj nalaz iznio usmeno na glavnom pretresu.

,Na glavnom pretresu dana 15.11.2005 godine izvršeno je suočenje svjedoka Nadila Hasića i Fikreta Vantića.

Nadalje je, u toku glavnog pretresa, izvršen uvid u slijedeće isprave koje je Tužilaštvo BiH predalo kao dokaze, i to: pregled i vještačenje sadržaja rezervoara za gorivo vozila Audi A6, reg. oznake 935-E-501, vl. Ferid Okić, MUP Sarajevo, Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 02/2-6-04-09-, od 28.09.2004.; evidencija o prelasku državnih granica 26. i 28.11.2002., 10.-12.01.2003., 22. i 30.01.2003., 1.02.2003. itd. Bez navođenja osobe niti izvora; fotodokumentacija fizikalno-grafološkog vještačenja MUP Sarajevo (pasoš Ferida Okića), Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 02/2.6-04-09-6307, od 18.06.2004.; fotodokumentacija fizikalno-grafološkog vještačenja MUP Sarajevo (pasoš Seada Akeljića), Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 02/2.6-04-09-6307, od 17.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Hukića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 1.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Hukića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 2.06.2004.; nalaz fizikalno-grafološkog vještačenja (pasoš Seada Akeljića), MUP Sarajevo, Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 02/2.6-04-09-6307, od 17.06.2004.; nalaz fizikalno-grafološkog vještačenja putne isprave Ferida Okića, MUP Sarajevo, Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 02/2.6-04-09-, od 18.06.2004.; pasoš Seada Akeljića, izdan od strane PU Tuzla 10.10.2002.; pismo potpisano od strane Munira Kalendera, koji u pismu izjavljuje da je zarobljen, upućeno njegovom sinu Enisu od kojeg traži 500 000 eura kako bi ga nepoznati ljudi oslobodili; zapisnik o saslušanju svjedoka Munira Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 30.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Munira Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 21.09.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Smaje Mandžića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 23.09.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Erduana Hadžihasanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 20.10.2005.; zapisnik o prikupljanju izjave Muje Mandžića, na okolnosti poznavanja Okića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-, od 14.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Muje Mandžića, na okolnosti sastajanja sa Okićem, MUP Tuzla, broj 08-01/2-2-04.3-226/05, od 10.11.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Smaje Mandžića, na okolnosti sastajanja sa Okićem, MUP Tuzla, broj 08-01/2-2-04.3-226/05, od 10.11.2004.; zapisnik o prepoznavanju osoba od strane Hajrudina

Mujagića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 8.11.2005.; zapisnik o prepoznavanju osoba od strane Mehmeda Begića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 8.11.2005.; zapisnik o prepoznavanju osoba od strane Željka Božića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 8.11.2005.; punomoć kojom Erduan Hadžihasanović ovlašćuje Dražena Đokića za upravljanje Mercedesom ML, od 6.09.2005.; kupoprodajni ugovor između „Mlin Pšenica“ d.o.o. i Erduana Hadžihasanovića, predmet Mercedes ML, nepoznatog datuma; punomoć kojom „Mlin Pšenica“ d.o.o. ovlašćuje Erduana Hadžihasanovića za upravljanje Mercedesom ML, od 2.08.2004.; rješenje o utvrđenju poreza na promet, izdano na zahtjev Erduana Hadžihasanovića od strane Poreske uprava – ispostava Stari Grad 25.08.2005., broj 10-9-1-15-3-8639; zapisnik o saslušanju svjedoka Mehmeda Begića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 5.11.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Adila Kamberovića, na okolnosti kupovine stana od Okića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 27.10.2005.; zapisnik o prikupljanju izjave Mehmeda Begića, na okolnosti kontakata sa Okićem i Mehanovićemu vezi s prijevoznim uslugama, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 27.10.2005.; zapisnik o prikupljanju izjave Almira Bilalića, na okolnosti kontakta s Okićem, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-, od 15.09.2004.; zapisnik o prepoznavanju osoba od strane Seada Akeljića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 8.11.2005.; potvrda o predaji predmeta MUP-a RS, Centar javne bezbjednosti Banja Luka, broj 10-02/6-271/05, od 2.11.2005.; fotodokumentacija MUP-a Sarajevo, Odjeljenja za kriminalističku tehniku, broj OR-2358/05, od 15.11.2005.; zapisnik o saslušanju svjedoka Mehmeda Begića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 9.06.2004.; fotodokumentacija MUP-a Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 8.11.2005.; kupoprodajni ugovor između Erduana Hadžihasanovića i Dražena Đokića, predmet mercedes ML, nepoznatog datuma; potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od Željka Bosnića, MUP-a RS, Centar javne bezbjednosti Banja Luka, broj 10-02/6-271/05, od 1.11.2005.; izvještaj o poduzetim radnjama, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 10.11.2005.; spisak putnika na relaciji Sarajevo-Istambul-Sarajevo, DGS BiH, broj 06-2-1256/04, od 11.08.2004.; dva neobilježena CD-a; zapisnik o vještačenju i nalaz, MUP RH, Centar za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“, broj 511-01-43-IV/3-8137/04.SB, od 5.10.2004.; zapisnik o dobrovoljnom predavanju predmeta, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 27.10.2005. + kopija dosjea o prijavi krađe vozila Seat Toledo, reg. Oznake 301-T-345; zapisnik o dobrovoljnom predavanju predmeta, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 11.11.2005. + ovjerena fotokopija radnog naloga na ime Okić, za vozilo Audi A6; fotodokumentacija MUP-a Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-226/05, od 8.11.2005. (Sead Akeljić); ugovor o najmu, broj 0006600, o najmu vozila VW Bus, reg. oznaka 139-M-950, između vl. ASA,

poslovnica Tuzla, i korisnika Okića, s početkom najma 25.10.2003. i završetkom 29.10.2003.; stornirani ugovor o najmu, broj 0006669, o najmu vozila Škoda Octavia, reg. oznaka 315-E-103, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Tuzla, i korisnika Okića, s početkom najma 12.12.2003. i završetkom 15.12.2003.; stornirani ugovor o najmu, broj 0007584, o najmu vozila Škoda Fabia, reg. oznaka 244-T-340, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Tuzla, i korisnika Okića, s početkom najma 1.04.2004. i završetkom 12.04.2004.; ugovor o najmu, broj 0005683, o najmu vozila Škoda Octavia, reg. oznaka 315-E-103, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Mehanovića, s početkom najma 7.03.2003. i završetkom 10.03.2003.; ugovor o najmu, broj 0005712, o najmu vozila Golf Edition, reg. oznaka 621-M-714, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 21.04.2003. i završetkom 26.05.2003.; ugovor o najmu, broj 0005686, o najmu vozila VW Passat, reg. oznaka 540-J-429, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 10.03.2003. i završetkom 21.04.2003.; ugovor o najmu, broj 0005737, o najmu vozila Seat Toledo, reg. oznaka 301-T-345, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 9.06.2003. i završetkom 9.07.2003.; ugovor o najmu, broj 0005783, o najmu vozila Seat Toledo, reg. oznaka 301-T-345, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Mehanovića, s početkom najma 9.07.2003. i završetkom 30.07.2003.; ugovor o najmu, broj 0005433, o najmu vozila Seat Toledo, reg. oznaka 301-T-345, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Mehanovića, s početkom najma 1.08.2003. i završetkom 8.08.2003.; ugovor o najmu, broj 0006588, o najmu vozila Seat Cordoba, reg. oznaka 979-J-635, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 21.10.2003. i završetkom 25.10.2003.; ugovor o najmu, broj 0006603 o najmu vozila Škoda Fabia, reg. oznaka 583-E-630, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Tuzla, i korisnika Okića, s početkom najma 29.10.2003. i završetkom 29.10.2003.; ugovor o najmu, broj 0006531, o najmu vozila Seat Toledo, reg. oznaka 583-E-618, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 19.09.2003. i završetkom 20.09. 2003.; fotodokumentacija MUP-a Tuzla, broj 08-01/2-9-04.6-5378/03, od 20.09.2003. (Pljačka banke); nalaz ispitivanja vatrenog oružja i tragova papilarnih linija, MUP Tuzla, Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 08-01/2-9-04.6-5378/03, od 16.10.2003.; skica lica mjesta (pljačka banke UNION), MUP Tuzla, broj 08-01/2-9-04.6-5378/03, od 19.09.2003.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Isljama Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 25.06.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt.158/03, od 15.08.2003.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa

Mehanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 23.09.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 9.09.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 23.09.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 23.09.2004. (II); zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 04.10.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Seada Akeljića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 16.11.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Seada Akeljića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 02.06.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Seada Akeljića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 26.05.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Seada Akeljića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 27.05.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Esada Kolčaka, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 29.09.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Esada Kolčaka, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 07.10.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Esada Kolčaka, MUP Sarajevo, Odjeljenje za opšti kriminalitet, broj 02/2-2-173/04, od 08.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 13.08.2003.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Aldina Musića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 09.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Aldina Musića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 23.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Aldina Musića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 11.08.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Aldina Musića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 22.09.2004.; zapisnik o saslušanju osumnjičenog Fevzi Vasija, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 27.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Fevzi Vasija, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 04.08.2004.; zapisnik o suočenju osumnjičenih Fevze Vasija i Deada Akeljića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 04.08.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Margarete Hadžić, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 09.11.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Margarete Hadžić, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 13.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Fikreta Vantića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 11.10.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Milade Okić-Trakić, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 14.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Milade Okić-Trakić, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 18.10.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Milade Okić-Trakić, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 18.10.2004. (II); zapisnik o saslušanju svjedoka Munira Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 21.09.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Munira Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 30.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Arifa Peliša, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 21.09.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Sabahudina Muhića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od

24.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Suada Ganića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-, od 15.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Sejne Mašić, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 08.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Alme Prnjavorac, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 15.07.2004.; službena zabilješka o preuzimanju fotokopije stranice upisnika ovjere, pod rednim brojem 98. do 102/03., i fotokopije ugovora o kupoprodaji, zaključenog između Florijana Rašitija i Ferida Okića, za potrebe Tužilaštva BiH, Općinski sud u Tuzli, od 8.07.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Alsada Koce, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/2-3-263/04, od 01.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Esada Kolčaka, MUP, Sektor Kriminalističke policije, Odjeljenje za opšti kriminalitet Sarajevo, broj 02/2-2-173/04, od 08.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Esada Kolčaka, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 29.09.2004. (II); zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Harisa Mehanovića, Kantonalno Tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 15.08.2003.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Isljama Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 12.08.2004.; kupoprodajni ugovor između „Đug auto“ d.o.o. i Sabahudina Bećarevića, broj 04004/03, od 04.04.2003.. predmet je Mercedes, tip 210; fotokopija saobraćajne dozvole za Chrysler, tip Grand Cherokee, vl. Milade Okić, izdana u Lukavcu, dana 17.10.2000.; fotokopija skice tlocrta na kojoj se nalazi hotel Zlaća i ulica Banovica; fotodokumentacija lica mjesta ubistva Faika Kalendera, uključujući fotografije obdukcije leša, MUP, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za kriminalističku tehniku Sarajevo, broj 1251/04, od 18.03.2004.; fotodokumentacija lica mjesta ubistva Faika Kalendera, uključujući fotografije obdukcije leša, MUP, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za kriminalističku tehniku Sarajevo, broj 1251/04, od 18.03.2004. (II); spisi Kantonalnog suda u Tuzli, predmet Četko Čolaković, broj Kž. 237/04; spisi Kantonalnog suda u Tuzli, predmet Slaviša Lonco, broj K 5/04; spisi Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona, predmet Salih Paloš i dr., broj Kt. 123/03; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Aldina Musića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 13.08.2003.; zapisnik o prikupljanju izjave Smajla Đuga, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 16.07.2004.; zapisnik o uzimanju pismene izjave Smajla Đuga, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/6-, od 03.12.2003.; provjera trenutnog vlasnika vozila Mercedes, reg. oznaka 426-M-777, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije; zapisnik o prikupljanju izjave Behadema Mahovkića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 13.07.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Edina Halilovića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-

12/07-sl/04, od 8.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Seada Muminovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 09.11.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Hajrudina Mujagića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 03.11.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Hajrudina Mujagića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 14.06.2004.; službena zabilješka o preuzimanju fotokopije ugovora o zajmu zaključenog 02.06.2003 između Milade Okić i Isljama Kalendera, fotokopije lista knjige ovjerenih ugovora za 2003, od 131 do 136, i fotokopija priznanice o uplaćenju taksi, na ime Milade Okić, za potrebe Tužilaštva BiH, Općinski sud u Tuzli, od 16.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Hukića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 01.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Hukića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 02.06.2004.; izvještaj o putovanjima u i iz BiH za Ferida Okića i Miladu Okić, DGS BiH, Terenska kancelarija-ured za sigurnost aerodroma-zračnih luka Sarajevo, od 21.05.2004.; zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta, Tužilaštvo BiH, broj KTA-186/03, od 21.05.2004. Predaja putne isprave.; zapisnik o saslušanju svjedoka Ermina Mujkića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 26.05.2004.; zahtjev Osmana Mujkića za registraciju motornog vozila Mercedes 210 i dokumenti o porijeklu vozila; zapisnik o pretresanju stana Ermina Mujića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Služba kriminalističke policije, broj 12/2-3-sl/04, od 25.05.2004.; potvrda o oduzimanju predmeta od Ermina Mujkića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Služba kriminalističke policije, broj 12/2-3-sl, od 25.05.2004.; potvrda o oduzimanju predmeta od Ermina Mujkića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Služba kriminalističke policije, broj 12/6-sl, od 25.05.2004.; zapisnik o pregledu vozila Ermina Mujkića (Mercedes E 290, reg. oznaka 987-M-003), FMUP Sarajevo, Uprava policije, Služba kriminalističke policije, broj 12/2-sl/04, od 25.05.2004.; izvještaj o pretresu kuće Ermina Mujkića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/2-226/04, od 26.05.2004.; fotodokumentacija pretresa kuće Ermina Mujkića, MUP Tuzla, nepoznatog broja i datuma; zapisnik o saslušanju svjedoka Fadila Kalendera, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 27.07.2004.; naredba za vještačenje rezervoara za gorivo oduzetog vozila Ermina Mujkića, upućena Kriminalističkoj tehnici Sarajevo od strane Tužilaštva BiH, broj KT-177/04, od 07.06.2004.; nalaz i mišljenje, predmet rezervoar vozila Ermina Mujkića, FMUP sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje kriminalističke tehnike, broj 12/9-04-5-2811, od 20.07.2004.; fotodokumentacija vještačenja rezervoara vozila Ermina Mujkića, broj 12/9-04-5-2811; službena zabilješka, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/7-12/6-sl/04, od 08.06.2004.; zapisnik o dobrovoljnoj predaji ugovora o najmu vozila agencije ASA Rent d.o.o., FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/7-12/6-sl/04,

od 08.06.2004.; službena zabilješka, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/7-12/6-sl/04, od 30.06.2004. + dokumentacija o stanu u ulici Oslobođenja b.b. u Živinicama, vl. Florima Sadikija; zapisnik o saslušanju svjedoka Suada Tojage, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 16.08.2004.; stenogram razgovora sa video kasete iz predmeta KTA-186/03, pod naslovom „F.O. protiv droge“, nepoznatog izvora i datuma; zapisnik o saslušanju svjedoka Seada Brankovića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 09.08.2004.; naredba Policije Distrikta Brčko za pohranu predmeta dobrovoljno predatih od strane Arsena Arsenića, broj 02-230-2226/04, od 29.09.2004.; zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta od strane Arsena Arsenića, Policija Distrikta Brčko, broj 02-230-59/04, od 28.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Avde Ramića, Policija Distrikta Brčko, broj KT-177/04, od 29.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Rade Đokića, Policija Distrikta Brčko, broj KT-177/04, od 29.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Milorada Arsenića, Policija Distrikta Brčko, broj KT-177/04, od 28.09.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Arsena Arsenića, Policija Distrikta Brčko, broj KT-177/04, od 28.09.2004.; dostava fotodokumentacije, skice lica mjesta i dr. u predmetu Ferid Okić Tužilaštvu BiH, od strane MUP-a Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-177/04, od 30.09.2004.; službena zabilješka Policije Distrikta Brčko, broj 02-230-2226/04, od 29.09.2004.; dopis i dostava spisa Kt.4220/03 Tužilaštvu BiH, od strane Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona, broj Kt. 4220/03, od 15.07.2004.; izvještaj MUP-a, Policijske uprave Tuzla, protiv Ferida Okića, Aldina Musića i Harisa Mehanovića, broj 08-02/4-1-04.3-3380/03, od 13.08.2003.; zapisnik o prikupljanju izjave Nadila Hasića, MUP, Policijska uprava Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, broj 08-02/4-1-04.3-, od 12.08.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nadila Hasića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 26.05.2004.; zapisnik o uviđaju na licu mjesta krivičnog djela otmice, butik „Farisa“, MUP Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 12.08.2003., nepoznatog broja; dostava vještačenja bioloških tragova MUP-u Tuzla, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Služba kriminalističke policije, Odjel kriminalističke tehnike, broj 12/9-3-04-5-4995/03, od 25.05.2004. + nalaz; dopuna izvještaja protiv Ferida Okića Općinskom tužiteljstvu Tuzla, MUP, Policijska uprava Tuzla, broj 08-02/4-1-04.3-3380/3, od 22.08.2003.; molba za izuzimanje oružja za potrebe MUP-a Kantona Sarajevo, upućena Kantonalnom tužiteljstvu Tuzla, od strane MUP-a, Policijske uprave Tuzla, broj 08-02/4-1-04.3-3380/3, od 30.03.2003.; dostava pištolja CZ M-75 i Bereta, s municijom, po usmenom zahtjevu tužioca Mihajlovića, Tužilaštvu BiH, od strane MUP-a, Sektora kriminalističke policije Sarajevo; fotokopija dokumenta na njemačkom jeziku, nepoznate sadržine; službena zabilješka MUP-a, Policijske uprave Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije Tuzla, od 12.08.2003.; potvrda o privremenom

oduzimanju predmeta od Ferida Okića (2 mobitela), MUP, Policijska uprava Tuzla, broj 08-02-4-1-184/03, od 12.08.2003. + zahtjev za provjeru Aldina Musića u kaznenoj i operativnoj evidenciji MUP-a Kantona Sarajevo, MUP, Sektor kriminalističke policije Sarajevo, od 12.08.2003.; potvrda o lišenju slobode Aldina Musića, MUP Tuzla, PU Tuzla, PS Centar, broj 122/03, od 12.08.2003.; potvrda o lišenju slobode Ferida Okića, MUP Tuzla, PU Tuzla, PS Centar, broj 121/03, od 12.08.2003.; naredba o otpuštanju zadržanih lica Ferida Okića i Aldina Musića, upućena Sudskoj policiji Kantonalnog suda u Tuzli, od strane Općinskog tužilaštva Tuzla, broj Kt. 158/2003, od 13.08.2003. + naredba za pobrat putničkog vozila Seat Toledo, reg. oznaka 301-T-345 ASA Rent d.o.o., Općinski sud u Tuzli, broj Kir.1/03-VIII, od 14.08.2003. + obavijest Općinskom sudu u Tuzli, upućena od strane Općinskog tužilaštva Tuzla, o izvršenom pretresu Seata Toleda, reg. oznaka 301-T-345, i privremenom oduzimanju predmeta, broj Kt. 158/03, od 14.08.2003.; službena zabilješka o obavljanju informativnog razgovora sa Nadilom Hasićem, MUP, PU Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 28.08.2003.; službena zabilješka na okolnosti prikupljanja saznanja od Ferida Okića, MUP, PU Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 14.07.2003.; službena zabilješka na okolnosti obavljenog razgovora s Margaretom Hadžić, MUP, PU Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 24.08.2003.; službena zabilješka na okolnosti obavješćavanja dežurnog tužitelja Žike Đuknića o prijavljenom slučaju prijetnje Nadilu Hasiću, putem telefona, MUP, PU Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 14.08.2003.; službena zabilješka o sastanku Nadila Hasića, Fikreta Okića i Aldina Musića u ugostiteljskom objektu „Mocart“, MUP, PU Tuzla, Odjeljenje kriminalističke policije, od 21.08.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nedžada Bekrića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 22.08.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nedžada Bekrića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 22.08.2003. (II); zapisnik o saslušanju svjedoka Edrije Bekrića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 22.08.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Melihe Bekrić, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/03, od 22.08.2003.; rješenje o upućivanju Slaviše Lonca na izdržavanje kazne zatvora, Kantonalni sud u Tuzli, broj K. 5/04, od 05.07.2004.; rješenje o produženju pritvora Slaviši Lonci, Kantonalni sud u Tuzli, broj K. 5/04, od 05.07.2004.; naredba za izvršenje kazne zatvora nad Slavišom Loncom, Kantonalni sud u Tuzli, broj K. 5/04, od 05.07.2004.; presuda Slaviši Lonci, Kantonalni sud u Tuzli, broj K. 5/04, od 05.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Salviše Lonca, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 20.09.2003.; optužnica protiv Slaviše Lonca, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 16.02.2003.; sporazum o priznanju krivnje, zaključen između Slaviše Lonca i Kantonalnog tužilaštva Tuzla, od 01.07.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Slaviše Lonca,

Tužilaštvo BiH, broj Kt. 177/04, od 01.07.2004.; demant, upućen od strane Slaviše Lonca Nezavisnim novinama, od 06.05.2004.; obavijest, upućena od strane Slaviše Lonca Visokom sudskom i tužilačkom vijeću, od 26.04.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Slaviše Lonca, Kantonalno tužilaštvo Tuzlanskog kantona, od 08.06.2004., nepoznatog broja; fotokopije fotografija na kojima je Slaviša Lonco prepoznao Ferida Okića, Kinu i Harisa Mehanovića, nepoznatog datuma i izvora; zapisnik o prikupljanju izjave od Alme Jusić, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 29.06.2004.; zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta od strane Alme Jusić, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 01.07.2004.; ugovor o najmu vozila, zaključen između GAZ-AUTO d.o.o. i Harisa Mehanovića, broj 02.08/03RC, od 09.08.2003.; zapisnik o prikupljanju izjave od Čazima Imamovića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/2-3-Sl/04, od 09.07.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave od Zlatka Bričića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 29.06.2004.; zapisnik o dobrovoljnoj predaji dokumentacije od strane Zlatka Bričića, komercijalnog direktora GAZ-AUTO d.o.o., FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 25.04.2004. + priloženi dokumenti 1-12; zapisnik o vanrednom popisu gotovine u blagajni Union banke, filijala Tuzla, Union banka d.d. Sarajevo, Interna kontrola, od 17.09.2003.; fotokopije 22 naloga deviznoj blagajni, od 16. i 17.09.2003., Union banka d.d. Sarajevo; zapisnik o vanrednoj kontroli stanja gotovine u blagajni, Union banke d.d. Sarajevo, filijala Tuzla, nepoznatog datuma; fotokopije prometa blagajne filijale Union banke d.d. Sarajevo u Tuzli na dan 15.09.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Abdulaha Alića, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 02.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Alise Altumbabić, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 22.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Suade Altumbabić, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 22.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Kadrije Šehidića, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 03.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Nijaza Jahića, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 02.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Slavice Mladenović, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 02.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Jadranke Šimić, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 02.10.2003.; zapisnik o saslušanju svjedoka Munire Pajević, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 58/03, od 02.10.2003.; zapisnik o uviđaju razbojništva u Union banci d.d. Sarajevo, filijala Tuzla, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 17.09.2003.; zapisnik o uviđaju razbojništva u Union banci d.d. Sarajevo, filijala Tuzla, Kantonalno tužilaštvo Tuzla, broj 58/03 od 20.09.2003.; skica lica mjesta razbojništva u

Union banci d.d. Sarajevo, filijala Tuzla, MUP Tuzla, 08-02/3-5-04.6-5378/03, od 19.09.2003.; fotodokumentacija rekonstrukcije „Union banke“, MUP Tuzla, 08-02/3-5-04.6-5378/03, od 22.09.2003.; službena zabilješka MUP-a kantona Sarajevo, Odjeljenja kriminalističke policije, u vezi sa ubistvom Faika Kalendera, od 31.05.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Mustafe Brutusa, Kantonalno tužilaštvo kantona Sarajevo, broj KTA-391/04, od 21.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Vernese Ljuštaku, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/03, od 02.06.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Mustafe Brutusa, Tužilaštvo BiH, broj KTA-186/04, od 20.05.2004.; službena zabilješka MUP-a kantona Sarajevo, Odjeljenje za opšti kriminalitet, u vezi sa ubistvom Faika Kalendera, nepoznatog datuma; službena zabilješka MUP-a kantona Sarajevo, Treće policijske uprave, u vezi sa Isljamom Kalenderom, broj 02/3-3-3-1748/05, od 21.09.2005.; fotodokumentacija razbojništva nad Khalilom Zayedom, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 09.09.2004.; fotodokumentacija razbojništva nad Khalilom Zayedom, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 09.09.2004. (II); fotodokumentacija razbojništva nad Khalilom Zayedom, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 09.09.2004. (III); fotodokumentacija – fotografije iz službenih prostorija MUP-a Tuzla, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 12.07.2004.; bijela koverta s virmanima; zapisnik o prikupljanju izjave Muje Mandžića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-, od 14.09.2004.; ugovor o najmu, broj 0005784, o najmu vozila Pajero, reg. oznaka 382-K-291, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Tuzla, i korisnika Okića, s početkom najma 10.04.2003. i završetkom 14.07.2003.; ugovor o najmu, broj 0007605, o najmu vozila Škoda Fabia, reg. oznaka 287-M-019, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 15.04.2004. i završetkom 30.04.2004.; ugovor o najmu, broj 0007596, o najmu vozila Škoda Fabia combi, reg. oznaka 040-T-878, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 02.04.2004. i završetkom 15.04.2004.; ugovor o najmu, broj 0006727, o najmu vozila VW Polo, reg. oznaka 592-K-180, između vl. ASA Rent d.o.o., poslovnica Sarajevo, i korisnika Okića, s početkom najma 26.01.2004. i završetkom 26.01.2004.; ugovor o najmu, broj 0006733, o najmu vozila marke ?, reg. oznaka 583-E-629, između vl. ASA Rent d.o.o. i korisnika Okića, s početkom najma 12.02.2004. i završetkom 01.04.2004.; ugovor o najmu, broj 0005813, o najmu vozila Škoda Octavia, reg. oznaka 824-T-484, između vl. ASA Rent d.o.o. i korisnika Mehanovića, s početkom najma 05.08.2003. i završetkom 08.08.2003.; fotodokumentacija – utvrđivanje lokacije stana u Živinicama, ulica Oslobođenja bb, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-6526/04, od 26.11.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave Fikreta Vantića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-2765/04, od 29.09.2004.; ugovor o komisionoj prodaji, zaključen 13.08.2003. između „Euroinženjering“ d.o.o. i Sabahudina

Bećarevića, broj 000701. Predmet ugovora je Mercedes 290 210; račun „Euroinženjering“ d.o.o., broj 000701, gdje se kao kupac Mercedesa 290 210 navodi Osman Mujkić; zapisnik o saslušanju svjedoka Smajla Đuga, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 18.11.2004.; kupoprodajni ugovor, zaključen izmađu „Đug Auto“ d.o.o. Živinice i „Pšenica“ d.o.o., broj 05007/03, od 13.05.2003.; izvještaj o poslovanju „Farisa“ d.o.o. Tuzla, za period od 2001. do 2004., Federalno ministarstvo finansija, Porezna uprava – Središnji ured, Regionalna istražna jedinica Tuzla, broj 10/0561514/04, od 07.07.2004.; Uredba sa zakonskom snagom o kontroli predmeta od plemenitih kovina, Službeni list RBiH 3/93, od 26.02.1993.; knjiga dugova, nepoznatog izvora; knjiga zaduženja na rate, „Farisa“ d.o.o. Tuzla, 2003.; zapisnik o prikupljanju izjave Ćazima Dačaja, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 07.07.2004.; knjiga iznajmljenih vozila i korisnika, februar-august 2004, „GAZ-AUTO“ d.o.o. Tuzla; skica lica mjesta razbojništva u Tuzli, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 10.03.2003.; fotodokumentacija razbojništva na Khalilom Zayedom, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-1770/04, od 10.03.2003.; koverta s narudžbenicama i otpremnicama (naručilac „Tonči“ d.o.o. Ljubuški, dobavljač „Farisa“ d.o.o. Tuzla); izvještaj o pretresu butika „Farisa“ i zlatare „Farisa 2“, vl. Ferid Okić, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/6-229, 28.05.2004.; knjiga otpremnica „Farisa“ d.o.o. (naručilac „Tonči“ d.o.o. Ljubuški, dobavljač „Farisa“ d.o.o. Tuzla); zapisnik o uviđaju na licu mjesta izvršenja razbojništva u naselju Stupine, u Tuzli, MUP, Sektor krim policije Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-, od 2.03.2004.; ugovor o najmu vozila Pasat, reg. oznaka 673-T-830, zaključen između „GAZ-AUTO“ d.o.o. i Ferida Okića, broj 13-10/03RC, od 22.09.2003.; zapisnik Tržišne inspekcije Tuzla, sastavljen u „Farisa“ d.o.o. Tuzla, broj 08-20-2207-83/04, od 12.05.2004.; zapisnik o privremenom izuzimanju originalne dokumentacije od „Farisa“ d.o.o., Poreska uprava, Regionalna istražna jedinica Tuzla, 10/05-6-15-14-5/04, od 06.07.2004.; potvrda o privremeno oduzetim predmetima od Zulbije Husanović, Poreska uprava, Regionalna istražna jedinica Tuzla, 10/05-6-15-14-4/04-T, od 06.07.2004.; popis robe na dan 02.07.2004., „Farisa“ d.o.o. Tuzla; zapisnik o dobrovoljnom predavanju predmeta od strane Alme Jusić, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-8105/05, od 13.07.2005.; naredba za sprovođenje istražnih radnji protiv Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KTA-347/04, od 29.06.2004.; rješenje o promjeni podataka o subjektu upisa u sudski registar, Kantonalni sud u Tuzli, po prijavi „Farisa“ d.o.o. Tuzla, broj U/I-1264/03, od 23.09.2003.; rješenje o upisu subjekta u sudski registar, Kantonalni sud u Tuzli, po prijavi „Farisa“ d.o.o. Tuzla, broj U/I-1659/01, od 02.10.2001.; dokumenti uprave „Farisa“ d.o.o. Tuzla, od 05.09.2003.; spisak transakcija „Farisa“ d.o.o. Tuzla u Tuzlanskoj

banci d.d. od 02.10.2003. do 08.07.2004.; popis nakita koje je 03.12.2001. uvezlo „Farisa“ d.o.o. Tuzla, Carinski nadzor Prisava, Đakovica; računi „MODI-ŠPED“ d.o.o. Tuzla, broj 2209/01 i 2299/01; dnevnik blagajne „Farisa“ d.o.o. Tuzla, od 01.12.2001.; spiskovi nabavljene robe (ulazi), „Farisa“ d.o.o. Tuzla, za 2003, od februara do decembra 2003.; spiskovi nabavljene robe (ulazi), „Farisa“ d.o.o. Tuzla, za 2004.; upitnik o ispitivanju svjedoka Melihe Ćatić, Porezna uprava – Središnji ured, Regionalna istražna jedinica Tuzla, od 13.07.2004.; izvještaj o privremeno oduzetim predmetima i popisu robe u „Farisa“ d.o.o. Tuzla, poslovna jedinica 2, Porezna uprava – Središnji ured, Regionalna istražna jedinica Tuzla, broj 10/05-6-15-14-6/04-T, od 06.07.2004.; službena zabilješka o radnjama poduzetim protiv Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 16.08.2004.; fotodokumentacija pretresa u butiku „Farisa“ d.o.o. Tuzla, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-4734/04, od 15.07.2004.; službena zabilješka na okolnost primopredaje privremeno oduzete dokumentacije od „Farisa“ d.o.o. Tuzla, Porezna uprava – Središnji ured, Regionalna istražna jedinica Tuzla, broj 10/05-6-15-14-6/04-T, od 16.07.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave od Adnana Husanovića, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/06-12/07-sl/04, od 12.07.2004.; izvještaj o pretresu pretinca sefa smještenog u butiku „Farisa“ d.o.o. Tuzla, FMUP Sarajevo, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, broj 12/6-./04, od 13.07.2004.; pečat trgovinskog uslužnog poduzeća „Tonči“ d.o.o. Ljubuški, pronađen u metalnoj kasi; zapisnik o prepoznavanju osoba, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-2765/04, od 08.04.2004. (povodom razbojništva u Bokinju); fotodokumentacija o prepoznavanju vozila, MUP Tuzla, broj 08-02/3-5-04.6-2765/04, od 08.04.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 13.08.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 11.11.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Slaviše Lonce, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 01.07.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 08.06.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 26.05.2004.; zapisnik o prepoznavanju osoba-predmeta od strane Mevlide Krvavac, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-1770/04, od 08.09.2004.; zapisnik o prepoznavanju osoba-predmeta od strane Denisa Krvavca, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-1770/04, od 08.09.2004.; službena zabilješka na okolnosti razbojništva u Bukinju, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-, od 24.04.2004.; fotodokumentacija nepoznatog porijekla; zapisnik o dobrovoljnom predavanju predmeta od strane Arifa Hasanbašića, MUP Tuzla, broj 08-02/3-1-04.3-2765/04, od 29.09.2004.; presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, protiv Hamde Katlaka, Binoka Kalača, Isljama Kalendera, broj K-36/04, od 29.07.2004.; presuda

Vrhovnog suda FBiH, protiv Hamde Katlaka, Binoka Kalača, Isljama Kalendera, broj KŽ-429/04, od 29.12.2004.; spisak DGS BiH o letovima iz i u Aerodrom Sarajevo (Okić i Sukaj); karton lične karte Okića, izdata 18.05.2000. u Velikoj Kladuši; zapisnik o saslušanju svjedoka Ramadana Kabašija, Tužilaštvo BiH, broj KT-177/04, od 17.09.2004.; zapisnik o saslušanju svjedoka Ferida Okića, Tužilaštvo BiH, broj KTA-186/04, od 24.11.2004.; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ferida Okića, Općinsko tužilaštvo Tuzla, broj Kt. 158/2003., od 13.08.2003.; odjava prebivališta Ferida Okića u Lukavcu; uvjerenje o državljanstvu FBiH Ferida Okića; izvod iz matične knjige rođenih za Ferida Okića; uvjerenje o državljanstvu R BiH za Ferida Salihija; zahtjev za izdavanje-zamjenu lične karte Ferida Okića, od 18.05.2000.; karton lične karte Ferida Salihija, Đakovica, Srbija, od 15.01.1998.; karton vozača Ferida Okića, od 13.03.2003.; zahtjev za izdavanje-zamjenu lične karte Ferida Okića, od 25.10.1996.; zahtjev za izdavanje-produženje roka važenja putne isprave i za izdavanje vize, za Ferida Salihija, od 05.03.1998.; 2 odsječka avionske karte za Željku Božića (Istambul-Zagreb i Zagreb-Istambul).

Na prijedlog odbrane, u svojstvu svjedoka saslušani su: Ferid Okić, Jakub Čehajić, Ekrem Šljivić, Nino Dukić, Asim Šmigalović, Vesna Hasanović, Mato Tolo, Mevlida Krvavac, Denis Krvavac, Ibrahim Jamf, Almir Zukić, Aldin Musić zvani "Kina", Ramadan Kabaši, Margareta Hadžić, Mehanović Haris, Nedim Mutapčić, Nedžad Zvizdić, Mehmed Begić, Milada Trakić, Sabahudin Muhić zvani „Mrki“, Smajo Mandić, Mujo Mandić, Esad Kolčak, Almir Bilalić, Adil Kamberović, Bajro Omeragić, Šida Omeragić i Hajrudin Smajić, te vještak sudsko-medicinske struke Zdenko Cihlarž.

Sud je izvršio uvid u isprave koje je branilac optuženog Ferida Okića predao kao dokaze u toku glavnog pretresa i to: zapisnik o prikupljanju izjave od Dukić Nine (Ministarstvo unutrašnjih poslova, Tuzla), br. 08-02/3-1, od 01.04.2004.; zapisnik o prepoznavanju osoba i predmeta (Ministarstvo unutrašnjih poslova, Tuzla), br. 08-02/3-1-04.3-2765/04 od 25.08.2004. – svjedok - oštećeni Ibrić Zihnija; zapisnik o prepoznavanju osoba-predmeta (Ministarstvo unutrašnjih poslova, Tuzla), br.08-02/3-1-04.3-2765/04 – svjedok-oštećeni Šljivić Ekrem; zapisnik o prikupljanju izjave od Čehajić Jakuba, (Ministarstvo unutrašnjih poslova, Tuzla), br. 08-02/3-1-04.3- od 01.04.2004.; zapisnik o prikupljanju izjave od Šljivić Ekrema (Ministarstvo unutrašnjih poslova, Tuzla), br. br. 08-02/3-1-04.3- od 01.04.2004.; presuda Višeg suda u Tuzli br. K.219/93 od 19.01.1994. u odnosu na optužene Užarević Đuro zv. Đuka, Imširović Izet zv. Miki, Banović Vjekoslav zv. Vjeko, Dulović nermin zv. Gera, Hadžić Margareta zv. Marga; zapisnik o ispitivanju

okrivljene Margareta Hadžić br. 174/93 od 13.04.1993.; optužnica br. KT-135/93 od 07.05.1993. podnesena Višem sudu u Tuzli; zapisnik o glavnom pretresu Višeg suda u Tuzli br. 122/93 od 20.05.1993.; presuda Vrhovnog suda BiH br. KŽ 388/94 od 01.03.1995.; presuda Vrhovnog suda BiH KŽ.311/95 od 05.03.1996.; Centar službe bezbjednosti Tuzla, Obavijest br. 02/235.3-271793 od 29.03.1993.; naredba za izvršenje kazne zatvora nad osuđenom Hadžić Margaretom, Viši sud u Tuzli K-broj 122/93 od 10.04.1996.; dopis advokata kadrija Kolić Kantonalnom sudu Tuzla br. UD-055-104/05 od 04.10.2005.; Federalno ministarstvo odbrane , Uprava za odbranu Tuzla, odgovor na traženje advokata Kadrije Kolić br. 17-19-04-03.22-231-1/05; uplatnice iz 2005, na ime Spahić Senada; fotokopija saobraćajne dozvole na ime Spahić Senada; fotokopija police osiguranja od automobilske odgovornosti na ime Spahić Senada No:01-1029821; fotokopija lične karte na ime Spahić Senada: odluka o prodaji motornog vozila Škoda Fabia 1,4 br. 05-HS-11/05 od 01.03.2005.; račun br. D120/05 od 29.03.2005. na ime Spahić Senada; ugovor o kupoprodaji rabljenog vozila br. 02/2005 od 29.03.2005. između ASA RENT d.o.o. Sarajevo i Spahić Senade; zahtjev za registraciju motornog – priključnog vozila br. 42198 od 08.04.2005.; rješenje Ministarstva unutrašnjih poslova Sarajevo br. 01/1-49-6350 od 29.06.2005; rješenje o upisu ASA RENT d.o.o. u sudski registar br. UF/I – 772/03; uvjerenje Ministarstva unutrašnjih poslova, uprave administracije i podrške o vlasništvu vozila Fabia Classic br. 03/3-7.2-04-5-1405 od 18.03.2004.; uplatnice o uplati poreza na imovinu , naknade za saobraćajnu dozvolu i tablice i dr. od strane ASA RENT d.o.o. Sarajevo; polica osiguranja od automobilske odgovornosti Bosna osiguranje d.d. Sarajevo be. No 11-0434587 od 24.03.2004 – osiguranik- ASA RENT d.o.o. Sarajevo; zahtjev za registraciju motornog-priključnog vozila br. 41639 od 24.03.2004.; Ministarstvo unutrašnjih poslova, uprave administracije i podrške dostavlja original dokumentaciju za vozilo reg, oznaka 443-T-008 br. Dopisa 03/3-7.2-04-5-4419 od 15.11.2005.; Ministarstvo unutrašnjih poslova, uprave administracije i podrške Sarajevo dostavlja original dosije za m/v marke Škoda Fabia reg. ozn 928-M-722; Ministarstvo unutrašnjih poslova, Policijska uprava Tuzla dopis br. 08-02/4-1-04.3-3886/03 u vezi putničkog vozila Seat Toledo, od 07.09.2005.; službena zabilješka sačinjena dana 18.03.2004. u III policijskoj upravi Novi grad br. 02/3-3-2-517/04; službena zabilješka MUP Kantona Sarajevo br. 193/04, od 16.06.2004.; izvod iz policijske evidencije o prijavljenim policijskim djelima; koverta adresirana na advokata Kadriju Kolić sa sadržajem: novinski isjecci; presuda Suda BiH br. K-10703, od 08.10.2003. u odnosu na Fevzi Vasiju; presuda Suda BiH br. KPV-14/05, od 15.11.2005. u odnosu na Isljama Kalendera; presuda Suda BiH br. KPV-15/05, od 14.11.2005. u odnosu na Esada Kolčaka; presuda Suda BiH br. KPV-06/05, od 19.09..2005. u odnosu

na Aldina Musića zv. Kina; presuda Suda BiH br. KPV-08/05, od 23.09..2005. u odnosu na Harisa Mehanovića zv. Dejan; presuda Suda BiH br. KPV-09/05, od 14.09..2005. u odnosu na Harisa Mehanovića zv. Dejan; fotokopija članka novina "Ekspres" vezano za Aldina Musića zv. Kinu; ugovor o kupoprodaji vozila između Daćaj Ćazima i Okić Ferida dana 07.04.2004.; dozvola automoto saveza Republike Srpske za upravljanje tuđim motornim vozilom koje prelazi granicu BiH- korisnik Daćaj Ćazim; punomoć advokatu Kolić Kadriji od strane Daćaj Ćazima br.ov. 25819, od 09.07.2004.; fotokopija dopisa Sektora za odnose sa Interpolom br.IP-I-90/99-A; službena zabilješka, od 19.02.1999., od Ministarstva unutrašnjih poslova – sektor kriminalističke policije, Mostar; službene zabilješke Ministarstva unutrašnjih poslova – sektor kriminalističke policije, Mostar od 06.04.1999., 05.04.1999., 13.04.1999., 01.09.1999., 04.10.1999., 21.10.1999., 26.10.1999., 24.11.1999., 26.11.1999., 06.12.1999., 14.12.1999., 16.12.1999., 28.12.1999., 17.01.1999.; operativna kombinacija – predmet vezano za Ferida Salihi od min. unutrašnjih poslova Mostar dana 03.04.1999.; faksirani dopis Ministarstvu unutrašnjih poslova od strane pomoćnika ministra Faik Lušija; depeša br. 18/02-4455/99 od 26.07.1999. od MUP HNK-a Sektor krim. Policije Akcija "Pakt 99"; informacija o dosadašnjem angažmanu izvora "Avala" od Ministarstvo unutrašnjih poslova, sektor krim. Policije Mostar br.sl/99 od 21.09.1999.; službena zabilješka Ministarstva unutrašnjih poslova – sektor kriminalističke policije Mostar, na okolnosti obavljenog razgovora sa izvorom "Avala" od 12.11.1999.; dopis Ministarstva unutrašnjih poslova – sektor krim. policije, Mostar u vezi akcije "Puzla" "strogo povjerljivo"; službena zabilješka Min. unutrašnjih poslova Hercegovačko- Neretvanjski kanton dana 15.12.2000.; Min. unutrašnjih poslova Hercegovačko- Neretvanjski kanton- Predmet: dostavljanje podataka u vezi Seada Brankovića; službena zabilješka Centra javne bezbjednosti Trebinje od 16.08.2000.

U svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 11.07.2005 godine, **svjedok Sead Akeljić**, vozač u Vladi Tuzlanskog kantona, izjavio je da poznaje prvooptuženog Ferida Okića otprilike 5 godina, otkada je prvooptuženi došao u Tuzlu.

Početkom 2003. vršio je prevoz srebrnog nakita iz Istanbula za prvooptuženog, za određenu svotu novca (oko 2.000,00 EUR). Prevoz je vršio autom „Golf III“, bijele boje koji mu je obezbjedio prvooptuženi.

Poznato mu je da je drugoptuženi Fevzi Vasij, bio prevodilac s kojim se trebao naći u Istanbulu u hotelu Zagreb, gdje je svjedok bio smješten, kao i Ferid Okić i njegova supruga. Sa Feridom Okićem i njegovom suprugom našao se u radnji, gdje su njih dvoje odabrali srebro koje je trebalo prenijeti u

Tuzlu, a koje su pakovali u plastične boce od pola litra, odnijeli u auto i stavili u rezervoar. Svjedok je nadalje istakao, da nije bio prisutan kada je prvooptuženi plaćao navedeni nakit.

Svjedok je zatim naveo, da je preko Grčke stigao u Tuzlu, gdje je predao navedeni automobil, prvooptuženom Feridu Okiću.

Dodao je, da je još jednom prilikom išao u Istanbul, istim automobilom da bi dovezao novu količinu srebra i tablete „extazi“. Prvooptuženi ga je obavijestio da je „extazi“, na istom mjestu gdje i srebro. Svjedok se trebao ponovo naći u Istanbulu sa drugooptuženim i nekim njegovim prijateljem, kome je i trebao predati auto da oni izvrše utovar navedene robe, što je i učinio. Međutim, prema iskazu svjedoka, drugooptuženi nije donio novac, te kupovina nije izvršena. Vraćali su se preko Bugarske, gdje su na Bugarsko – Srbijanskoj granici pregledani od strane carinika, kojom prilikom ništa nije pronađeno. Po povratku je auto predao izvjesnom Smaji, o čemu se prethodno dogovorio sa prvooptuženim.

Svjedok je, dalje naveo da je u Istanbul išao ponovo, drugim automobilom (rent – a – car) kada je trebalo da preveze „extazi“, što je i dogovorio sa prvooptuženim Feridom Okićem, a koji je trebao predati izvjesnom Ademu koji će ga čekati u Istanbulu. Automobil je i predao Ademu, koji mu je isti vratio sutradan, prazan.

Izjavio je da mu je prvooptuženi ponudio 10.000,00 eura da preveze heroin u Tuzlu, što je svjedok odbio da uradi.

Dok je bio u hotelu u Istanbulu upoznao je Peru Čovića, kome je takođe rekao da neće ništa prevoziti za Tuzlu.

Svjedok je naveo da je prisustvovao pakovanju „extazija“ u plastične boce u stanu prvooptuženog, čemu je prisustvovao i izvjesni „Hako“ iz Turske, koji je predstavljao svojevrsni zalog, da će sve biti urađeno, kako treba. Po dolasku u Istanbul, „Hakini“ ljudi su preuzeli pošiljku „extazija“, čemu je svjedok i prisustvovao.

Od Faika Kalendera, svjedok je saznao da su u navedeni posao umiješani i „Ako“ i „Rođo“, kojeg je svjedok prepoznao u sudnici kao Isljama Kalendera. Nadalje je, izjavio da zna da je bilo problema zbog pošiljke „extazija“, te da je prvooptuženi morao za izmirenje duga dati „Rođi“ Mercedes ML 270 koji je uzeo u Živinicama.

U svome iskazu je naveo da je „Rođo“ prvooptužeom se obavezao dati 100 .000 komada „extazija“, dok je prvooptuženi kao zalog ponudio svoj stan. Kao advokata im je preporučio Almu Prnjavorac, koja ima kancelariju u hotelu „Bristol“.

Svjedok je dodao, da je znao za zaključivanje ugovora između prvooptuženog i „Rođe“, u hotelu „Bristol“, koji je potpisala Okićeva supruga Milada. Svjedok nije prisustvovao potpisivanju, ali je naveo da zna da je ugovor potpisan i ovjeren. Prvooptuženi ga je pitao, da li će prevoziti navedenih 100.000 tableta „extazija“, mercedesom „okonjom“, koji je pripadao prvooptuženom, a za koji je prvooptuženi rekao da će prethodno dati izvjesnom „Želji“ ili Željki iz Banja Luke, da napravi rezervoar u koji bi se „extazi“ mogao staviti. U povratku je trebao prevesti heroin, a za sve to dobio bi 10.000,00 eura, na šta je svjedok pristao. Svjedok ne zna na koji način je roba smještena u rezervoar, jer tome nije prisustvovao.

Dalje je izjavio da se po dolasku u Istanbul, sastao sa Ademom i Željkom, koji su istovarili robu. Kada se vratio u Tuzlu, ispred „Pajine“ kuće se sastao sa prvooptuženim, Faikom Kalenderom, „Rođom“, „Akom“ i „Pajinom“ rodicom. „Ako“ je rastavio rezervoar i izvadio robu, te su heroin unosili u „Pajinu“ kuću. Nakon toga, svjedok je na poziv prvooptuženog ušao u kuću, gdje su „Paja“ i „Ako“ probali heroin i izjavili da je „smeće“ i da ničemu ne valja. Ni količina nije odgovarala, jer je bilo sedam ili osam paketića, a trebalo je biti deset.

Svjedok je dalje izjavio, da je sa prvooptuženim otišao u Holandiju dok je Pero Čović otišao ranije, jer je trebao biti veza koja će nabaviti „extazi“ (negdje oko 70.000 komada). Prvooptuženi je prethodno otišao u Hrvatsku da nabavi novac, te se sa svjedokom našao u Splitu odakle su zajedno produžili za Amsterdam, gdje su se našli sa Čovićem. Prvooptuženi je dao 35.000,00 eura Čoviću da nabavi „extazi“. Međutim, Čović se javio tek sljedećeg dana i rekao da ga je policija uhvatila, te da od posla nema ništa.

Svjedok je dalje izjavio, da je vršio i prevoz 1 do 2 kg heroina u Frankfurt u Mercedesu „C“ klase, koji je pripadao Faiku Kalenderu.

Svjedok kasnije više nije obavljao ove poslove za prvooptuženog, jer ga je Faik upozorio da „bježi“ od prvooptuženog, te da više ne kontaktira sa njim.

O otmici Munira Kalendera od strane prvooptuženog, svjedok je saznao od „Paje“. Do sukoba između Munira i Faika prema navodu svjedoka, došlo je jer je Munir smatrao da je Faik odgovoran za njegovu otmicu.

Na okolnost, založenog stana prvooptuženog, svjedok je naveo da je bio prisutan kada je Okićeva supruga izlazila iz advokatske kancelarije Alme Prnjavorac, uplakana, a naknadno su mu „Paja“ i „Rođo“ rekli da ju je Alma savjetovala da se ne izlaže troškovima od 15.000,00 do 20.000,00 KM, jer će svakako morati da ustupi stan „Rođi“, s kojim je ugovor sklopljen.

U unakrsnom ispitivanju od strane branioca prvooptuženog svjedok je naveo da je znao da je Munirov sin prijetio Faiku Kalenderu, a navedenu informaciju je saznao od samog Faika.

Tokom 2003 godine, svjedok je više puta putovao u Tursku isključivo po nalogu prvooptuženog, a u nekoliko prilika je po njegovom nalogu i iznajmljivao auta.

Na upit branioca Kolčaka, svjedok je naveo da ne zna kako „extazi“ izgleda, niti ga konzumira, te da je prvi put vidio kako isti izgleda kada su ga Hako i prvooptuženi pakovali u stanu prvooptuženog.

Svaki put kada je išao u Tursku, putovao je po nalogu prvooptuženog, te je za to dobio samo dio novca, a nikad obećani iznos. Kada je drugi put išao u Tursku, prevezio je „extazi“, a trebao je vratiti srebro, međutim, „extazi“ nije bio prodan i svjedok nije dobio novac, te nije mogao kupiti srebro. Nije bio prisutan kada se „extazi“ istovarao, tako da ne može sa sigurnošću tvrditi da ga je prevezio. U martu mjesecu opet je prevezio „extazi“, ali ni tom prilikom nije prisustvovao ni utovaru ni istovaru „extazija“.

Svjedok nije prisustvovao ni jednom utovaru „extazija“, ali je jedne prilike vidio kada se pakovao kod prvooptuženog u stanu i prisustvovao je jednom istovaru „extazija“ kada se vozilo za Hakine ljude. Takođe nije prisustvovao utovaru heroina kada ga je vozio u Njemačku, ali jeste istovaru te smatra da je bilo 1,5 kg. Nije vidio ni da je prvooptuženi preuzeo heroin.

Na poseban upit branioca Kolčaka, svjedok je na okolnost potpisivanja ugovora o zalogu između prvooptuženog i Isljama Kalendera u kancelariji Alme Prnjavorac izjavio, da nije lično prisustvovao potpisivanju, te da je sva saznanja o tome dobio od prvooptuženog. Sam svjedok je predložio ovu advokaticu. Tom prilikom prisutni su bili prvooptuženi, Milada, Isljam i Faik Kalender i još neka osoba. Ugovoreno je da prvooptuženi, da stan u zalog, a Isljam će njemu dati 100.000,00 EURA. Novac se trebao iskoristiti za kupovinu „extazija“.

Svjedok je također izjavio da je vršio i prevoz oružja za prvooptuženog negdje 1999. ili 2000. kada se on krio na Kosovu zbog otmice Velimira Mandića.

Na okolnost poznanstva sa Munirom Kalenderom, svjedok je izjavio da istog poznaje, ali da nije bio prisutan kada je on otet. O otmici je čuo od Faika Kalendera. Nije mu bilo poznato da je od otetog uzeta droga. Dalje je naglasio da ne zna ko je ubio Faika Kalendera.

Od lica navedenih u optužnici svjedok je izjavio da poznaje Miladu Okić-Trakić.

Nakon što mu je predočena fotografija, svjedok je izjavio da je osobu sa fotografije vidio kad se vratio sa heroinom iz Istanbula i identifikovao je kao „Aku“, koji je skidao rezervoar.

Svjedok je naveo da je „extasy“ vozio iz Tuzle za Istanbul 4 puta. Prvi put ga je čekao drugooptuženi, da ga odvede na mjesto gdje su prvooptuženi i Milada odsjeli. Obično je „extasy“ bio sakriven u rezervoaru u flašicama. Poslove koje je obavljao, obavljao je za prvooptuženog. U Tuzlu je prevozio srebro ili heroin.

Na okolnost „posla“ koji je obavljao, svjedok je izjavio da je imao kontakte jedino sa prvooptuženim u čijem je stanu „Ako“ pakovao bočice od 0,33 l koje su punjene „extasyjem“. U rezervoar može stati oko 30 bočica, a jednom prilikom mu je prvooptuženi rekao da je bilo 100.000 tableta te da jedna tableta vrijedi 1,00 euro.

Svjedok je izjavio, da ga je sa drugooptuženim upoznao prvooptuženi, predstavivši ga kao svoga prevodioca pri kupovini srebra, te dodao da drugooptuženi nije prisustvovao kad su se bočice sa tabletama stavljale u rezervoar. Drugooptuženog je sa prvooptuženim vidio samo u prodavnici srebra.

Svjedok Aldin Musić zvani „Kina“, je u svome iskazu datom na glavnom pretresu 11.07.2005 godine izjavio, da je za prvooptuženog saznao od Esada Kolčaka, dok su izdržavali kaznu zatvora u KPZ Sarajevo.

Kolčak je dogovorio posao sa svjedokom, a koji se sastojao u pratnji određeneih osoba u Tuzlu. Taj posao se obavljao za prvooptuženog, a pratili su dvije osobe od kojih je jedna Hakija Krlić. Po dolasku u stan prvooptuženog u Lukavcu vodio se razgovor o heroinu.

Svjedok je dalje naveo, da je jednom prilikom prvooptuženi pozvao Kolčaka i svjedoka hitno u Tuzlu, da pakuje neke njegove dužnike, te bi svjedok za to dobio 5.000,00 KM. U Tuzli su se našli u nekom restoranu sa prvooptuženim i osobom po imenu Sami. Zatim su svi sjeli u auto prvooptuženog „Grand Cherokee“ i krenuli za Tuzlu. Svjedoku je prvooptuženi naložio da omami određenu osobu, koju svjedok nije poznavao, a za to je od prvooptuženog dobio i odgovarajuće sredstvo, kao i jaknu bež boje i kapu. Sami ga je trebao ubaciti u auto marke „Mercedes“ (tzv. „okac“), a Haris Mehanović je trebao biti vozač. Za to vrijeme su komunicirali telefonom sa Kolčakom i prvooptuženim koji su bili u drugom autu. Međutim, akcija je obustavljena, jer su „žrtve“ došle drugim autom.

Plan je realizovan slijedeći put. Svjedok je, predstavljajući se kao policija, zaustavio auto u kojem je bio Munir i Florim. Za to vrijeme je prvooptuženi stajao ispred auta, dok je Kolčak bio u autu. Muniru je svjedok zatim vezao ruke, noge, oči i usta trakama, a kada je Munir tražio dokumenta od njih, prvooptuženi ga je udario u glavu drškom pištolja „Bereta“ 6,35 mm sa

prigušivačem. Za to vrijeme je Sami vezao Florima i stavio ga u gepek, te mu je i pucao u nogu. Zatim su ih obojicu odvezli i unijeli u Margaretinu kuću, te ih vezali lancima i lisicama za krevet. Kolčak i svjedok su se zatim vratili u Sarajevo i povezli auto „Mercedes“, kojim je otmica i izvršena, te ga ostavili na parking u Stupu.

Svjedok je dalje izjavio, da ga je prvooptuženi naknadno pozvao da mu isplati prethodno obećani novac i da čuva otete osobe dvije noći. Otišao je sa prvooptuženim prvo u Florimovu garažu, gdje je prvooptuženi uzeo fasciklu iz „Mercedesa“, koji je bio tu parkiran i za koji je imao ključeve. Zatim su otišli u Munirovu kuću, da bi preuzeli „mišung“. Našli su 50 kg „mišunga“, koji su stavili u gepek, te auto odvezli na parking blizu radnje prvooptuženog. Prvooptuženi je tom prilikom rekao da će on naknadno doći sa policijom da preuzmu „mišung“. Nakon dva dana, kada je svjedok došao po auto, robe više nije bilo. Nakon što je prvooptuženi dobio novac, Florim je bio pušten. Svjedok je dobio 1.000,00 švicarskih franaka, a prvooptuženi mu je ostatak novca obećao dati kada naplati „za ovog drugog“. Pri tome je prvooptuženi istakao da radi za policiju, ali da su te osobe i njegovi dužnici.

Svjedok dalje navodi, da ga je u augustu iste godine pozvao prvooptuženi i dao mu pištolj „tetejac“, te rekao da će poravnati račune sa „Mačkom“. U radnju prvooptuženog su došli Haris, „Mačak“ i „Marga“. Nakon što su Haris i Margareta otišli prvooptuženi je izvadio pištolj i rekao „dali su mi 300.000,00 da te likvidiram, ako hoćeš daj ti meni novac, da ja njih likvidiram“. Zatim je izvadio lisice, kojima je svjedok zavezao „Mačka“ za radijator. Prvooptuženi je tražio od „Mačka“ da nazove suprugu i da joj kaže da izađe ispred kuće, nakon čega je i sam izašao, da bi se vrlo brzo vratio sa kutijom srebrnog nakita. Nakon toga „Mačak“ je pušten, te su svi zajedno krenuli iz radnje, gdje ih je policija zaustavila i privela.

U septembru ga je prvooptuženi ponovo pozvao. U stanu prvooptuženog je već bio Sami, a naknadno je došao i Haris. Tom prilikom mu je prvooptuženi ponudio da opljačkaju „Union banku“, što je svjedok odbio. Svjedok je dalje izjavio da se prvooptuženi tada dogovorio da će opljačkati banku sa Slavišom Loncom, a da će ih Haris voziti, dok je uloga svjedoka bila da ih obavještava da li neko dolazi. Prvooptuženi je svima podijelio oružje, te dijelove garderobe, kao šešir, jaknu i sl. Sljedećeg dana su ušli u banku, a svjedok je odustavši od plana otišao u Sarajevo, te ne zna šta se tačno desilo.

Slijedeći posao, u vezi kojeg ga je kontaktirao prvooptuženi bio je vezan za nekog njegovog dužnika na Kosovu. Svjedok i Haris su otišli u Peć na Kosovo i tamo se našli sa prvooptuženim koji je došao avionom. Tom prilikom je upoznao Valdeta.

Nakon toga, prvooptuženi ga je ponovo zvao i tražio od njega da se nađe sa Samijem, da se „riješe“ dva pištolja, što je svjedok i učinio, na način što je

rastavio pištolj i pobacao dijelove u Miljacku i ispred kuće. Drugi pištolj je dao prvooptuženom.

Nekoliko dana prije nego što je prvooptuženi uhapšen, zvao ga je da mu kaže da ništa ne govori, da se pravi da ništa ne zna, što je svjedok i učinio prilikom davanja prvog iskaza.

Dana 22.09.2004 godine, svjedok je izmjenio svoj iskaz u odnosu na raniji i posvjedočio o svemu što mu je poznato u vezi osumnjičenih. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je naglasio da je prethodne izjave, tačnije izjave date prije one koju je dao pred tužiocem Božom Mihajlovićem, dao na nagovor prvooptuženog, te naglasio da je jedino posljednja izjava data pred tužiocem Mihajlovićem istinita.

Svjedok je, dalje izjavio da poznaje Esada Kolčaka i da je boravio kod njega u radnji kada je primio poziv od strane prvooptuženog da dođe odmah u Tuzlu. Po dolasku u Tuzlu, prvooptuženi je izložio plan o pljačkanju „Union bank“. Navodi, da se kod Esada nije nalazilo nikakvo oružje, nego je on samo čekao u autu, dok su ostali bili direktni izvršioci.

Svjedok je također siguran, da prilikom otmice u kojoj je i Esad učestvovao, isti kod sebe nije imao nikakvo oružje. Navodi ovom prilikom da je Kolčak dan prije otmice povrijedio nogu i otežano se kretao zbog toga, čak mu je bila potrebna pomoć svjedoka prilikom ulaska u auto. Zbog toga svjedok tvrdi da je Kolčak bio nesposoban učestvovati na bilo koji način u radnjama otmice, u smislu vezivanja otetih ljudi i njihovog smještanja u gepek vozila.

Svjedok Haris Mehanović je u svome iskazu izjavio da prvooptuženog poznaje od 1999 godine te naveo slijedeće:

Početkom januara ili februara 2003 godine, na nagovor prvooptuženog, otišao je, u Tursku radi pripremanja i transporta heroina iz Istanbula u Tuzlu. Tamo ga je čekao Pero Čović koji mu je objasnio kako će se transportovati droga. Išao je „Škodom“ plave boje (rent – a – car). Heroin se trebao prebaciti iz hotelske sobe Pere Čovića u sobu svjedoka, gdje je trebalo prepakovati heroin u velike kutije sa garderobom. Svjedok tome nije prisustvovao, ali zna da je bilo dvije ili tri velike kutije. Taj heroin je prebačen u Tuzlu, gdje ga je preuzeo prijatelj prvooptuženog - „Medo“, taksista iz Lukavca.

Svjedok je naveo da mu je poznato da je prvooptuženi zajedno sa Perom Čovićem išao u Holandiju po „extazi“, kojim je trebalo isplatiti heroin. Heroin je trebao stići u Holandiju, što je prema njegovim saznanjima učinio

Čović. Naknadno je saznao da Čović nije uspio predati heroin, te da su postojali dugovi od strane prvooptuženog prema Isljamu i Hakiji.

Čović ili „Medo“ su predali „Mačku“ 2 do 2,5 kg heroina u Margaretinoj kući, jer je na taj način „Mačak“ finansirao prvooptuženog.

Svjedok je izjavio, da je njegova uloga bila da bude prisutan prilikom pakovanja heroina u Istanbulu, jer „Mačak“ nije imao povjerenja u prvooptuženog.

Nakon što je svjedok izašao iz pritvora, prvooptuženi mu je dao tablete „extazija“ koje je trebao nositi u Istanbul, kako bi određene osobe tamo provjerile kvalitet, što je i učinio. Odsjeo je u hotelu „Zagreb“, gdje se našao sa nekim čovjekom prema instrukcijama prvooptuženog i predao mu tablete.

Svjedok je dalje naveo da je prvooptuženi između ostalih vozila imao i Mercedesa („okac“) koji je koristio za prevoz droge.

Poznato mu je da je izvjesni Željko iz Banja Luke napravio sklonište u rezervoaru auta za prevoz droge.

Na okolnost otmice Munira Kalendera svjedok je izjavio, da je prvooptuženi iznio prijedlog da se Munir otme, poslao svjedoka na Kosovo po Samija, dok je Kolčak angažovao „Kinu“.

Prvooptuženi je predložio da se Munir odvede u kuću Margarete Hadžić, na šta je ona pristala za izvjesnu svotu novca. Oružje, lance, lisice, elektrošok i ostalo je nabavio prvooptuženi. Svjedok je pojasnio kako je prvi pokušaj otmice propao, jer je pored Munira bio i još neko u autu, a plan je bio da se otme samo jedan. Zato je dogovor bio da se slijedeći put otmu obojica. Zaustavili su auto predstavljajući se kao policija. „Kina“ je držao elektrošok, a Samija pištolj. Samija je izvukao Florima pod prijetnjom pištoljem, te ga stavio na zadnje sjedište, a „Kina“ je Munira stavio u gepek. Samija je ranio Florima, a prvooptuženi je Munira udario pištoljem u glavu ili vrat nekoliko puta. Nakon toga, došli su kod Margarete, koja nije bila tu. Lica koja su oteta bila su bez svijesti, te su ih unijeli u sobu i vezali za trosjed. Od otetih osoba su uzeli nešto novca i heroina što su imali kod sebe. Zatim su Kolčak i „Kina“ po nalogu prvooptuženog otišli sa „Mercedesom“ u Sarajevo. Svjedok je otišao sa prvooptuženim u grad, gdje je isti kupio kameru i telefon. Dogovor je bio da se Munirova obitelj obavijesti tek nekoliko dana kasnije. Prvooptuženi je tada izjavio da će snimiti kasetu na kojoj će Munir govoriti o drogi koju je uvezao, na koji način, koju količinu i sl., a zatim će to poslati njegovoj obitelji.

Svjedok je od prvooptuženog dobio 5.000,00 franaka da isplati auto, što je i učinio. Margareti je prvooptuženi dao 2.000,00 franaka.

Izjavio je i da mu je poznato, da je prvooptuženi imao problema sa „mišungom“, te je jedan dio morao vratiti.

Svjedok je dobio poziv u pola noći prvo od Margarete, a zatim od prvooptuženog, koji mu je rekao da je Munir pobjegao. Te večeri ih je zvala Margareta, tvrdeći da joj je kuća opkoljena. Kada su došli, vidjeli su skupinu naoružanih ljudi, a jedan je rekao da su oteli njegovog šurjaka. Međutim, prvooptuženi se dogovorio sa Munirovim zetom da se situacija treba riješiti sa Muninom. Kasnije je svjedok saznao od prvooptuženog da Munir hoće „mišung“ i kasetu, te da Florimu vrati stan.

Slijedeći posao koji je svjedok radio bila je kupovina 20 kg heroina iz Gnjilana, gdje ga je čekao Kolčak, dok je prvooptuženi čekao na granici sa SiCG jer nije smio prelaziti granicu, zbog otmice Mandića. Sa njima je išao Željko iz Banja Luke, radi prevoza i pakovanja droge. Međutim, plan je propao.

Plan je bio, da se dojavu policiji da su Haris i Larisa oteti, kako bi policija uhapsila osobe koje su prodavale heroin, izvjesnog Miljajima, a Harisa i Larisu bi policija pratila do granice i na taj način bi prenijeli heroin preko granice, te bi izbjegli plaćanje. Međutim, plan je propao jer osobe koje su im trebale prodati heroin nisu drogu ponijele sa sobom.

Iz tog razloga je slijedeće prilike prvooptuženi zvao Miljajima i izvjesnog Šabana u stan, te im dao 20.000,00 KM kao kaparu za 11 kg heroina. Svjedok je posredovao u preuzimanju 15 paketića heroina. Zatim su kod prvooptuženog u stanu izmrvili svih 15 paketića, te je sam prvooptuženi provjeravao kvalitet heroina na razne načine. Nakon toga su opet sve presovali i prepakovali u paketiće od pola kg.

Plan prvooptuženog je bio, da se on i njegova porodica, Haris i Larisa spakuju i napuste zemlju, a u međuvremenu bi Kolčak predao Šabanu i Miljajimu pismo, koje je prvooptuženi prethodno sastavio na albanskom. U pismu je otprilike stajalo da se on izvinjava, da je došlo do nekih problema, te da će heroin biti isplaćen, ali naknadno, kao i to da je najbolje da se oni vrate na Kosovo. Svjedok i prvooptuženi su otišli u Italiju, ali se ispostavilo da Kolčak nikada nije predao pismo.

Nakon otprilike sedam dana svjedok i prvooptuženi su se sami vratili u Tuzlu, te je na nagovor prvooptuženog svjedok ponio 1,5 kg heroina Rudi, da bi ovaj to odnio u Banja Luku da proda izvjesnom Dadi. Ruda je donio 10.000,00 – 12.000,00 EURA kao kaparu, međutim, heroin je bio slabe kvalitete, te su ga vratili i tražili kaparu nazad na šta prvooptuženi nije htio pristati. Zatim su 3 do 4 kocke heroina odnijeli i Isljumu Kalenderu u Sarajevu, koji mu za to nije platio. Iste večeri vratili su se u Italiju.

Nakon sedam dana svjedoka je prvooptuženi ponovo pozvao da ide na Kosovo da preuzme heroin, za koji je izvjesni albanac zvani Ilir trebao biti zalog. On bi svojim životom garantovao da će se taj heroin isplatiti. Svjedok se sreo u Prištini sa Kolčakom i Ilirom. Međutim, od posla nije bilo ništa.

Na okolnost otmice Mačka, svjedok je izjavio da su u istoj, pored prvooptuženog, učestvovali Margareta i Kina. Prvooptuženi se dogovorio s Margaretom da ona dovede Mačka u radnju, a svjedok je zatim s njom otišao na piće kako bi prvooptuženi ostao nasamo sa Mačkom. Mačak im je, dao ključ od kuće da je pretresu, što su svjedok i prvooptuženi i učinili, ali u kući nisu našli ništa. Svjedok se vratio kući, a prvooptuženi je otišao nazad u svoj butik. Svjedok je dalje naveo da se prvooptuženi dogovorio da će mu Mačak dati 100.000,00 EURA i prepisati na njega Mercedesa SLK, dok će Mazdu prepisati na svjedoka. Međutim, čim ga je prvooptuženi pustio, Mačak je nazvao policiju, te su odmah i uhapšeni.

Prvooptuženi je, kako svjedok dalje ističe, od njega tražio da ispriča sudu kako je Mačak od prvooptuženog tražio da mu prepíše radnju te da je htio da ga opljačka.

Na okolnost pljačke, „Union banke“, svjedok je izjavio da je prvooptuženi predložio da se opljačka navedena banka koja se nalazi u njegovoj zgradi, jer nema video nadzor. Svjedok je po nagovoru prvooptuženog otišao na Kosovo po Samija, a pridružio im se i Kina. Međutim, Kina nije htio učestvovati u tome, tako da je plan promijenjen. Svjedok je trebao otići po izvjesnog Lonco Slavišu, što je i učinio. Zatim su otišli do stana prvooptuženog gdje su razradili plan. Banku su opljačkali slijedeći dan, te podijelili plijen.

Svjedok je dalje opisao slijedeći „posao“ koji je bio vezan za izvjesnog hodžu koji se bavio „liječenjem sihira“, a za kojeg su mislili da ima 50.000,00 dolara u kući i punu torbu eksploziva. Svjedok je prvi otišao kod hodže da procijeni situaciju, a nakon njega i prvooptuženi. Za taj posao, prvooptuženi i Valdet su pripremili oružje, ljepljive trake i ostale potrebštine, a svjedok je trebao da ih čeka u autu (Škoda Fabia zelene boje koju je iznajmio prvooptuženi).

Prvooptuženi je kontaktirao karabinjere, te im predložio da sa svojom ekipom uđe u stan te uzme novac i eksploziv, da eksploziv predaju njima, a da novac zadrže. Dogovor je bio da karabinjeri budu u hotelu Tuzla, koji je blizu navedenog stana, te da svjedok dođe po njih kada pronađu eksploziv.

Međutim, kada su ušli novca nije bilo u navedenoj količini, pa su uzeli nešto zlata i nešto malo novca, a hodžu, kojeg je čuvao Valdet zavezali.

Svjedok je potom pojasnio događaje vezane za otmicu Faika Kalendera, te pojasnio da je bilo opštepoznato da Kalender „radi“ sa heroinom i da dobro zarađuje. Plan prvooptuženog je bio da se Faik Kalender otme, snimi kaseta o tome s kim radi, gdje kupuje drogu i sl. slična onoj koja je snimljena s Munirom, da se pronađe droga i da se ta droga jednim dijelom preda policiji, a ostatak da se zadrži.

Kritične prilike Faik Kalender je izašao negdje oko jedanest i trideset iz stana, te su prvooptuženi i Valdet odmah otišli u njegov ulaz pretpostavljajući da će se brzo vratiti. Nakon 4 – 4,5 sata Faik se vratio i ušao u stan. Sam svjedok tome nije prisustvovao, ali je putem slušalice čuo da su Faik i prvooptuženi razgovarali, te da je Faik pitao prvooptuženog u čemu je problem. Vrlo brzo začuli su se pucnji, te je prvooptuženi rekao da ga je ranio. Kasnije je svjedok od prvooptuženog saznao da je Faik povikao „ubi me Ferid Okić“, te da je neka žena u stanu ispod pitala „šta kažeš?“

Na upit tužioca na koji način je svjedok mogao čuti pucanj, budući da je 10.01.2005 godine izjavio da je Samija čuo pucanj, a da on to nije mogao čuti, jer nije imao slušalice, svjedok je pojasnio da je nakon pucnja uzeo slušalice od Samija i čuo prvooptuženog kako govori da je ranio Faika. Prvooptuženi i Valdet su izašli iz zgrade i ušli u auto koje je svjedok vozio, te je prvooptuženi predao dva“ zastavina“ pištolja Samiju, jedan sa prigušivačem i jedan bez i rekao mu da negdje prenoći. Zatim su krenuli prema Tuzli, a prvooptuženi je nazvao Isljama koji je tada bio u zatvoru i rekao mu da mu se „riješio rodaka“. Usput su smišljali alibi, te se prvooptuženi rješio odjeće i obukao novu. Zatim je svjedok ostavio Valdeta i prvooptuženog na nekoj pumpi kod Srebrnika. Usput im je prvooptuženi ispričao cijelokupan događaj u stanu. Ispričao je da je Faik krenuo da bježi kroz prozor, te da je to dovelo do nesretnog događaja.

Pojašnjavajući okolnosti vezane za pljačku „Union banke“, svjedok je izjavio da su prvooptuženi i svjedok otišli na pijacu Arizona da kupe kombinezon, kape sa obodima, kartice, slušalice i rukavice. Svjedok je u Zenici kupio dva para lisica, a prvooptuženi je kupio Kadeta za izvršenje pljačke.

Neposredno prije pljačke Samija je odustao, te je plan bio da sljedeće jutro idu prvooptuženi i Samija, a svjedok bi ih čekao u autu. Samija i prvooptuženi su stavili čarape preko glava i vrlo brzo izašli iz banke noseći pune torbe, te ušli u auto i krenuli prema restoranu „Man“. Nekih 500 metara dalje stajao je

Mensur (rođak od supruge prvooptuženog) u Škodi Feliciji sa otvorenim gepek, te su plijen i oružje ubacili u gepek i svako je nastavio svojim putem. Malo prije spomenutog restorana, prvooptuženi je bacio kombinezone, kape i ostalo. Nakon toga je ušao u Fabiu i otišao prema Srebreniku, a svjedok i Samija su nastavili prema nekom parkingu gdje su ostavili Kadeta i nastavili sa Peugeot – om, koji je svjedok tu prethodno parkirao, prema gradu. Samija je izašao usput, te nastavio taxijem, a i Larisa koja im se pridružila, i oni su nastavili prema gradu. Plijen su naknadno podjelili, te je svjedok dobio 30.000,00 KM za sebe i 10.000,00 KM za Margaretu, kojoj je novac i predao.

Nakon nekoliko dana prvooptuženi je pozvao svjedoka na jezero Modrac, te mu saopštio da je potpisan nalog za hapšenje Larise i da će uskoro biti nalog i za njega. Svjedok je isto veče napustio Tuzlu sa Larisom i krenuo za Italiju. Nakon toga, svjedok se našao sa prvooptuženim u Puli, gdje je čekao da mu Sead Akeljić „sredi“ vizu. Vizu, međutim nije dobio, te je nakon 3 sedmice prvooptuženi krenuo za Bosnu, a svjedok za Italiju.

Dana 25.05.2005 godine svjedok je nazvao svoju kuću, te mu je supruga rekla da je policija već tu i da ima nalog za pretres. Zatim je nazvao prvooptuženog od koga je saznao da ih je Akeljić izdao.

U unakrsnom ispitivanju, svjedok je pojasnio da je izjavu datu pred Tužilaštvom 23.09.2004 godine dao isključivo po nalogu prvooptuženog te da tom prilikom nije bio prisutan njegov branilac.

Krajem februara, početkom marta 2003 godine svjedok je, po nalogu prvooptuženog, boravio u Turskoj između 2-5 dana. U Tursku nije otišao radi nabavljanja falsificiranih eura, nego po nalogu prvooptuženog da isprati pošiljku heroina. Pošiljka je došla iz Afganistana i Sirije, a nabavku je ugovorio prvooptuženi sa Hakijom Krličem. Prvooptuženi je rekao Peri da će on stići, i da se taj heroin prepakuje, zajedno sa tekstilom, zapakuje u kutije i pošalje na ime taksiste „Mede“ u Tuzlu. Svjedok je također dodao da je vidio heroin, pakovan u običnim smeđim trakama, koje on nije otvarao, niti je učestvovao u prepakiranju. Pakovanje se vršilo u njegovoj sobi, u kartonske kutije, dvije možda četiri, sa majicama. Vidio je kako se nose kutije, te mu je poznato da su iste odnešene u putničku agenciju. Prvooptuženi tada nije bio u Istanbulu, već u BiH.

Svjedok je dalje pojasnio, da je prvi put probao narkotike kad je upoznao prvooptuženog, 2003 godine. Konzumirao ih je u više navrata samostalno, nekoliko puta sa Margaretom Hadžić, a obično sa prvooptuženim. Sa Margaretom je konzumirao tablete „extazi“ koje su dobili od prvooptuženog lično i povremeno kokain. Tablete se nabavljane u Holandiji, a svjedoku je

poznato da je prvooptuženi jednom išao sa Akeljićem u Holandiju, po „extasy“. Taj „extazi“ vidio je kod prvooptuženog u stanu u Lukavcu. Dalje je naveo da crvena „fiesta“ nije korištena u otmici, a „Mercedesa“ je iznajmio kad je izašao iz pritvora. Prvooptuženi je već prije iznajmio „toleda“ i dao mu ga, tako da on „Mercedesa“ nije koristio do dana kada mu je prvooptuženi predložio da se izvrši otmica. Svjedok je naveo da je u planu otimce učestvovala Margareta Hadžić u čijoj su kući bila smještena oteta lica. Jedna oteta osoba, Munir Kalender, je pobjegla a drugog je lično pustio prvooptuženi, nakon što je uzeta otkupnina.

U prostoriji u kojoj su boravili Munir Kalender i Florim povremeno je dolazila i Margareta Hadžić, koja je previla ranu Florimu i donosila kafu. Jedne prilike, na njen zahtjev, bila je prisutna i na ispitivanju Munira Kalendera kada ga je ispitivao i snimao prvooptuženi.

Na upit branioca Kolića, ko je prema njegovom saznanju prijavio otmicu Munira Kalendera i Florima, svjedok je odgovorio, da misli da je to bio prvooptuženi a da je povod bio da se udovolji Tužilaštvu, jer su prvooptuženi i Aldin Musić prethodno bili pušteni iz pritvora zbog nedostatka dokaza, u slučaju otmice Nadila Hasića. Prvooptuženi je tom prilikom odnio kasetu i pola kilograma heroina koji je preuzeo tužitelj Žika Đukić.

Prilikom otmice, od otetih lica oduzeli su nešto novca i malo heroina za koji svjedok pretpostavlja da se radi o uzorku heroina koji je kod sebe držao Munir Kalender. Poslije su prvooptuženi i Aldin Musić oduzeli heroin od Munira Kalendera, kom prilikom svjedok nije bio prisutan jer je išao na Kosovo da pokupi dio otkupnine za Florima. Po saznanju od Munira da ima tzv. „mišung“ u garaži ispod bolnice Garine, prvooptuženi i Aldin Musić otišli su do tog mjesta, „obili“ garažu i odnijeli tzv. „mišung“. Svjedok je izjavio da je od prvooptuženog saznao da je tzv. „mišung“ smjesa koja se miješa sa herionom kako bi se dobila veća količina a umanjio kvalitet heriona.

Nakon što je Munir pobjegao, Margaretinu kuću su opkolila 3-4 momka koja su željeli da razgovaraju o otmici zeta jednog od njih, a prvooptuženi i svjedok su došli kako bi otjerali te ljude. Svjedok i prvooptuženi imali su kod sebe pištolj, koji je svjedok držao radi vlastite sigurnosti. Prvooptuženi je predložio da razgovaraju o otmici na nekom drugom mjestu nakon čega su otišli u obližnju piceriju, a kasnije su došla još dva lica, tako da ih je u piceriji „Stela“ bilo oko 5-6. Nakon toga su Munirov zet i prvooptuženi sjeli za sto i zvali Munira telefonom da dodje da bi pregovarali oko kasete.

Na okolnost otmice Nadila Hasića, svjedok je naveo da to nije bila klasična otmica. Događaj se odvijao u butiku „Farisa“ vlasništvo prvooptuženog, gdje je Nadil došao po pozivu prvooptuženog, a na nagovor Margarete. Tu su se zadržali vrlo kratko nakon čega je svjedok sa Margaretom napustio to mjesto kako bi njih dvojica porazgovarali, a došao je i Aldin Musić, kojeg je upoznao

neposredno prije otmice Kalendera. Vezano za izjavu koju je dao tužilaštvu u Tuzli povodom ove otmice, svjedok je naveo da je to bila unaprijed dogovorena izjava sa prvooptuženim. Sa Nadilom Hasićem svjedok se nije sreo prije ulaska u butik.

Na dan otmice, svjedok je vozio „Fiestu“, iznajmljenu kod kuće „Gas“. Navodi da je morao uvijek imati auto, da bude pri ruci prvooptuženom, te da je te troškove snosio prvooptuženi. Nakon otmice Nadila, javio se tužiocu.

Svjedok je dalje istakao, da prvooptuženi i Pero nisu nikad zajedno boravili u Turskoj. Na Kosovo je putovao sam, kojom prilikom je išao po Albanca, Samia u selu Nabrdžani, kod Peći. Pokupio ga je i došao nazad u Tuzlu da bi se izvršio posao, kako mu je prvooptuženi naredio. Sami je boravio kod prvooptuženog u njegovom stanu dok nije izvršena pljačka „Union banke“ 16.09.2003 godine. Svjedok je naveo da su u pljački učestvovali prvooptuženi, Haris Mehanović, Aldin Musić, Sami, Slaviša Lonco, a da je on tu bio slučajno. Te večeri je upoznao Slavišu koji ga je sačekao u Tuzli i doveo kod prvooptuženog u stan, po njegovom nalogu. Pljačku „Union banke“ prema navodima svjedoka, organizirao je prvooptuženi. Plijen iz banke u Tuzli odnio je Sami, koji je bježao od policije. Nakon toga, nazvao ga je prvooptuženi i rekao mu da ga je Sami zvao i da se nalazi kod nekog groblja, te da trebaju otići po njega. Sami je to veče, prema navodima svjedoka, kod prvooptuženog došao bez plijena, na što mu je prvooptuženi rekao da mora otići po plijen. U banku su ušli Slaviša i Sami, dok je uloga svjedoka bila da parkira auto na njima poznato mjesto da oni mogu tu ubaciti maske i oružje. Svjedok je dalje naveo da je prvooptuženi na dan pljačke vozio „Toleda“ ili „Škodu Fabiu“, a da je za vrijeme pljačke bio u svom stanu. Kasnije je, iz razgovora saznao da je „Kina“ stajao preko puta stanice da nadgleda. Svjedok je također istakao da je bio prisutan pri pripremama pljačke. Ujutro, oko 5 i 20 došao je po Samia, te su njih dvojica vozilom „Ford Fiesta“, pokupili iz žbuna torbu i vratili je stan prvooptuženog, kojom prilikom je svjedok iz navedene torbe uzeo oko 1.000,00 KM.

Prvooptuženi je svjedoku dao 10.000,00, a za „Kinu“ 5.000,00 eura, Sami je sebi uzeo 60.000,00, a svjedoku dao torbu da je spali. Prvooptuženi mu je također rekao da je nešto novca i jedan pištolj ponio kad je krenuo za Njemačku.

Svjedok je dalje pojasnio da je dobio dojavu da „Hodža“ ima 50.000,00 dolara skriveno u nozi od kreveta i torbu eksploziva. U tom periodu su bili bez novca i tražilo se ko će se opljačkati, kako će se neko prevariti i kako će se nabaviti novac. Bila je svakodnevica da o tome razgovaraju. Ono što je svjedok čuo kazivao je prvooptuženom da bi on to odobrio ili ne. U to vrijeme butik je radio, ali bilo je nekih problema oko poreza. Prvooptuženi i svjedok su

tada naizmjenično vozili „Fabiū“, jer nisu imali novca da iznajmljuju dva auta. Prema daljim navodima svjedoka prvooptuženi je otvorio prodavnicu srebra poslije pljačke pošte. Pljačka je izvršena poslije otmice sa „Mačkom“, u aprilu 2004 godine, a nakon pljačke angažovao je Seada Akeljića da mu napravi vize.

Samu pljačku izvršili su, prvooptuženi i Valdet, a svjedok ih je dovezao pred stan. Imali su zakazan pregled kako bi im hodža vraćao i skidao sihre. Svjedok je dalje naveo da je vidio novac kod Valdeta, koji su našli dok su pretresali čitav stan, ukupno oko 3.800,00 KM i nešto zlatnine. Poslije su svi zajedno otišli kod prvooptuženog u stan koji se nalazi iznad banke, radi raspodjele plijena.

Tokom 2004 godine, svjedok je boravio više puta na Kosovu, putovao je obično sa „Fabiom“. To isto vozilo je korišteno prilikom ubistva Faika Kalendera. U to vrijeme je bio u Peći.

Na okolnost ubistva Faika Kalendera svjedok je naveo da se isto desilo u martu. Svjedok je tom prilikom čuo šta se dešavalo u stanu gdje su ubili Faika Kalendera, jer je imao slušalice od mobitela pričvršćene za uho i samim time je imao direktnu vezu. Čuo je hice ispaljene iz jednog od dva pištolja, te prema zvuku zatvarača pretpostavlja da je pucano iz pištolja koji je imao prigušivač. Drugi pištolj nije imao prigušivač. Nakon navedene pucnjave u stanu, svjedok je upalio vozilo i izašao sa parkinga koji se nalazi preko puta stana Faika Kalendera i krenuo prema zgradi. Isti dan su napustili Sarajevo. Nakon odlaska iz stana, prva osoba s kojom je kontaktirao je Aldin Musić. Svjedok je dalje istakao da je prvooptuženi Samiju predao rukavice sa pištoljima (imali su dva pištolja) i prigušivačem i dao mu kaput. Prvooptuženi je nakon toga rekao Samiju da pronađe taksi i da negdje prespava, nakon čega je Sami izašao iz auta, i ponio pištolje. Svjedok, prvooptuženi i Valdet su nastavili put iz Sarajeva u pravcu Zenice. U Srebreniku se razišao sa prvooptuženim, te su intenzivno ostali u kontaktu.

Svjedok je dalje naveo da je na poziv prvooptuženog, za vrijeme pripremanja pljačke pošte, u istoj boravio sa prvooptuženim da bi procijenili da li je mjesto pogodno za pljačku.

U pljački pošte, osim svjedoka, učestvovali su prvooptuženi i Sami. Dalje je pojasnio da su prvooptuženi i Sami ušli u poštu i iznijeli novac, i to da je novac iznio lično prvooptuženi. Odatle su otišli starim putem u pravcu restorana „Mak“, gdje ih je čekao Mensur Suljić, sa zelenom „Škodom“, koji je preuzeo oružje i torbu sa novcem i otišao u nepoznatom pravcu. Prvooptuženi je u putu odbacio kombinezon, rukavice, kapu i čarapu te su nakon toga došli do mjesta gdje je prvooptuženi parkirao „Fabiū“, te su ostavili „Kadeta“ unutar kojega je bila uniforma i patike. Svjedok je zatim

ušao u „Pežoa“, i nastavio u pravcu Tuzle. Dodao je i to da je prvooptuženi poslije pljačke sjeo nazad, a novac je stavio kraj sebe.

Svjedokinja Alma Prnjavorac, advokat iz Tuzle, je u svom iskazu izjavila da poznaje Miladu Okić i prvooptuženog. Milada ju je angažovala da sastavi ugovor, ali je tražila da ne bude ovjeren u sudu. Svjedokinja joj je objasnila da je to nemoguće. Predmet ugovora je bio zajam od 125.000,00 EURA koji se Isljam obavezao dati prvooptuženom, a rok vraćanja je bio 5 ili 6 mjeseci. U njenu advokatsku kancelariju došao je i Isljam Kalender koji je trebao dati taj novac, a zalog je bio stan prvooptuženog. Ugovor je sudski ovjeren u njenoj kancelariji i upisan u knjigu ovjere. Svjedokinja je identifikovala gore navedeni ugovor koji joj je prezetirao tužilac kao ugovor o zajmu od 02.06.2003 između Milade i Isljama.

Svjedokinja je dodala i to, da je nakon ovog događaja napravila još jedan ugovor za prvooptuženog, i to ugovor o kupoprodaji zaključen dana 29.06.2003. između prvooptuženog i Florijana Rashiti, kojim je prvooptuženi prodao stan Florijanu za cijenu od 23.500,00 EURA. Nakon toga su kod nje u kancelariju sa Florijanom došli izvjesni ljudi, koji su htjeli da ona raskine ugovor, što je ona odbila, te im je rekla da se ugovor može raskinuti samo sudskim putem. Jedan od njih joj je rekao da je Florijan bio kidnapovan i da je zaključio ugovor pod prisilom. Ona je pozvala Miladu i saopštila joj da bi, s obzirom da novac nije vraćen, trebala napustiti stan. Milada je na to rekla da nikada neće napustiti stan.

U unakrsnom ispitivanju, nakon što joj je prezentiran ugovor o zajmu od 02.06.2003. svjedokinja je pojasnila da je navedena cijena od 130.000,00 eura bila usmeno dogovorena, a da je u ugovoru naznačen iznos od 110.000,00 eura.

Zaštićeni svjedok 001 je u svom iskazu izjavio, da poznaje prvooptuženog od jeseni 2003 godine, jer je za njega iznajmljivao automobile iz auto kuće „Gas“. Prvo vozilo iznajmio je u martu 2004 godine, i to škodu Feliciju, tamno plave boje, a zatim je 31.03.2004 godine, ponovo na zahtjev prvooptuženog, iznajmio isto vozilo, te se sa prvooptuženim dogovorio da se sastanu 01.aprila u pola šest na benzinskoj pumpi. Međutim, prvooptuženi se nije pojavio u dogovoreno vrijeme, ali ga je nazvao te rekao da se nađu na drugom mjestu, u naselju Plane. Na dogovorenu lokaciju došao je Haris Mehanović, kao vozač sa još dva ili tri lica. Svjedok je naveo da je od prvooptuženog tada preuzeo torbu u kojoj se između ostalog nalazila i neka odjeća, te da je prema uputama prvooptuženog, auto sa navedenom torbom

ostavio u blizini neke praonice. Njemu nepoznata osoba, izašla je iz auta za koji svjedok smatra da je bio marke mercedes, te je preuzela torbu. Nakon toga ga je nazvao prvooptuženi i rekao mu da vrati auto koje je iznajmio, a za taj posao od prvooptuženog je dobio 500,00 eura.

Svjedok Milada Okić –Trakić, bivša supruga prvooptuženog, je izjavila, da je 2001 godine, zajedno sa suprugom, otvorila butik „Farisa“. Poznato joj je da je prvooptuženi od auto kuće Đug kupio Mercedes zvani „okac“, a njoj je kupio vozilo Grand Cherokee, koje joj je ukradeno. Svjedokinja je pojasnila da je na nagovor supruga dala ključeve od auta i saobraćajnu dozvolu Esadu Kolčaku, kada su krenuli u Italiju na godišnji odmor u 7 mjesecu 2003. Nije prepisala auto na njega, niti mu je dala punomoć, međutim, vozilo joj nikada nije bilo vraćeno. Kada su se vratili sa godišnjeg odmora, svjedokinja se posvađala sa prvooptuženim, te je sklopila ugovor kod iste advokaticice prema kojem se odrekla poslovnog prostora, a prvooptuženi se ugovorom obavezao da joj ostavlja stan pod uslovom da ga ne proda u sljedećih 30 godina, te da će izdržavati njihovo maloljetno dijete. Razvod je finaliziran u aprilu 2004 godine.

Svjedokinja je također izjavila da poznaje Isljama Kalendera, te da je s njim, na nagovor supruga zaključila ugovor, ali da novac nije dobila te da ne zna zašto je ugovor uopšte zaključen. Ističe da ga je potpisala pod prisilom. Ugovor je potpisan u advokatskoj kancelariji Alme Prnjavorac, te je i ovjeren kod nje, nakon što je izvjesna gospođa na nagovor Alme Prnjavorac otišla po knjigu ovjere.

Svjedok Margareta Hadžić, kozmetičarka iz Tuzle, izjavila je da poznaje prvooptuženog 7-9 godina. Njeno poznanstvo s prvooptuženim je počelo kada je prvooptuženi od Nadila Hasića „Mačka“ želio posuditi 4.000,00 maraka, u njenom i „Mačkovom“ kozmetičkom salonu. Kasnije joj je prvooptuženi ispričao da mu je taj novac bio potreban za kupovinu oružja, koje je švercovao na Kosovo. S njim je u taj posao bio uključen „Rudo“, „Medo“, a kasnije i Haris Mehanović („Dejan“), kojeg je predložio „Mačak“, kao odanog vozača. Sejo „Kanton“ je također bio uključen u posao, a osim njega su bili i Sejo „Bradonja“ Kahrman i Albanac zvani „Kabaši“, koji je obezbjeđivao veze. Dalje je navela da su joj detalji oko šverca bili poznati, jer su često sjedili na kafi i razgovarali, a Dejan joj je bio blizak „kao stariji sin“. Svjedokinja je izjavila da joj je ranije nuđeno 100.000,00 KM da „kaže istinu“, ali da je u ranijim svjedočenjima, usprkos nanošenju teških tjelesnih povreda, lagala. S tim u vezi, prvooptuženi je zvao njenu prijateljicu u Doboju

i rekao joj da prenese svjedokinji da neće dirati njenu kćerku. Činjenica, da ima i dva sina, je ovu njegovu poruku učinila prijetnjom.

Svjedokinja je dalje navela da je bila prisutna kada je „Mačak“ predavao novac prvooptuženom i kada je prvooptuženi davao novac „Kantonu“ i „Rudi“. Porijeklo oružja joj je djelomično poznato, jer zna da je prvooptuženi kupovao oružje u Slatini, preko fiktivnih firmi od kojih su neke bile u Hercegovini. Oružje je navodno kupovano za fizička i pravna lica, preko falsifikovanih dokumenata. Trgovina oružjem je trajala sve do zatvaranja prvooptuženog zbog otmice brata Momčila Mandića. Svjedokinja je također izjavila da joj je poznato da je „Kanton“ prevezio oružje na Kosovo, jer je čula kako su mu obećavane nagrade po povratku. U pogledu nabavke zlata, prvooptuženi joj je rekao da ga je nabavljao u Turskoj, a zna i za jednu turu koja je došla iz Kosova. Zlato je ostalo kod bivše supruge prvooptuženog, Milade.

U pogledu trgovine drogom, svjedokinja je navela da su Haris Mehanović, prije njegovog zatvaranja zbog krivotvorenja novca, njegova djevojka Larisa, Pero i „Dejan“ pakovali drogu u hotelskoj sobi. U to vrijeme je prvooptuženi, budući da je izašao iz pritvora, bio na slobodi. Poslali su Larisu da pakete droge odnese na autobusku stanicu i stavi ih u tekstil. Haris je također učestvovao u poslovima s drogom, izuzev u vrijeme kada je bio u zatvoru. Pod drogom podrazumijeva „ekstazi“ i heroin (venski i onaj namijenjen šmrkanju). Prvooptuženi je dao Harisu dvije bočice s tabletama kako bi ih ovaj prodao i vratio dug koji je prvooptuženi imao prema svjedokinji, što Haris nije učinio. Dalje je istakla da je prijevoz droge iz Turske vršen u rezervoarima koje je pravio Zlaja „Gumar“ i koji je također iznajmljivao vozila.

Prvooptuženi je vraćao dugove u novcu „Mačku“ s zakašnjenjem. Jednom prilikom mu je kao kompenzaciju ponudio heroin, što „Mačak“ nije prihvatio. „Mačak“ je ipak pristao da svjedokinja i „Baka“ uzmu pola kilograma heroina i to prodaju. Svjedokinja je taj heroin, kako navodi, preuzela od „Rude“. Kasnije je dao još dva puta po pola kilograma heroina i taj put je drogu predao prvooptuženi.

„Bake“ je miješao predati heroin i davao nekome za prodaju na malo. Heroin je prodavan i u inostranstvu, u Hrvatskoj. „Bake“ je novac dobijen prodajom heroina davao svjedokinji, koja je predavala glavni dio „Mačku“, u svrhu vraćanja duga. Prvooptuženi je rekao da „Haku“ treba „odraditi“ jer mu je učinio zlo.

Svjedokinja je dalje izjavila da poznaje Munira Kalendera jer ga je vidjela u svojoj kući. Oči su mu tada bile zavezane. Osim Munira u svojoj kući je vidjela i jednu ranjenu osobu, Albanca („Žutog“), s povezom na očima. Prvooptuženi joj je rekao da su mu oni učinili zlo. „Žuti“ je kasnije oslobođen, i jednom joj je prilikom otvorio vrata, držeći pištolj u ruci. „Kina“ (Aldin Musić) im se

pridružio drugog dana po zarobljavanju ove dvojice. U 5 sati ujutro, prvooptuženi je nazvao svjedokinja i rekao joj da počisti prizemlje, gdje su navedena dvojica bili smješteni. Problem je kako navodi, bio u tome što je Munir pobjegao, a „Žuti“ je ranije pušten.

„Mrčo“ (Sabahudin, iz Srebranice) je zvao „Mačka“, koji je potom obavijestio svjedokinja, da je neki ljudi traže. Nakon toga je zvao svjedokinja uplakan i rekao joj da su ga oteli misleći da je on prvooptuženi. Potom su četvorica došla do njene kuće zbog čega je ona rekla svojoj kćerci da zove prvooptuženog. Pretpostavljala je da su naoružani. Nakon toga su došli prvooptuženi i „Dejan“ i smirili ove ljude.

Oteti su bili smješteni u prizemlju njene kuće, gdje ih je prvooptuženi ispitivao. Prvooptuženi joj je također rekao da je od Ivice Komjenovića uzeo 10.000,00 maraka za likvidaciju svjedokinja i „Mačka“, te dodao da neće likvidirati nju, ali „Mačka“ hoće. Haris je u međuvremenu otišao u zatvor.

Svjedokinja je dalje navela da je sa prvooptuženim i „Dejanom“ otišla u butik „Larisa“, kako bi dali „Mačku“ neko zlato i pokrili dio duga. Kada je s „Dejanom“ odlazila iz butika, vidjela je kako „Kina“ zaključava vrata butika. Tokom vožnje autom s „Dejanom“, on joj je rekao da nazove „Mačka“ i kaže mu da je oteta. Nakon toga je „Mačak“ zvao iz policijske stanice.

Svjedokinja je izjavila, da je upoznala Valdeta, također Albanca, kojeg je „Dejan“ doveo s Kosova. Nakon što je opljačkan „Hodža“, „Dejan“ joj je donio dio duga rekao da su se prvooptuženi i Valdet dogovorili s „Hodžom“ da im „pogleda sudbinu“, te da su ga po dolasku svezali i tražili pare. Rečeno joj je da su uzeli mnogo manje nego što je napisano u novinama.

Nadalje je izjavila da je 19. aprila zadobila teške tjelesne povrede, jer je „Mačak“ želio da ona prizna sve okolnosti vezane za djelatnosti prvooptuženog i otmice „Mačka“.

Navela je, da je o ubistvu Faika Kalendera čitala u novinama. Prvooptuženi i „Dejan“ su joj noć prije rekli da idu da odrade neki posao. „Dejan“ joj je rekao da su prvooptuženi, Valdet, Sami i on čekali nekog čovjeka ispred njegove zgrade, te da su prvooptuženi i Valdet ušli u zgradu nakon što je naišao Kalender. Svjedokinja je dodala da je prvooptuženi ispričao „Dejanu“ da je ubio Faika Kalendera, a da Dejan to nije vidio. Ubistvo je, prema onome što joj je ispričao „Dejan“, izvršeno pištoljem, u Sarajevu, u kasnu noć. Prvooptuženi nije nikada govorio o tome. „Dejan“ joj je ispričao da se nakon ubistva prvooptuženi ponašao smireno, hladno, kao i Valdet. U razgovoru su spominjali, u smijehu, da je Faik Kalender ubijen od strane Munira Kalendera.

Prvi čovjek koga su obavijestili o ubistvu Kalendera, prema onome što je saznala od „Dejana“ bio je „Rođo“.

„Dejan“ je od svjedokinje tražio novac i rekao joj da bježi iz Tuzle s Larisom.

Svjedokinja je, prije odlaska prvooptuženog u Hrvatsku, bila s njim u normalnim odnosima, te joj je on rekao da je jedini živ iz njegovog gepeka izašao brat Mome Mandića. Nakon te izjave je shvatila da mu se ne smije odupirati.

Svjedokinja je također potvrdila da joj je neko nudio novac da promijeni svoj iskaz.

Svjedok Hajrudin Mujagić zvani „Ruda“, je izjavio da poznaje prvooptuženog Ferida Okića od 2000 godine. Tada je radio sa Mehmedom Begićem zv. Medo. Sa njim je putovao na Kosovo kod prvooptuženog, i to u Peć i Đakovicu. Svjedok je istakao da nije znao razloge putovanja, jer je Begić sve dogovarao sa prvooptuženim, a on mu je samo pomagao da vozi, obzirom na udaljenost. Vozilo kojim su išli na Kosovo su jednom prilikom vozili na popravak amortizera i tom prilikom našli su neke srebrene novčanice, za koje je svjedok pretpostavio da ih je Begić dao prvooptuženom.

Posljednji put kad je išao na Kosovo bilo je na poziv prvooptuženog, vozilom „Toledo“.

Za vrijeme svjedokovog putovanja na Kosovo sa Begićem, prvooptuženi je bio na Kosovu, a kasnije je čuo da je to bilo radi otmice brata Mome Mandića. Prvooptuženi se tada s njima vratio sa Kosova.

Prvooptuženi ga je angažovao da ga vozi, i za tu svrhu mu nabavio auto „Audi 100“.

Neposredno prije hapšenja prvooptuženog, išao je na Kosovo sa Begićem po zlato, koje su dovezli džipom „Cherokee“. Zlatari su zapakovali zlato u rezervnu gumu, dok su njih dvojica ručali. Po dolasku, zlato su predali prvooptuženom, tako što su mu ovu gumu odnijeli u stan, a sutradan su izvadili zlato i zapakovali ga u kutiju. Nakon nekoliko dana je sve otišlo na granični prelaz, radi carinjenja. Prvooptuženi je uvezao zlato da bi otvorio zlataru koju je trebao da otvori sa Robertom i Antunom.

U tom periodu, je također posuđivao novac za prvooptuženog, od Mujkića zvanog „Mujka“. Nakon što je prvooptuženi otišao u zatvor, „Mačak“ je pozvao njega i Begića, kojom prilikom je Begiću dao 10.000,00 KM za advokata. Taj novac preuzeo je Begić, od kojih je 3.000,00 ili 4.000,00 KM dao ženi prvooptuženog, a ostalo nekom advokatu u Mostaru. Svjedok je dodao i to da se kod „Mačka“ u zalogu nalazio „Cherokee“ i „Audi A8“, koji su pripadali prvooptuženom te kožne jakne. Ovo mu je „Mačak“ vratio po izlasku iz zatvora.

Kad je prvooptuženi izašao iz zatvora, posuđivao je novac od Almira Bilalića zv. „Bili“, od kojeg je tražio 100.000,00, a Bilalić mu je predao 20.000,00 KM

i automobil, koji je kod Ferida bio par dana, a onda ga je dao Nadilu Hasiću, radi namirenja duga i uzeo džipa. Nakon 6 mjeseci Okić je trebao vratiti dug od 100.000,00 KM.

Dan nakon izlaska prvooptuženog iz zatvora, svjedok je trebao ići u zatvor zbog prekršajnih kazni, ali mu je prvooptuženi obećao za njega platiti kazne, s tim da će svjedok zauzvrat tu uslugu morati „odraditi“. Novac koji mu je prvooptuženi tom prilikom posudio nije vratio, nego je zauzvrat vozio njega, njegovu ženu, djete i obavljao druge poslove. U januaru 2003 godine putovao je sa prvooptuženim i Miladom u Sarajevo, na aerodrom. Tom prilikom su mu rekli da idu u Tursku kako bi pogledali zlato i srebro. U povratku s njima je još bio Fevzi Vasija, kojeg je svjedok prepoznao u sudnici.

Svjedok je dalje izjavio da ga je prvooptuženi, dok je bio na odmoru, 2003 godine zvao radi odlaska u Banja Luku, kako bi odnio neki novac kod izvjesnog Dade. Svjedok se prisjetio da je tom prilikom u crnoj najlon kesi nosio zapečaćenu kutiju od cipela, njemu nepoznatog sadržaja, koja nije bila teška. Ovu kutiju je svjedok uzeo od Harisa. Dadu je znao od ranije, a i prije mu je nešto nosio. Uvijek su se sastajali na benzinskoj pumpi. Od Dade je tada dobio novac, oko 10.000,00-12.000,00 eura, koje je predao prvooptuženom. Nakon 3-5 dana, Dado je došao u Lukavac i tražio prvooptuženog, jer roba što mu je poslao, kako je rekao, nije bila dobra, odnosno da mu je prvooptuženi podvalio lošu robu, loš heroin.

Na okolnost pljačke banke u Tuzli, svjedok je izjavio, da je u to vrijeme radio u Lukavcu na taxi štandu. Prvooptuženi je tada došao na autobusku stanicu i popio kafu sa njim i Begićem. Pričali su da je banka opljačkana, a prvooptuženi je govorio „da je bar pola para od tog“. Nakon dan-dva je putovao u Sarajevo, na traženje prvooptuženog, koji mu je dao izlijepljenu kutiju od cipela, da je odnese Kadriji advokatu u Sarajevu, u „Brajlović“ restoranu. U toj kutiji se nalazio novac.

Svjedok je također naveo da poznaje osobu po nadimku „Rođo“, kojeg je prepoznao u sudnici. Vidio ga samo jednom u „Wisi“, kada je bio sa prvooptuženim.

U periodu od 2000 do 2005 godine, od kada poznaje prvooptuženog, nije nikad u njegovim rukama, u njegovoj kući ili automobilu vidio narkotička sredstva. Kesu koju je po nalogu prvooptuženog odnio Nadilu Hasiću predao je „Baketu“.

Svjedok je, 2001/2002 godine bio na Kosovu 5-6 puta. Dadu je upoznao nakon što je prvooptuženi izašao iz zatvora. Tek nakon što je Dadi odnio kutiju i uzeo novac, saznao je da se u kutiji nalazio heroin.

Svjedok je naglasio da nikad nije pakovao oružje ili nešto drugo u vozila kojim je išao na Kosovo, niti je bio prisutan kad je neko pakovao, niti kad se to oružje vadilo iz vozila na Kosovu.

Svjedok Sejna Mašić, ZK referent Općinskog suda u Tuzli, je u svom iskazu izjavila da ne poznaje prvooptuženog, a da Almu Prnjavorac poznaje kao advokata u Tuzli. Alma Prnjavorac je tražila ovjeru nekih dokumenata, tačnije ugovora, ali ne direktno od svjedokinje. Svjedokinja je ovjerala te ugovore. Tužilac je prezentirao ugovor o kupoprodaji stana u Živinicama, zaključen 29.06.2003. godine, ovjeren 30.06.2003. godine, između Florian Rašitija, kao prodavca, i Ferida Okića, kao kupca, za cijenu od 23.500,00 eura i fotokopiju knjige ovjere pod rednim brojem 36. Prezentirane dokaze je svjedokinja prepoznala.

Svjedokinja je ovjerala taj ugovor i uzela na uvid lične kart,e kupca i prodavca, a navedenu ovjeru je izvršila u kancelariji advokatice Alme Prnjavorac. Ovjera je upisana u knjizi 3, koja se iznosi iz Suda i Sekretar Suda odobrava iznošenje te knjige. Kancelarija Alme Prnjavorac se nalazi u hotelu „Bristol“ koji je dvije minute udaljen od Suda.

Na predloženom ugovoru o zajmu od 02.06.2003 godine, između Islijam Kalendera i Milade Okić, gdje zajmodavac daje 110.000,00 eura, bez kamata, svjedokinja je prepoznala svoj potpis u knjizi.

Svjedokinja je nadalje izjavila, da je ranije dala izjavu nekom ovlaštenom licu, ali da nakon tog ispitivanja, pismenu izjavu nije potpisala. Svjedokinja je potvrdila da je vidjela prvooptuženog i Florianu Rašitija samo prilikom ovjere. Na prezentiranoj izjavi od strane branioca, svjedokinja je prepoznala svoj potpis.

Svjedok Nermin Mujkić, taksista, je u svome iskazu datom 23.09.2005 godine izjavio da poznaje prvooptuženog jer je isti od njega često posuđivao novac, u ukupnom iznosu od oko 6.000,00 eura. Nakon toga kolega Ruda ga je pitao da li može prvooptuženom posuditi 7.000,00 eura, na šta je ovaj pristao, uz uslov da prvooptuženi da garanciju, u vidu automobila marke Mercedes. Nakon što je predao novac Rudi, na stanici, on mu je dovezao Mercedes ispred kuće. Da ne bi došlo do eventualne krađe automobila svjedok je sa auta skinuo gume. Poslije nekog vremena, želio je da stupi u kontakt sa prvooptuženim, što mu je Ruda i omogućio. Sastali su se u Lukavcu u kafiću „Asado“. Na tom sastanku prvooptuženi mu je rekao da trenutno nema novca i da ne može ispoštovati dogovor, pa mu je ponudio za taj novac automobil, što je svjedok i prihvatio. Svjedok je želio da automobil prevede na sebe da bi mogao otići na more. Ruda mu je prije odlaska na put naglasio da svako 200 km naspe gorivo. Poslije tog događaja, nakon 2-3 mjeseca, automobil sa kojim je taksirao se

pokvario, pa je za posao koristio Mercedes. Pošto nije redovno pazio na gorivo, automobil mu je stao. Shvatio je da je problem u rezervoaru, pa ga je zamijenio novim, a stari ostavio u podrumu. Predmetni Mercedes je vrlo kratko vozio, jer je njegov automobil ubrzo nakon toga bio popravljen. Dodao je i da je na starom rezervoaru primjetio da je bio „rađen“.

Svjedok Fadil Kalender je u svome iskazu izjavio, da je 1999 godine živio u Švicarskoj, sa ženom i djecom, gdje je živio i njegov brat Faik. Tamo su prodavali drogu, koju je Munir Kalender transportirao do Njemačke. On i brat su se dogovarali sa Munirom, putem telefona, a on bi išao po robu. U Švicarskoj su osim od Munira, nabavljali heroin i od Turaka i Albanaca. Cijena po kojoj su kupovali heroin od Munira bila je oko 25 ili 26 hiljada maraka kilogram. 1997. je osuđen na kaznu zatvora od 4 godine. Poslije izdržavanja kazne su ga protjerali iz Švicarske, te je zato došao u Sarajevo.

Dalje je naveo, da se sa Munirom sreo 2000 godine na Ilidži, kada je njegov brat protjeran iz Švicarske. Po povratku Faik nije ništa radio, ali je svjedoku poznato da se pripremao da radi sa Munirom, što se i ostvarilo. On je u to vrijeme bio u Švicarskoj, ali je nakon šest mjeseci i on završio u zatvoru. Cijelo vrijeme dok je bio u zatvoru, Faik je „radio“ sa Munirom. Posvađali su se možda godinu prije njegovog izlaska iz zatvora, jer mu je Munir bio dužan 40.000,00. To je poslije završeno te su oni prema iskazu svjedoka zakopali ratne sjekire. Faik je potom preselio u Tuzlu, a dok nije kupio kuću boravio je kod Munira.

Sve informacije koje su mu poznate dobio je od brata s kojim je komunicirao telefonom dok je bio u zatvoru. Svjedok je pojasnio da je Faik čitav život „radio“ s drogom i to sa Munirom, prvooptuženim i Sejom. Prvooptuženog mu je opisivao brat, te ga nazivao nadimkom Okac, tj Ferid Okić. Dalje je naveo da se heroin kretao prema Turskoj i Holandiji i to da su prema Turskoj išle „extazi“ tablete i heroin s tim da je za tablete bio odgovoran Isljam. Heroin je dobivao prvooptuženi. Svjedok je izjavio da u poslu prema Turskoj nije bilo keša, već se mijenjala samo roba za robu. Faik mu je rekao i da je neke stvari morao raditi i silom pod pritiskom nekog Okca, tj. prvooptuženog.

Vezano za otmicu Munira, svjedok je istakao da je sve bilo svaljeno na njegovog brata, tačnije da se on dogovorio sa prvooptuženim da kidnapuje Munira.

Svjedok je izjavio i da poznaje Seju Akeljića koji je bio šofer i dobar prijatelj njegovog brata. Faik je napustio Tuzlu zbog pritiska prvooptuženog, a kasnije je kupio stan, i zarađivao novac od biznisa sa trgovinom drogom. U to je

vrijeme Isljam stanovao u Sarajevu, blizu njegovog brata. Početkom 2004. sa bratom je kontaktirao telefonom i saznao da je imao neki posao u Njemačkoj koji mu nije uspio, te da je imao neki loš osjećaj da ga neki ljudi prate. Također mu je rekao da mu dolaze prijetnje od prvooptuženog.

Svjedok je u Sarajevo došao iz Švicarske u junu, i tada nije imao nikakvog kontakta sa prvooptuženim. Kontaktirao je sa Isljamom telefonom, a išao mu je i posjetu jer je on tada bio u zatvoru. Posjetio ga je mnogo puta i razgovarali su o ubistvu njegovog brata, s tim da mu Isljam nije smio puno govoriti jer mu je prvooptuženi prijetio. Prvooptuženi je napravio ugovor sa Isljamom, a svjedokov brat je bio svjedok, za pozajmicu od 110.000,00 eura, s tim da je prvooptuženi dobio tablete „extazi“, a ne novac. Svjedok je sa sobom donio kopiju navedenog ugovora, koju je prezentirao tužitelju. Obrazložio je da je original dobio od Isljama, a kopiju dobio od advokata Bajre Čilića prije mjesec dana. Dalje je naveo da je prvooptuženi nazvao Isljama pola sata nakon ubistva i rekao mu da mu je sredio rođaka i da će i njega ako ne bude dobar. Svjedok je još izjavio da zna da je njegovog brata ubio prvooptuženi. U unakrsnom ispitivanju svjedok je izjavio da je od svog mlađeg brata dobio prvu informaciju da je prvooptuženi ubio Faika, a isto je čuo i od snahe. Također mu je poznato da su posljednje riječi koje je njegov brat izgovorio bile „ubio me Ferid“.

Brat mu je također rekao da je angažovao prvooptuženog da izvrši otmicu Munira Kalendera, kao i to da prvooptuženi radi otmice, pljačke, te da radi i za policiju, i to na način da proda kilo heroina nekome i onda ga namjesti policiji.

Svjedok **Nermin Hukić** zvani „Nena“, po zanimanju vozač, je na glavnom pretresu izjavio da je Faika Kalendera zvanog „Paja“ upoznao 5 do 6 mjeseci prije ubistva. Pokojni Faik Kalender je živio u Tuzli, zatim se preselio u Sarajevo i kupio stan na Alipašinom polju. Njega je sa Faikom Kalenderom upoznao Isljam Kalender. Svjedok je naveo da je pokojni Faik Kalender živio u stalnom strahu, i neprestano je primao telefonske prijetnje od Munira Kalendera. Na pitanje tužioca da li poznaje prvooptuženog, svjedok je opisao okolnosti pod kojim su se upoznali u Merkatoru, dok je bio u društvu Faika Kalendera. Faiku nije bilo drago što je sreo prvooptuženog, ali su se obojica pri tom susretu pretvarali da su dobri prijatelji. Faik je u nekoliko navrata svjedoku pričao da strahuje od prvooptuženog, da sumnja da mu je on otrovao psa, te da mu je u par navrata prijetio. Čak je jedne prilike Faik pitao

svjedoka da li bi za 50.000,00 eura ubio prvooptuženog. Međutim, tada tu ponudu svjedok nije shvatio ozbiljno.

Svjedok je nadalje izjavio da Munir Kalender nije bio baš u dobrim odnosima sa Faikom, jer je Faik silom uzeo neku robu, tj. heroin, od Munira, kako bi naplatio neki raniji dug. Kada je Munir kupovao autobusku stanicu, "Paja" mu je posudio pare.

Što se tiče okolnosti vezanih za otmicu Munira Kalendera, svjedok je izjavio da prema onom što je on čuo od "Paje" - Faika Kalendera, Munira je oteo prvooptuženi. Kasnije, kada su se Munir i prvooptuženi pomirili, prvooptuženi je svalio odgovornost za otmicu Munira na "Paju", i to je bio razlog zašto su se "Paja" i Munir posvađali i nakon tog događaja uslijedile su stalne prijetnje "Paji", zbog čega je on morao stalno mijenjati broj telefona. Kasnije se Munir htio osvetiti "Paji", pa je slao Mrču iz Tuzle da naplati reket od "Paje". Prema navodima svjedoka, otmicu je sigurno izveo prvooptuženi uz pomoć još nekih ljudi, ali imena tih ljudi svjedok ne zna.

Na dan kada je "Paja" ubijen, svjedok se s Pajom našao oko pola jedan i bio s njim do pola pet kada ga je "Paja" ostavio kod pumpe Braća Mulić (u blizini se nalazi i njegova kuća). Nakon toga je i "Paja" otišao kući. Nakon što je došao kući primio je poziv od Pajinog prvog komšije Edina Demirovića, koji mu je saopštio da je "Paja" ubijen, nakon pet minuta nazvao ga je i Isljam Kalender, koji je u tom periodu bio u zatvoru (nazvao ga je iz zatvora) i saopštio mu je da je "Paja" mrtav. Svjedok se nakon toga odvezao na lice mjesta, gdje je iz priča saznao da su bila dvojica, jedan krupniji i jedan manji koji su "Paju" sačekali ispred haustora.

Svjedok je još jednom potvrdio da je Paja živio u stalnom strahu od Ferida i da se iz tog razloga i družio sa Nerminom, zato što je bio sigurniji u njegovom društvu. "Paja" je napustio Tuzlu iz straha, pa je imao namjeru napustiti i Sarajevo i otići u inostranstvo, samo je čekao da isplati stan. Naglasio je da sve što zna o prvooptuženom, zna iz Pajine priče, ali nešto je čuo i od drugih ljudi, te da je "Pajinu" ponudu da za 50.000,00 eura ubije prvooptuženog shvatio kao šalu.

Svjedok Žika Đukmić, tužilac Kantonalnog tužilaštva u Tuzli je u svom iskazu na glavnom pretresu dana 27.09.2005 godine izjavio da je na dan 09.-11.08.2003 godine bio dežurni tužilac i vodio istragu u vezi prijave o iznudi - otmici, kojom prilikom je i prvi put upoznao odnosno vidio prvooptuženog. Po prijavi, odnosno izvještaju koji je podnio MUP Tuzlanskog kantona započeta je istraga, ispitan je osumnjičeni i svjedoci, ali istraga nije bila dovršena.

Svjedok navodi, da je mjesec dana nakon ovog događaja imao još jedan susret sa prvooptuženim, odnosno 09.09.2003 godine, kada je prvooptuženi došao do njega i donio jednu video kasetu i paket u kojem je bila droga, za koju je kasnije je utvrđeno da se radilo o heroinu. Paket je bio otvoren u vidu trokuta i nedostajalo je malo sadržaja. Zatim je prvooptuženi rekao da je njegova žena imala smrtni slučaj i da će doći sutra da objasni datu situaciju. Svjedok je napravio službenu zabilješku i dostavio je državnom Tužilaštvu. Sutradan je prvooptuženi došao i objasnio da se na kaseti nalazi snimak koji predstavlja trgovinu drogom, odnosno da se radi o međudržavnom švercu drogom. Dan poslije je prvooptuženi došao i objasnio da je predao tu kasetu zato što je veliki borac protiv droge i da mu se to ne sviđa. Droga je državnom Tužilaštvu predata tako što ju je sam tužilac odnio na državno Tužilaštvo. Dokaz da je to predato državnom tužilaštvu, nalazi se u spisu predmeta koji je predat državnom Tužilaštvu u momentu kada je i predmet ustupljen. Nakon što mu je tužilac prezentirao paket sa žutim praškom, svjedok je potvrdio da se radi o istom paketu koji mu je dao prvooptuženi, kako je to naprijed opisao.

U toku istrage, svjedok je kao tada nadležni tužilac saslušao pet svjedoka, te konstatovao da su bila tri osumnjičena.

Svjedok je potvrdio da poznaje Margaretu Hadžić, zato što se otmica jednim dijelom odnosila i na nju, pa je bila prisutna. Nju nije saslušavao kao svjedoka, ona je poznavala i prvooptuženog i Hasića, i u nekoliko navrata je dolazila kod njega u Kantonalno tužilaštvo, kako bi dala informacije, ali svaki put uz napomenu da se nikome ne otkriva da je ona davala te informacije. Svjedok nikada nije napravio službenu zabilješku, vezano za okolnosti o kojima je Margareta govorila, zato što te informacije nisu bile relevantne za predmet, a i zato što je ona govorila da se plaši i da ne želi da iko sazna da je ona dolazila kod njega. Nije napravio službenu zabilješku i iz razloga što mu niti jedan put nije otkrila neke baš bitne ili važne informacije.

U toku provođenja istrage ispitao je i prvooptuženog. Izvještaj MUP-a je sadržavao imena osumnjičenih prvooptuženog i još dva lica vezano za otmicu ili ucjenu Nadila Hasića. Sa istragom se nije stalo, već se čekalo sa ispitivanjem par svjedoka, koji nisu mogli pristupiti.

Svjedok je pročitao dijelove iz službene zabilješke gdje stoji: „...Okić Ferid je spreman dati detaljne informacije za tranzite, prodaju droge, koja se vrši na relaciji više različitih država Turska – BiH – Srbija i Crna Gora – Kosovo – Njemačka – Švicarska, te da raspolaže sa podacima vezano za osobe koje se time bave, način na koji se vrši prevoz, plaćanje narudžbi i rasturanje droge, posebno za teritoriju BiH. Već je i ranije državnim institucijama pružao

ovakve informacije, jer kao građanin osjeća potrebu da to uradi i veliki je protivnik droge i ljudi koji se time bave".

On nije provjeravao navode iz službene zabilješke, već je o ovom događaju obavjestio svog tužioca, koji je odmah stupio u kontakt sa državnim tužiocem. Pregledao je dio kasete, ne čitavu, a ne sjeća se kojim su jezikom pričali ljudi koji su snimljeni na kaseti. Na kaseti su se nalazile informacije vezane za trgovinu drogom, preko Turske, Srbije, a plaćanje je išlo preko Kruševca.

Svjedok negativno odgovara na pitanje advokata odbrane da li je on "čovjek prvooptuženog", odnosno da li je ikada prvooptuženom otkrivao informacije, povjerljive podatke Tužilaštva. Objašnjavajući snimke sa kasete svjedok je naveo da su snimljene osobe sjedile u nekoj prostoriji, da su neki imali poveze preko očiju i da su neke osobe bile vezane lancima. Te osobe su odgovarale na pitanja, nisu spontano pričale, a onaj ko je postavljao pitanja se nije vidio na snimku.

Na prijedlog tužioca, u sudnici na glavnom pretresu je pregledan jedan dio kasete, koji je direktno vezan za tačku sedam optužnice, tj. otmicu Munira Kalendera. Osoba koja postavlja pitanja, prema glasu, se čini jako sličnim prvooptuženom što on i ne spori.

Svjedok Arif Peleš iz Brčkog, po zanimanju radnik, je u svom iskazu datom na glavnom pretresu izjavio da poznaje Munira Kalendera i da mu je Munir šura. Poznato mu je da je Munir bio otet od strane prvooptuženog, i da ga je držao zarobljenog u Tuzli, a za otmicu je čuo od Munirovog sina Enisa, koji mu je saopštio da mu je otac otet i da otmičari traže pare. U stanu kod Enisa je bio i jedan albanac koji je bio ranjen u nogu, koji je ispričao da su oni bili pozvani od strane neke ženske osobe u motel Zlaču i da su tamo, sa tom ženskom osobom, popili kafu. Kada su se vraćali bili su presretni od strane nepoznatih ljudi, koji su bili maskirani. Te osobe su Albanca stavili u gepek, a Munira Kalendera su onesposobili elektro- šokom, a zatim su i njega stavili u gepek. Bilo ih je najmanje sedmorica. U gepeku je Munir počeo da viče i da nogama udara u gepek, a nakon niza upozorenja da prestane, neko je opalio iz pištolja u pravcu gepeka i na taj način albanac ranio u nogu. U autu je na osnovu zvukova zaključio da ima i bosanaca i albanaca. Nakon pola sata vožnje doveli su ih do neke kuće, gdje su ih uveli u neku prostoriju, vezali ih lancima za kauče, te prema onome što mu je albanac ispričao držali su ih otete oko sedam dana, s tim da su albanca pustili ranije, prije Munira Kalendera. Albanac se sjećao kuće u kojoj su bili oteti, po kupatilu i po tome što su se u bašti nalazila dva psa. Svjedok tog Albanca poznaje po imenu „Foro“. Imao je prostrijelnu ranu, a dok je bio otet, doktor je dolazio u kuću i liječio ga. Kada

je tek bio pušten nije htio reći ko ga je pustio, a naknadno je rekao da je to bio prvooptuženi.

Svjedok je dalje izjavio, da mu je Munir Kalender naknadno ispričao kako je pobjegao, tj. da je prvo željeznim krajem lanca razbio lisice, zatim uzeo paštetu i bacio je psima, a potom iskotistio taj momenat i pobjegao u šumu. Nakon toga je iz šume vidio i albanca, koji ga je čuvao, kako kupi stvari i puške i bježi u šumu, zato što se prepao da će Munir vjerovatno pozvati policiju. Nakon toga su se sreli u šumi, i Munir je s njega skinuo pantalone i negdje u selu uzeo papuče i tako došao do kuće. Kada je došao kući odmah je nazvao svjedoka. Munir ga je poslije vodio da vidi kuću u kojoj su ga držali, a koja se nalazi u mjestu Solin.

Nakon nekoliko dana svjedok je sa svojim zetom Admirom Rizvanovićem, prijateljima Edinom Čardaklijom i Ragibom S. otišao do te kuće u kojoj su držali Munira. Tamo su bila samo djeca i neka žena. Na upit svjedoka da mu se objasni čija je kuća i da li zna išta o okolnostima da su tu držali zatočenog čovjeka, žena je samo izvadila pištolj i uperila u svjedoka. Nakon toga je došao i prvooptuženi sa još jednim momkom, koji je odmah izvukao pištolj i uperio ga prema zemlji.

Osoba koja je imala pištolj bila je na vozačevoj strani, a osoba koja nije imala pištolj nalazila se na suvozačevoj strani. Na upit prvooptuženog šta hoće, svjedok je objasnio da želi da zna ko je učestvovao u otmici Munira, na šta je ovaj predložio da odu negdje da porazgovaraju, pa su zatim otišli i sjeli su u neki kafić na ulazu u Tuzlu. Tada je u razgovoru svjedok iznio predlog Munira, da se sve završi na ovome, te da ga prvooptuženi više ne dira, a da situacija ostane kakva jeste, da stan koji je Munir preveo na prvooptuženog umjesto para za otkup ostane na prvooptuženom, samo da ga prvooptuženi više ne uznemirava. U tom razgovoru je prvooptuženi spominjao okolnosti vezane za otmicu Mandića, a svjedok je izjavio da je od Munira čuo da je "Mačak" umješšan u njegovu otmicu.

Pošto na upite tužioca, vezano za okolnosti oko otmice Mandića, svjedok odgovara da ne zna i da se ne sjeća, da je prvooptuženi i na koji način spominjao te informacije, tužioc je zamolio sud da svjedok pročita dio svoje izjave koju je već ranije potpisao, a koji se odnosi na te okolnosti. U izjavi pod brojem KT 177/04 od 21.09.2004 godine stoji da je svjedok izjavio: "...Ferid je rekao da je on oteo brata od Momčila Mandića, te da mu je Munir dužan i da mora da plati, ako ne plati njih dvojica ne mogu živjeti u istom gradu. Na šta je svjedok rekao Feridu da pusti njegovog šuru na miru i da mu ne prijeti više i da zadrži stan i da je on na mjestu svoga šure on bi to već davno prijavio policiji. Na to je Ferid odgovorio da on ne zna mnoge stvari iz njihovog odnosa i da zaboravi priču o prijavljivanju policiji, i da prenese Muniru poruku da on još uvijek čeka novac".

Svjedok je dalje naveo da nema više informacija o ovom događaju, te da je zadnji put sa Munirom razgovarao prije godinu dana, kada su davali izjavu u Tužilaštvu.

Na upit da li poznaje advokata Kadriju Kolića, svjedok je rekao da ne poznaje, te je tužilac opet zamolio da svjedok pročitao dio svoje izjave, u kojoj stoji da je svjedok izjavio da je prije ovog svjedočenja dobio ozbiljne prijetnje od advokata Kadrije Kolića, koji mu je mjesec dana unazad rekao da bi mu bilo bolje da se ne miješa i da ne svjedoči. Dobijao je stalne prijetnje od advokata Kadrije Kolića putem telefona. Svjedok ističe, da je jedno vrijeme bio zaposlen kod advokata Alije Denjagića, a Kadrija Kolić je bio njegov advokat, i kada ga je vozio na raspravu u Bijeljini, Kadrija je svjedoku izrekao ozbiljne prijetnje.

Pojašnjavajući situaciju iz automobila, kada je vozio Aliju Denjagića i Kadriju Kolića, svjedok je naveo da su oni pričali o aktuelnim Kolićevim predmetima, gdje je spomenuo i predmet prvooptuženog, za koji je naveo da Tužilaštvo nema dovoljno dokaza, te je spomenuo krivična djela koja se u tom predmetu prvooptuženom stavljaju na teret. Svjedok ništa nije htio komentarisati, sve do momenta kada je ostao nasamo sa advokatom, gdje mu je rekao da je oteta osoba njegov šura, te da on zna sve o tomu, te da je oko toga pregovara sa prvooptuženim. Na to ga je advokat Kolić pitao, da li su ga za svjedoka pozivali iz Tužilaštva, te na njegov negativan odgovor samo dodao da mu je bolje da ne svjedoči, jer bi u protivnom mogao da trpi određene posljedice.

Svjedok je zatim naveo, da je on izjavu u kojoj stoji gore navedeni sadržaj potpisao, ali da nije baš sve rekao onako kako je to u izjavi navedeno. Na pitanje sudije da li je bio prisiljen da izjavi to i da poslije potpiše, svjedok je odgovorio da nije.

Na upit branioca da li se sjeća da je potpisao izjavu od 09.05.2005 godine, svjedok je odgovorio da se ne može sjetiti, na što je branilac pročitao potpisanu izjavu, koja je uzeta po uputama advokata Kadrije Kolića, dana 09.05.2005 godine, na okolnosti vezane za davanje izjave pred sudom u Brčkom.

U izjavi se navode okolnosti pod kojim su se advokat i svjedok upoznali, ali uz navođenje da je svjedok u toj izjavi porekao da mu je advokat ikada prijetio, te da ga je zvao na njegov telefon. Svjedok ističe, da ne zna odakle u izjavi navodi koji se odnose na advokata kada on to nije rekao, ali je ustvrdio da je to njegov potpis na izjavi.

Sud konstatuje da je svjedok za dvije izjave koje su kontradiktornog sadržaja rekao da ih je on potpisao, što implicira da je jedna od izjava neistinita.

U unakrsnom ispitivanju svjedok je odgovarao na pitanja branioca, vezano za okolnosti oko otmice Munira Kalendera, kada je svjedok po prvi put išao do kuće u kojoj su držali Kalendera. On je izjavio da su oni otišli do motela "Zlača", po pozivu ženskih osoba, kojima je trebala pomoć oko auta, a po povratku su oteti.

Na upit suda, svjedok je još jednom potvrdio da je on potpisao izjavu od 09.05.2005 godine, ali da tada nije imao direktni susret sa advokatom, već je posrednim putem dobio izjavu koja je bila napisana, i on je trebao da je potpiše ukoliko je saglasan s njom, što je on i uradio.

Svjedok Suad Tojaga, izjavio je da je zaposlen u MUP-u Hercegovačko-neretvanskog kantona, na poslovima inspektora u odjeljenju za profesionalne standarde. Svjedok je na glavnom pretresu godine svjedočio na okolnosti kasete, koju je u toku istrage predao tužilaštvu.

U iskazu je naveo, da je za kasetu po prvi put saznao od Seada Brankovića, načelnika obavještajnog odjeljenja u ministarstvu, od koga je i uzeo kasetu, ali je nije pregledao.

Svjedok Sead Branković, načelnik odjeljenja za kriminalističko-obavještajne poslove u Ministarstvu unutrašnjih poslova Hercegovačko-neretvanskog kantona, u svome iskazu datom 28.09.2005 godine, na glavnom pretresu bez prisustva javnosti, navodi da poznaje prvooptuženog i Esada Kolčaka. Prvooptuženog poznaje od 1998 godine, kada je svjedok obavljao poslove na radnom mjestu načelnika službe za borbu protiv organizovanog kriminala. U tom periodu njegova služba je dobila prve operative podatke da se na području Mostara nalazi jedno lice, bivši policajc iz Peći i da se bavi trgovinom vozilima. Dobili su neke informacije da u toj trgovini automobilima postoje i neki elementi nelegalnih radnji. Na pitanje tužioca da li je u tom radu identificirao to lice imenom i prezimenom, svjedok je odgovorio da jeste i da je u Policijskoj upravi Mostar pronašao karton putne isprave na ime Ferid Salih. A zatim konstatuje da se ta ista osoba nalazi u sudnici i da je to osoba iz prvog reda - prvooptuženi.

Prvi susret sa prvooptuženim imao je, nakon što je Policijska uprava Mostar oduzela teretno vozilo „Zastava“, za koje je poslije utvrđeno da je ukradeno u Beogradu. Nakon tog događaja prvooptuženi je priveden u policijsku stanicu, tada ga je svjedok prvi put vidio i napisana je izjava. Na upit tužitelja, svjedok konstatuje da se ovdje radi o istim osobama – prvooptuženi Ferid Okić i Ferid Salih. U istrazi su utvrdili da je teretno vozilo „Zastava“

ukradeno na području Beograda, da je bilo u vlasništvu Studentskog doma u Beogradu, a nisu utvrdili kojim kanalima je bilo uvezeno u BiH. Za vozilo su bili pripremljeni švajcarski papiri, pošto se u tom periodu kao vlasnik vozila identifikovao Ferid Salihi, oni su protiv njega podnijeli krivičnu prijavu. Na upit tužitelja kakav su odnos imali svjedok i Ferid Salihi, svjedok odgovara da je od samog početka Ferid Salihi bio korektna osoba. Operativna saradnja je počela od pregleda vozila, kada su svjedok i njegov prijatelj načelnik odjela za droge Ahmed Idrizović, uvidjeli da bi možda mogli imati neke koristi kao služba od Ferida Salihija. U nekom neformalnom razgovoru sa njim, svjedoku je prvooptuženi rekao da bi mu mnogo mogao pomoći u prikupljanju informacija vezanih za organizovani kriminal, transport drogom i autima.

To je bio period kada komunikacije između službi nisu bile baš najbolje, kada materijalno-tehnička osnova nije davala puno mogućnosti, stoga je svaki izvor informacija bio jako tražen, pa se odlučio uspostaviti suradnju sa Feridom Salihijem. Podnio je Centru službi bezbjednosti Mostar prijedlog o zavođenju operativne obrade, odnosno jedan prijedlog o angažovanju saradnika. Svjedok je u tom prijedlogu detaljno opisao i obrazložio zašto traži takvu vrstu suradnje, zatim je naveo o kojoj osobi je riječ i koji kvantitete i kvalitet informacija ta osoba može da ponudi. U tom periodu nije postojao nikakav protokol, niti Uredba o zavođenju saradnika, niti Instrukcije o načinu postupanja sa saradnikom, tako da je taj prijedlog ostao u nekoj nedovršenoj fazi. Stoga su oni prećutno, u dogovoru sa načelnikom kriminalističke policije, nastavili započeti suradnju sa Feridom Salihijem, unotoč činjenici da ista suradnja nije prošla regularnu, formalnu proceduru.

Prvi rezultati suradnje prvooptuženog i policije, bili su nakon otkrivanja informacija vezanih za postojanje nekolicine ukradenih vozila u gradu Mostaru iz Europe, radilo se tri vozila, BMW i dva mercedesa. Policija je ta vozila oduzela, podnesene su krivične prijave protiv tih lica i to su bili tačni podaci. Na pitanje tužioca, da li se za vrijeme te suradnje protiv prvooptuženog vodio ijedan krivični postupak, svjedok objašnjava tadašnju situaciju u Mostaru i postojanje paralelnih sistema, odnosno policije zapadnog Mostara i policije istočnog Mostara, te što se tiče CSB-a Mostar protiv prvooptuženog je podnesena samo jedna krivična prijava, a to je za krivitvorenje isprave.

Na pitanje tužioca, da li je upoznat sa slučajem Envera Galešića, svjedok je odgovorio da je čuo za taj slučaj i misli da ga je radila policija zapadnog Mostara, i da se odnosio na falsikovanje dokumenata (vozačkih dozvola, međunarodnih dokumenata).

Nakon što se prvooptuženi oženio u Mostaru i otišao u Tuzlu, nastavljena je telefonska saradnja, te svjedok zaključuje da je sa prvooptuženim postao dobar prijatelj. U tom vremenskom periodu na nivou Federalnog MUP-a, organizuje se aktivnost od strane Carabinera iz sastava SFOR-a da se razbije kriminalna konekcija između Tuzlanskog kantona i Italije, da se razbije jedan kanal kojim se trgovalo drogom. Formirana je jedna formacija koja se zvala „Puzla“, koja je trebalo identifikovati veliki broj lica, pa je prvooptuženi pomogao policiji prilikom identifikacije tih lica, identifikacijom njihovih brojeva telefona.

On i prvooptuženi su prijatelji, ali nisu imali nikakve poslovne odnose. Svjedok je u tom periodu imao VW „Jettu“, a prvooptuženi je imao firmu za nabavku vozila, pa ga je svjedok zamolio da mu nabavi automobil mercedes (1986/87 godina). Ferid mu je dao to auto, a svjedok je prvooptuženom dao „Jettu“, te je naknadno samostalno izvršio carinjenje vozila. Nakon tri godine sreli su se na jednom mevludu, gdje je prvooptuženi imao automobil „Peugeot 605“ crvene boje, a svjedok je imao istu Jettu, te su se zamijenili tako što je prvooptuženi njemu dao ključeve od „Peugeot 605“, a svjedok njemu ključeve od mercedesa.

Nakon odlaska prvooptuženog u Tuzlu, svjedok nije održavao kontakte sa MUP-om Tuzla, čak je u nekoliko navrata predlagao MUP-u Tuzla da nastave suradnju sa prvooptuženim, ali zaposlenici MUP-a Tuzla su bili skeptični u vezi te vrste saradnje.

Na pitanje kako onda da je prvooptuženi pomagao u akciji „Puzle“, svjedok je potvrdio da je ta saradnja bila na njegovu inicijativu. Na sastancima koji su bili organizovani od starne karabinjera, svjedok je stalno navodio da sve informacije koje je dobijao od prvooptuženi su bile tačne. Pitanje „Avale“ nikada nije pravno regulisano, i dan danas nema instrukcije o zavođenju saradnika, ta instrukcija je tek u fazi rada i radi je jedna Komisija u Brčkom.

U tom periodu prvooptuženi, u to vrijeme Ferid Salihi, je bio isključivo saradnik samo njegove službe, ali ta saradnja nije bila formalno-pravno regulisana. Nakon toga se desila otmica Velimira Mandića. U tom periodu prvooptuženi pomaže Federalnom MUP-u, a ne samo njegovoj službi, ali se kontakt sa prvooptuženim relizuje isključivo preko ovog svjedoka. O tome više zna Ševko Halilović, kojem je svjedok slao službenu prepisku i dokumentaciju. Samo zahvaljujući informacijama koje im je prvooptuženi prikupio, oni su uspjeli da uhvate jednog od okrivljenih u tom slučaju, Peru Čovića.

Svjedok je, bio upoznat sa činjenicom da je u tom vremenskom periodu prvooptuženi bio osumnjičeni za otmicu, ali dodaje da Ferid u tom periodu nije bio dostupan vlastima Bosne i Hercegovine. Zna da je za njim bila raspisana potjernica u tom vremenskom periodu. U tom periodu prvooptuženi je ostvario kontakte sa svjedokom, ali je svjedok odmah te kontakte prijavio Federalnom MUP-u.

Nakon toga, svjedok je čuo da je prvooptuženi uhapšen u Tuzli, zatim je bio u istražnom pritvoru, po izlasku iz istražnog pritvora on je došao kod svjedoka kući. On naglašava da mu je ovo treći put u posljednjih pet godina da vidi prvooptuženog.

Prvi put, je prvooptuženi došao sa svojom ženom u posjetu svjedoku kući. (Izjava KT 177/04, od dana 09.08.2004 godine.). Drugi put, kada mu je prvooptuženi dolazio u posjetu, došao je sa svojom novom suprugom i donio spornu video kasetu. Prvooptuženi je dio kasete pustio dok su bili u kuću svjedoka, ali svjedok to nije želio gledati pred svojom porodicom. Svjedok je kasetu zadržao i rekao prvooptuženom da kasetu treba odnijeti tužiocu. Dan poslije svjedok je kasetu odnio u MUP, te je tamo gledao sa još sedam osoba. Poslije mu je prvooptuženi javio da je kasetu predao tužiocu.

Prema iskazu svjedoka to su bile jedine dvije posjete prvooptuženog svjedoku, nakon Feridovog izlaska iz pritvora.

On je kao službeno lice o kaseti obavjestio Slobodana Kovačevića i sa kasetom je bilo sporno što nije bilo datuma i što se s njom nije postupalo na propisani način. Čak su je neki ljudi iz obavještajne službe nosili kući i gledali.

Još jednom je poslije stupio u kontak sa prvooptuženim, po molbi Slobodana Kovačevića, koji se raspitivao za adresu nekog lica (svjedok se ne može sjetiti imena) iz Sarajeva, te je kontaktirao prvooptuženog, koji je direktno stupio u kontakt sa Nerminom Lagumdžijom, te ga ispravno naveo na traženu adresu.

Slijedeći kontakt sa prvooptuženim je bio po njegovom pozivu, kada mu se isti žalio, zato što je čuo da je neka žena ispitivana u policiji u Tuzli i da je ona iznijela neke inkriminacije protiv njega, na šta je svjedok prvooptuženog uputio na Službu za unutrašnje istrage MUP-a TK, da im se obrati ukoliko smatra da je ta žena na nekorektan način ispitivana.

Svjedok još navodi, vezano za spornu kasetu, da je na njoj pisalo prvooptuženi u borbi protiv droge, te je taj naslov svjedok odlijepio, prije nego što je kasetu odnio u policiju.

Tužilac predaje kasetu, zapisnik o primopredaji dokumenata, te sve dokumente koje je svjedok predao, na identifikaciju svjedoku, na što svjedok potvrđuje da je kasetu, ista ona koju je on imao kod sebe, da je zapisnik on potpisao, te da se radi o fascikli sa dokumentima vezanim za slučaj „Avala“. Pored ovih dokumenata svjedok prilaže i zapisnik o saslušanju svjedoka, broj KT 177/04, od dana 09.08.2004 godine.

Svjedok na upit advokata odbrane, da li je sve informacije koje je dobijao od prvooptuženog prosljeđivao MUP-u kantona, odgovara da nije sve informacije prosljeđivao. Svjedok tvrdi da nikada nije imao saznanja da se prvooptuženi bavi narkoticima, čak može javno kazati da je prvooptuženi bio veliki protivnik droge. Vezano za akciju „Avala“ i objekat „Mlin“, gdje su se održavali sastanci, ističe da je ova akcija imala za cilj prikupljanje relevantnih činjenica o nosiocima kriminalne aktivnosti na području Tuzlanskog, Sarajevskog, Zeničko-Dobojskog i Hercegovačko-neretvanskog kantona i veza sa inostranim faktorima.

Jedne prilike je prvooptuženi svjedoku donio paket u kojem se nalazio uzorak heroína na vještačenje. Svjedok navodi da je po informacijama prvooptuženog izvršena još jedna uspješna akcija, vezana za pronalazak jednog teretnog vozila koji je bio pun oružja. Svjedok naglašava da prvooptuženi nikada nije tražio novac za informacije koje je otkrivao.

U prvim susretima sa prvooptuženim 1998/99 godine, prvooptuženi je svjedoku rekao da ima dozvolu od kosovske vlade za nabavljanje oružja. Jedne prilike mu je prvooptuženi čak i rekao, da mu je kosovska vlada dala milion do dva miliona maraka za kupovinu oružja. Prećutni dogovor je bio da se oružje prebacuje tajnim kanalima preko Hrvatske. O hapšenju prvooptuženog svjedok je saznao iz novina.

U vezi sa slučajem ubistva Joze Leotara, svjedok je također tražio informacije od prvooptuženog i za svaki slučaj koji je bio imalo interesantan, uvijek bi se obraćao prvooptuženom za informacije. Prvooptuženi je naveo neko ime osobe koja je kasnije ispitivana u istrazi u ovom predmetu. Međutim, prijedlog da prvooptuženi pomogne u istrazi u ovom predmetu nikada nije realizovan.

Jedne prilike, na večeri koja je bila upriličena u kući svjedoka, prvooptuženije majoru Paulu (prezime mu ne zna) koji je bio na čeli karabinjera, rekao da je učestvovao u velikoj akciji „Pilot“ u Italiji i da je za potrebe italijanske policije (i u sklopu akcije) kupovao drogu od dileru, što on lično ne može potvrditi, jer je to samo čuo. U službenoj zabilješci koju je svjedok pročitao,

navodi se da je major rekao, da je u Italiji provedena akcija „Pilot“ i da je sam rukovodio njom, te da je tada zaplijenjeno 1.200 kg kokaina, i da je akcija trajala tri godine, te da je vođena na potezu Italija - Kolumbija.

Vezano za suradnju sa Federalnim MUP-om, nikada ni na jednom zvaničnom sastanku nije bilo govora o prvooptuženom. Sam svjedok je imao utisak kao da Federalni MUP ne želi saradnju s prvooptuženim. Od svjedoka nikada nije zatraženo da napiše zvanični izvještaj o saradnji i ocjeni saradnika ili izvora.

Iz određenih izvora svjedok je došao do informacije da bi zajedno sa prvooptuženim mogao biti uhapšen, a razlog za njegovo potencijalno hapšenje bi bila mogućnost da bi prvooptuženom mogao pomoći da nelegalno napusti prostor BiH. Dan poslije je u novinama čuo da je prvooptuženi uhapšen. Na pitanje advokata da li je ikada prvooptuženi od njega tražio da mu pomogne da pobjegne, svjedok je odrično odgovorio.

Zatim je, po nalogu suda, pregledana kasete u prisutnosti svjedoka, kako bi mogao potvrditi autentičnost kasete. Svjedok potvrđuje, da se radi o navednoj kaseti koju je dobio od prvooptuženog i koju je pregledao. Na pitanja sudije da li je poznao glas neke osobe na kaseti, svjedok je konstatovao da je poznao glas prvooptuženog.

Svjedok Čedo Rakanović, krim-tehničar u Policiji Brčko distrikta - šef Odjeljenja kriminalističke tehnike, je na glavnom pretresu 28.09.2005 godine izjavio, da je on uradio pregled putničkog motornog vozila "Mercedes". Svjedok potvrđuje da je sam napisao i potpisao izvještaj, od 28.09.2004 godine, broj KT 103/04, izdat od strane organa Policije Brčko distrikta - Kriminalistička policija. Svjedok također navodi da je sastavio i fotodokumentaciju prilikom pregleda vozila. Pregled je vršen u cilju utvrđivanja oštećenja. Prilikom pregleda, utvrdio je oštećenja na zadnjem veznom limu. Na patosnom dijelu špere i na patosu vozila također su uočena oštećenja, o čemu postoji i fotodokumentacija. Prilikom vanjskog pregleda uočena su oštećenja koja su bila zaštićena kitom i farbom, ispod zadnjeg veznog lima i ispod dijela gdje se nalaze registarske tablice. Na tapacirungu između zadnjeg sjedišta i prtljažnika, pronađeno je i zrno i dijelovi košuljice. Svjedok konstatuje da se radilo o pištoljskom zrnu. Svjedok se ne može sjetiti svih detalja, jer nije ni znao u kom predmetu će svjedočiti, te pojašnjava od kog materijala su napravljena zrna i košuljice. Nakon što mu je tužilac dao na uvid zrno i košuljice, svjedok je potvrdio da sadržaj vrećice odgovara sadržaju izvještaja koji je on potpisao. Na upit, kako je dobio zadatak da pregleda

motorno vozilo, svjedok je odgovorio da je angažovan od strane svoga šefa, koji je dobio naređenje ili od policije Brčko Distrikta ili Tuzlanskog kantona.

Tužilac predaje zapisnik o dobrovoljnoj predaji vozila, u vlasništvu Arsena Arsenića, od 28.09.2004 godine i saobraćajnu dozvolu, zatim zapisnik o predaji predmeta od 30.09.2004 godine, predaja izvještaja o KT pregledu, fotodokumentaciju, te video zapis o pregledu istog motornog vozila, zrno pronađeno u tapacirungu pregradnog lima, geleri i dijelovi košuljice, poklopac rezervnog točka, zaštitni lim, naredbu o stavljanju u depozit vozila kod MUP-a, službena zabilješka o stavljanju u depozit Brčko Distrikta, zapisnik o prikupljanju izjave Arsena Arsenića, Milorada Arsenića, Vlade Đokića, Avde Ramića, zapisnik o dobrovoljnoj predaji vlasnika vozila Arsena Arsenića.

Svjedok je takođe izjavio, da je osnovni razlog zašto su dokazi zapakovani u male kesice sa crvenom trakom (koja se još naziva i evidence traka), da bi se onemogućilo neovlašteno otvaranje. Traka se ne može odlijepiti, već se samo može poderati. Na pitanje advokata, da li je siguran da se ovdje radi o kalibru 7, 65 mm, svjedok navodi da nije vještačio kalibar, ali može potvrditi da se radi o kalibru 7, 65 mm, zato što već trideset godina radi na takvim stvarima. Zrno je ispaljeno iz vatrenog oružja, zato što postoje tragovi od cijevi. Svjedok pojašnjava da je zrno našao u tapacirungu i da je bila potrebna sila da bi se zrno izvadilo.

Što se tiče prirode oštećenja na pregradnom limu motornog vozila, svjedok konstatuje da su oštećenja nastala djelovanjem sile iz jednog u drugi pravac, ali se ne može detaljnije izjasniti.

Svjedok Suljo Osmanović, policajac zaposlen u Policijskoj upravi Tuzla, je u svom iskazu izjavio da je on obavljao poslove pozornog policajca u rejonu 3, sa kolegom Zlatanom Durakovićem. Ta vrsta posla uvijek se obavlja pješice, a tu noć je sa kolegom koristio pauzu. Na Trgu slobode nalazi se jedna bašta, gdje su sjeli da večeraju. Dok je večerao opazio je omanje lice, kako u pogetom polažaju ide pored zida i nosi veću torbu. To je pobudilo njegovo interesovanje. Isto lice je bacilo torbu blizu žardinjera za cvijeće, a odmah ispred toga lica nalazila se osoba, koju svjedok u sali prepoznaje kao prvooptuženog. On i kolega su odmah pristupili legitimisanju. Prvooptuženi im je dao pasoš, a na upit šta ima u torbi, rekao je da u toj istoj ulici ima radnju, te da je nešto radio. Svjedok objašnjava da nije zagledao već da je samo letimično pogledao, te konstatovao da se u torbi nalazila stara trenerka i

peškir. Dok su još stajali sa prvooptuženim približavao im se mladić koji je ostavio tu torbu, koji je ugledavši da policija stoji pored Ferida Okića pokušao da produži. Međutim, oni su i njega također zaustavili i legitimisali. Svjedok ne može sa sigurnošću reći, ali misli da se osoba prezivala Musić. Dok je svjedok razgovarao sa Feridom Okićem, na telefon ga je nazvao rukovodilac rejona i saopštio da se desila otmica i da svi koji su na terenu obrate pažnju na automobil sive boje, "Seat Toledo". Svjedok je odmah nazvao rukovodioca da ga obavjesti da je našao traženo auto i dvije osobe. Na šta mu je rukovodilac pojasnio da se u stanici nalazi osoba koja je prijavila otmicu i ukazala na te dvije osobe.

Nakon pregleda osobe koja je bila sa prvooptuženim, svjedokov kolega je pronašao prvo lisice, a zatim i pištolj M 57, poznat pod nazivom "Tetejac". Na upit o kalibru tog pištolja, svjedok misli da je uobičajan kalibar ovog pištolja 7,62 mm. Svjedok je zatim izvršio pregled prvooptuženog, i u tom trenutku on nije imao ništa kod sebe.

Rukovodilac je prilikom slijedećeg poziva zatražio da se lica dovedu u stanicu. Jedno lice je otišlo sa jednim službenim vozilom, a svjedok je sa svojim kolegom i prvooptuženim sjeo u njegovo auto, kako bi se odvezli do policijske stanice. U trenutku kada su sjedali u auto, svjedok je čuo tupi udarac. I nakon što je prvooptuženi sa vozilom krenuo naprijed, na mjestu gdje bilo parkirano vozilo, svjedok je ugledao mali pištolj sa prigušivačem i to "Bereta 950", kalibra 6,36 mm.

Tužilac prezentira svjedokovu službenu zabilješku, od 12. 08. 2003 godine, Policijska uprava Tuzla i moli ga da pročita jedan pasus.

Kada je svjedok došao u kancelariju svoga rukovodioca, tamo je zatekao osobu zvanu "Mačak", a na stolu se nalazila lična karta prvooptuženog. Na svjedokovo pitanje odakle lična karta prvooptuženog kod njega, "Mačak" je rekao da je dao prvooptuženi i da ga je primoravao da mu "Mačak" da punomoći za automobile koje ima u vlasništvu. "Mačak" je vozio "mercedesa", a posljednjih dana je vozio i "Mazdu 6". "Mačak" je nadimak osobe koja se zove Nadil Hasić.

Na pitanje, da li zna identitet osobe koja je bila sa prvooptuženim, svjedok navodi da je njegov nadimak čuo dok je bio u stanici i da glasi "Kina".

Osim lične karte prvooptuženog, na stolu se nalazila još jedna lična karta, za koju je svjedok naveo da je primjetio da glasi na prezime Hasić. Lična karta

koja je glasila na prezime Hasić, nije pripadala "Mačku", koji također nosi isto prezime, već "Mačkovom" sestriću, kojeg svjedok također poznaje iz grada. Na pitanje tužioca ko je donio te lične karte u policiju, svjedok odgovara da ih je donio "Mačak", te da ih je njemu dao prvooptuženi kako bi izvadio punomoći i prepisao vozila na njega. Tužilac kao dokaz predaje službenu zabilješku od 12.08.2003 godine.

Branilac Kolić osporava ovu službenu zabilješku kao nezakonitu, zato što nema svoj broj. Po upitu da li ijedna službena zabilješka koju je svjedok kao policajac sačinio ima broj, svjedok odgovara da ne zna.

Svjedok Alija Imamović, inspektor-istražitelj Policijske uprave Tuzla, je u svome iskazu naveo, da je po nalogu kantonalnog tužitelja Žike Đukmića dana 12.08.2003 godine obavljao uviđaj na licu mjesta u bitiku "Farisa". Sastavio je zapisnik o uviđaju, gdje su prisustvovali krim-tehničari, te osobe koje su vršile pretres objekta. Sjeća se da je na licu mjesta bio i Adnan Mustadanagić, koji je vršio pretres objekta. Pored ovih lica, koji su profesionalno bili prisutni, na licu mjesta je bila i vlasnica objekta i dva svjedoka. Svjedok je samo sačinio zapisnik sa lica mjesta.

Uviđaj je počeo oko 19h, zato što se čekalo izdavanje naredbe. Ista ekipa je vršila i pretres i uviđaj. Sačinjena je i fotodokumentacija, te su obilježene i pozicije. Sve što je zatečeno na licu mjesta je unešeno u zapisnik, kao činjenično stanje. Zapisnik je sastavljao zajedno sa Adnanom Mustadanagićem. Po prezentaciji fotodokumentacije svjedok je potvrdio da je uviđaj vršio u tim prostorijama i da se na fotografijama nalaze prostorije objekta „Farisa“.

Svjedok sa slike izdvaja flašu „Kenijade“, na kojoj su pronađeni tragovi papilarnih linija Nadila Hasića, isto tako su tragovi pronađeni i na stolu i na radijatoru. Izazivanje papilarnih linija vršio je krim-inspektor, tako što je površine posipao bronzanim praškom.

Svjedok je također prisustovao kada je vršen pretres vozila marke "Seat Toledo". Pretres je vršen u krugu MUP-a. Svjedok nije sastavljao zapisnik o ovom događaju, nego je Adnan Mustadanagić sastavio zapisnik o vršenju pretresa.

Tužitelj daje na uvid svjedoku zapisnik o pretresu butika „Farisa“ od 12.08.2003 godine, zapisnik o uviđaju od 12.08.2003 godine i zapisnik o

pretresu stana od 12.08.2003 godine. Svjedok potvrđuje da je potpisao sve navedene zapisnike.

Po prezentaciji zapisnika o pretresu vozila "Toleda", svjedok konstatuje da je također bio prisutan i da su za pretres imali naredbu.

Također je izvršen i pretres "Audia 80" i nije ništa pronađeno. Ovaj zapisnik je svjedok potpisao u svojstvu zapisničara.

Tužitelj kao materijalne dokaze prezentira: fotodokumentaciju o pregledu vozila "Seat Toledo" od 12.08.2003 godine, naredba o pretresu vozila, naredba o pretresu motornog vozila marke "Audi" od 12.08.2003 godine, naredba o pretresu butika „Farisa“, zapisnik o pretresu objekta vlasnice Milade Okić, zapisnik o pretresu vozila "Audi", zapisnik o uviđaju od 12. 08. 2003 godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta iz butika „Farisa“.

Svjedok Adnan Mustadanagić, kriminalistički inspektor u MUP-u Tuzlanskog kantona, je na glavnom pretresu 28.09.2005. godine izjavio da je 12.08.2003 godine obavljao radnje uviđaja i pretresa, po nalogu suda. Sjeća se da je te večeri Imamović Alija obavljao radnje uviđaja, dok su pretres vršile osobe čija zna samo prezimena i to Matanović, Husinagić, Jerković.

Na upit tužioca, svjedok navodi da se njegov popis, na zapisniku sa uviđaja od 12.08.2003 godine nalazi pod rednim brojem dva, ali da je uviđaj proveo Alija Imamović, dok je svjedok potpisao potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta na kojoj su taksativno pobrojane slijedeće stvari: videokasete, makaze i tableta "ekstazija". Dalje navodi da je bio prisutan prilikom pretresa motornog vozila Seat Toledo, kada su izuzeti određeni predmeti o čemu bi trebalo da postoji potvrda. Svjedok se ne može sa sigurnošću sjetiti koji su predmeti izuzeti prilikom pretresa vozila Seat Toledo, ali misli da se radilo o dokumentima Harisa Mehanović i velika suma novca u eurima. Nakon prezentacije fotodokumentacije sačinjene prilikom pretresa vozila Seat Toledo, svjedok je konstatovao da se radi o novčaniku koji pripada Harisu Mehanović. Sporna vozačka dozvola, prema navodima svjedoka nalazila se uz dokumente Harisa Mehanovića, ali nije siguran da li se nalazila u novčaniku.

Prema izjavi svjedoka automobil Seat Toledo je bio vlasništvo Ren-a Car-a , a prvooptuženi je samo bio korisnik.

Svjedok je također bio prisutan pretresu automobila Audi 80, ali nije učestvovao, zbog čega nema njegovog potpisa na zapisniku.

Svjedok navodi, da su prilikom izvođenja radnja uviđaja na licu mjesta bili prisutni dva krim tehničara, on i još jedno lice. Na pitanje branioca Čilića da li poznaje krim-tehničara po imenu Kemal, svjedok odgovara da ne poznaje. Takođe navodi da nije siguran da li se u objektu nalazio tužilac Žika Đukmić.

Svjedok navodi, da je nakon ovog događaja (dva do tri dana nakon) svoje pretpostavljene izvještavao o susretu Nadila Hasić sa prvooptuženim i još nekim licima. Navedena lica su se nalazila u kaficu "Mocart" za zajedničkim stolom, a treće lice u društvu je bio Aldin Musić. Svjedok se nalazio u stalnom kontaktu sa tužiocem Žikom Đukićem, jer su se njemu morali podnositi svi izvještaji.

Tužitelj prezentira službenu zabilješku, koju je svjedok sačinio vezano za okolnosti kada su Nadil Hasić, Ferid Okić i Aldin Musić zajedno sjedili u kafani, za koju svjedok konstatuje da se radi o zabilješci od 21.08.2003 godine.

Tužilac prezentira do sada pomenute dokaze, tj. pištolj bereta, kalibar 7,62mm, sa okvirom od 6 metaka, koji je oduzet prilikom hapšenja Aldina Musić i prvooptuženog, lisice oduzete istom prilikom, makaze, videokasete, mobilni telefoni marke Simmens i Motorola oduzeti od prvooptuženog, a od Aldina Musića mobilni telefon marke Nokia.

***Svjedok Smail Đug**, vlasnik firme Đug-auto, je u svom iskazu datom na glavnom pretresu 30.09.2003 godine izjavio da je kod njega prvooptuženi kupio mercedesa prije dvije godine i platio ga, pa je poslije nekih pola godine kupio drugog mercedesa kojeg nije u potpunosti isplatio.*

Prvi kupljeni mercedes je E klase 210 zvani „okonja“ po cijeni oko 26.000,00 KM. Drugo auto je bilo džip mercedes 270 CDI zvani ML, koji je Đug-auto otkupilo zamjenom staro za novo i prodalo ga prvooptuženom i to tako da je prvooptuženi došao i ostavio avans od otprilike 25.000,00 KM, da bi zatim došao naredni dan, ostavio svoj džip marke Nisan Patrol, srebrne boje, i rekao da hoće da proba auto, nakon čega je otišao i svjedok ga više nije ni vidio. Svjedok ga je zvao kasnije više puta, pa mu je prvooptuženi dao je još nešto para, ali je to sve cirka oko 30.000,00 KM, a ostao mu je još dužan 50.000,00 KM.

Poslije toga došla je policija i rekla mu da je to vozilo oduzeto od Isljama Kalendera u Sarajevu i zatim je svjedok tražio natrag to vozilo, ali ga nije

dobio. Vozilo je vraćeno advokatu Karkinu. Svjedok je dogovorio sa Isljamom Kalenderom da ga otkupi za 50.000,00 KM, ali u međuvremenu je on uhapšen i nije došlo do otkupa vozila.

Vozilo koje je ostavio prvooptuženi kod svjedoka je preuzela njegova supruga.

Naknadne isplate za vozilo je vršio prvooptuženi i neki njegov prijatelj, u švicarskim francima, oko 5.000,00 ukupno. Pored toga prvooptuženi mu je ponudio kao kompenzaciju da mu da stan u Živinicama – te mu je u tu svrhu dao ugovor i ključ od stana koji je svjedok predao Tužilaštvu BiH prilikom ispitivanja. To je bio ugovor je između osobe zvane Florian i prvooptuženog o kupovini stana. Njegov sin je išao u taj stan, ali tamo niko nije boravio. Poslije je do svjedoka došao prvooptuženi i rekao da je bolje da vrati stan jer nešto nije u redu s njim, što je svjedok i uradio.

Svjedok je tužiocu je takođe predao dva ključa od mercedesa ML i dokumente kupoprodajni mercedesa benz - 270 CDI, za cijenu od 84,500,00 KM, račune koji se odnose obračun razlike cijene za vozilo mercedes od 14,850,00 KM, te ostalu dokumentaciju vezanu za otkup i prodaju mercedesa.

Naknadne uplate za auto je vršio prvi put sam prvooptuženi uplativši iznos od 9.000,00 eura, zatim je drugu uplatu donio njegov prijatelj Haris Mehanović. Uobičajeno je da se osoba koji vrši plaćenje na blagajni potpiše se na priznanici, tako da je nalog blagajni potpisao Haris Mehanović. Original uvijek ide onom ko plaća, a kopija ostaje firmi. Svjedok potvrđuje originalnost prezentirana dva naloga blagajni sa pečatom Đug-auta. Iza naloga blagajni se nalazi list kojim vršen obračun naplate i to nije ispravan način naplate, jer je firma trebala sve naplatiti odjednom, ne u ratama, ali to do danas nisu uspjeli naplatiti od prvooptuženog, pa se vozilo i sada knjigovodstveno vode u Đug-autu, a uplaćeni novac od prvooptuženog se smatra avansom.

Poslije prvooptuženog, svjedu se javio Isljam Kalender da pregovara za mercedesa ML, oko raščišćavanja njihovih odnosa, a ako 3 mjeseca kasnije su dolazila još dva momka, kojim je svjedok 45 000 KM za mercedesa ML, ali oni nisu htjeli nego su tražili više para.

Svjedok dalje pojašnjava da je to vozilo - mercedes ML kupio od preduzeća Mlin Pšenica, te se automobil u njegovom vlasništvu zadržao oko pet dana, prije predaje automobila prvooptuženom. On se ne može sa sigurnošću izjasniti da li je prošlo deset mjeseca ili godina dana od momenta kada je

vozilo predao prvooptuženom, do momenta kada je Isljam Kalender došao da razgovara sa svjedokom. U tom razgovoru Isljam Kalender je pristao da svjedoku vrati mercedes ML za 40.000,00 KM, međutim, nakon toga je došla krim- policija, koja je konstatovala da svjedok može zadržati vozilo samo ukoliko ima urednu dokumentaciju, a kako on to nije imao vozilo su predali advokatu Karkinu.

Tužilac prezentira originalni kupoprodajni ugovor, od 04.04.2003 godine između Đug-auto kao kupca i Bećirević Sabahudina kao prodavca, kojim je prodat mercedes tip 210. Taj automobil je auto kuća Đug-auto prodala jednoj osobi iz Srebrenika, i kod nje se automobil nalazio izvjesno vrijeme, zatim je ta osoba automobil prodala prvooptuženom, a pošto dokumenti o prenosu još nisu bili gotovi, u ugovornom odnosu su se nalazili auto kuća Đug-auto i prvooptuženi. Svjedok još jednom potvrđuje, da sva svoja dugovanja vezano za ovo auto Ferid, prvooptuženi, izmirio prema njemu, ali nije izmirio svoja dugovanja vezano za džip mercedes ML. Svjedok ističe, da on nikada nije potpisao nikav ugovor sa prvooptuženim vezano za ovaj automobil (ML), zato što mu je ovaj automobil odmah predat.

Svjedok potvrđuje da je on potpisao izjavu svjedoka od 18.11.2004.godine, a koja se odnosi na način i okolnosti zaključenja kupoprodajnog ugovora između auto kuće Đug-auto i prvooptuženi, gdje je predmet ugovora mercedes okac.

Svjedok je dalje naveo, da mu je ime Maćak poznato samo iz novina. On također navodi da mu je poznato da je prvooptuženi imao problema u braku i da se trebao razvesti, jer je kao razlog neplaćanja duga navodio porodične probleme, te svjedoka zamolio da sačeka malo sa otplatom duga, o čemu je svjedok i ranije davao izjave više puta, u MUP-u, Tužilaštvu BiH, u Kantonalnom sudu, te u Federalnom tužilaštvu.

Svjedok pojašnjava da njegov Isak u firmi Đug-auto obavlja funkciju direktora, a da je on jedini vlasnik firme i nikada kredite za poslovanje nije uzimao na svoje vlastito ime, niti na ime svoga sina ili nekog trećeg lica, nego samo na ime firme.

Branilac Čilić daje svjedoku na uvid fotografiju, na kojoj se nalazi osoba koja je od svjedoka naručila E klasu mercedes, za koju branilac tvrdi da je Isljamov brat. Svjedok izjavljuje da sa Isljamom Kalenderom nikada nije sklopio nikakav pravni posao i da ga je Isljam Kalender posjetio dva puta, prvi put sam, a drugi put sa prvooptuženim.

Na poseban upit branioca, svjedok je izjavio da ne poznaje Osmana i Hasana Mujkića iz Lukavca, a nakon tužiteljove sugestije da se radi o licu koje je kupilo okca od osobe pod imenom Bečarević Sabahudin, svjedok opet daje negativan odgovor.

Svjedok se obraćao Kantonalnom sudu 09.06.2004 godine i tražio da mu se vrati vozilo, kao i Federalnom tužilaštvu, a jedino objašnjenje koje je dobio jeste da je vozilo bilo oduzeto od Isljama Kalendera i kasnije vraćeno advokatu Fahriji Karkinu. Svjedok pojašnjava, da Isljam Kalender nije uzeo ništa od njega niti mu je ostao nešto dužan, ali je krivotvorio dokumente, prepravio je međunarodnu punomoć BIHAMK-a, na svoje ime tako ga oštetio za mercedesa ML. Dok je Isljam Kalender bio u zatvoru, svjedoku su dolazila dva lica u vezi vozila ML i prijetili mu zbog njegovog zahtjeva da vozilo dobije nazad.

Branilac Čilić prezentira izjavu koju je svjedok dao pred Federalnim tužilaštvom vezano za ove okolnosti, a u kojoj se navodi da je Isljam Kalender zajedno sa zaposlenikom BIHAMK-a Akona Ajhanom iz Visokog, krivotvorio međunarodnu punomoć za upravljanje i korištenje ovog vozila.

Svjedok Sead Muminović, vozač, trenutno nezaposlen, na glavnom pretresu 30.09.2005 godine je izjavio, da je kao vozač radio u općini Lukavac do 1998 godine, zatim je radio za Marijan-trans, Zeba-trans, gdje je vozio za Istanbul putnike i robu. Prestao je raditi 2000/01 godine, zbog neugodnih situacija koje su se u tom periodu počele dešavati. Pod neugodnim situacijama svjedok podrazumjeva zaustavljanje vozača na graničnim prelazima i njihovu individualnu odgovornost za robu putnika koju prevoze. Svjedok navodi situaciju kada je jedan njegov kolega morao ostaniti tri mjeseca u zatvoru u Bugarskoj, zbog stvari koje je jedan putnik nelegalno pokušao prevesti preko granici, a radilo se o određenoj količini zlata. Na upit tužioca, svjedok izjavljuje da poznaje Begić Mehmeda zvanog Medo gotovo cijeli život.

U oktobru 2003 godine svjedok se čuo telefonom sa Medom i preporučio mu jednog prevoznika, koji se bavio prevozom robe iz Istanbula. Medo je samo rekao da mu treba neko ko će u Istanbulu preuzeti dvije kutije sa tekstilom (kožnim jaknama i pidžamama). Na upit tužioca, svjedok pojašnjava proceduru da prevoznici plaćaju ukupnu carinu na granici, a onda putnici na Arizoni plaćaju za svoju robu pojedinačno. Nakon izvjesnog vremena nazvao ga je Medo i zamolio ga da ide s njim da preuzme robu. Nakon preuzimanja robe i plaćanja carine, robu su odnijeli u nedovršeni butik u centru Tuzle.

Tamo su ostavili dva paketa, a paket u kojem su bile kožne jakne bio je otvoren.

Svjedok potvrđuje da je on potpisao izjavu datu u toku istrage pred Tužilaštvom BiH, od dana 9.11. 2004 godine. Svjedok pojašnjava da je sva roba uvezana na crno. CMR papiri su postojali za robu prilikom prelaska turske granice, također postoje i na bugarskoj i granici Državne zajednice Srbije i Crne Gore, ali prilikom uvoza u BiH, roba se uvozi na crno.

Na poseban upit branioca Kolića, svjedok pojašnjava da je kožne jakne lično vadio iz kutije i gledao im kraj, ali da nije pregledao džepove, tako da ne zna da li se u džepovima nalazio heroin, te da nije detaljno pregledao jakne. On ističe da Medu poznaje dugo vremena i ima veliko povjerenje u njega.

Svjedok Edin Halilović, komercijalista u Bosansko-njemačkom osiguranju, je u svom iskazu datom na glavnom pretresu 30.09.2005 godine izjavio da je periodu od augusta 2003 godine radio u preduzeću Euroinžiring, na radnom mjestu šefa odjela za prevod motornih vozila. Cilj formiranja sektora za prevod motornih vozila bio je uvećavanje broja polisa, da se pridobije što veći broj putničkih vozila putem te vrste prevoda. Pribavljači su ljudi na terenu, koji rade u poslovnim jedinicama na tim poslovima.

Na upit tužioca odgovara da poznaje Ermina Mujkića površno i da zna da mu je nadimak „Mujka“.

U daljnjem svjedočenju, svjedok pojašnjava proceduru registracije vozila, te navodi da je kriterij za prevod broj kilovata kod automobila. Poznato mu je da se u samom preduzeću dešavalo da bude određenih nepravilnosti pri prevodu. Prema navodima svjedoka, u periodu 2003 godine pribavljač je reagovao na određene okolnosti koje su se pojavile kod prevoda vozila tipa mercedes okac, te odmah o tome obavjestio samog svjedoka. Sporna situacija bila je vezana za okolnost manje uplate za prevod, nego što je bilo neophodno da se uplati poreskoj upravi. Svjedok nikada nije radio na sačinjavanju ili prikupljanju dokumenata za prevod motornih vozila. Na pitanje ko je Edina Zećo, svjedok odgovara da je to sekretarica koja je zaposlena u poslovnoj jedinici Lukavac. Firma Euroinžinjeri je bila posrednička firma između fizičkih i pravnih lica, zadužena samo za formalni dio posla u vezi prevoda, te je radila na procenat. Svjedok dalje navodi da je nosio dokumentaciju u Lukavac u hotel, gdje se nalazila njihova poslovna jedinica, kako bi uzeo potpisane kupoprodajne ugovore i novac, te im predao nove na rad. Svjedok je o ovome događaju dao izjavu pred FMUP-om, Policijska uprava Sarajevo, od 08.07.2004 godine.

Svjedok Fikret Vantić, trgovac, nezaposlen, u svome iskazu datom na glavnom pretresu 30.09.2005 godine je izjavio, da poznaje prvooptuženog, kao i Hasić Nadila zvanog Mačak, te Margaretu Hadžić. Ne sjeća se kada ih je upoznao zato što je u tom vremenskom periodu trošio heroin.

Sa prvooptuženim se upoznao jedne prilike kada je bio sa Mačkom, sjedili su zajedno u ljetnoj bašti. Nedugo nakon tog susreta opet je vidio prvooptuženog kada je sjedio u ljetnoj bašti sa Mačkom, te prilike je prvooptuženi donio pola kile heroina i dao ga Mačku. Svjedok je imao neke veze u Zagrebu preko kojih bi se heroin mogao prodati, tako da su heroin uspješno prodali, te je Mačak svjedoka častio sa 100,00 eura. Kroz nekoliko dana svjedoka je Mačak zvao opet vezano za iste okolnosti, samo ovaj put je imao kilogram heroina za prodati, tako da je opet osoba iz Zagreba došla i uzela robu, tako da su i ovaj put uspješno prodali heroin. Prvooptuženog je svjedok vidio samo prvi put, a i drugi put prvooptuženi je Mačku dao heroin.

Nakon izvjesnog vremena svjedoka je zvala Margareta i ponudila mu pola kilograma heroina kojeg je nabavila od prvooptuženog za 12.000,00 KM. Svjedok je posudio pare od druga i transakcija je izvršena. Kada je svjedok poslije otvorio kesu, vidio je da je u kesi samo zemlja.

Svjedok u daljnjem svjedočenju navodi da poznaje Harisa Mehanovića, zvanog Deka, dodaje da je uzeo njegovo auto u zalog, zato što mu je posudio 2.000,00 eura. Nakon petnaest dana pošto Deka nije imao da vrati novac, rekao je svjedoku da zadrži vozilo. Svjedok nije zadržao vozilo nego ga je odmah prodao svome rođaku.

Svjedok potvrđuje, da je njegov potpis na izjavi koju je dao pred Tužilaštvom BiH, dana 11.10. 2004 godine.

Svjedok je prije tri i po mjeseca izašao iz zatvora, a bio je na izdržavanju kazne od 10 mjeseci. Sedam mjeseci je dobio zbog prodaje droge, a tri mjeseca zbog falsikovanja vozačke dozvole. Dok je bio u zatvoru, u posjetu mu je došao Mačak, koji ga je zamolio da kaže da je drogu kupovao od prvooptuženog, odnosno da je nabavljao drogu od prvooptuženog i on će mu srediti da odmah ide kući. Svjedok tvrdi da nikada nije kupovao drogu, niti je ikada držao u ruci, osim u dvije navedene situacije kada je bio samo posrednik. Izjava koju je svjedok dao pred Tužilaštvom sadrži dio koji se odnosi na okolnosti dok je svjedok bio u zatvoru, kada su ga na mobilni telefon zvali prvooptuženi i Haris Mehanović, i predlagali da kaže da je heroin uzmao od Munira. To je svjedok odbio, jer nije znao ko je ta osoba. Tužilac čita jedan dio izjave svjedoka, u

kojoj se navodi da je prvooptuženi Mačku davao heroin, zato što je na taj način isplaćivao svoj dug, a nije imao gotov novac.

Svjedok Mirsad Sarajlić, zaposlen u ASA Holding-u, ASA Rent Tuzla, koje se bavi iznajmljivanjem automobila, je u svom iskazu na glavnom pretresu dana 03.10.2005 godine izjavio, da je u odnosu na okolnosti iznajmljivanja auta dao izjavu prema zapisniku, da je predao ovjerene račune, dao ugovor i uplatnice koje se odnose na formular prilikom izdavanja vozila, u četiri primjerka. Predao je i račune na zapisnik koji se odnose na te formulare. Svjedok je izjavio da su plaćanje po ugovoru vršili Sead Akeljić i prvooptuženi. Svjedok je takođe izjavio da se cijena najma plaća na kraju najma, a ukoliko se radi o klijentu u kojeg se ima povjerenj, cijena se može isplatiti i kasnije. Svjedoku je prezentiran i ugovor br. 0005784 zaključno sa 31.07.2004 godine, na kojem su kao korisnici naznačeni prvooptuženi i Sead Akeljić, dok je novac ponekad donosio pored navedenih lica i Haris Mehanović. Prvooptuženi i Haris Mehanović su bile osobe od povjerenja.

Svjedok Mujo Mandžić je u svom iskazu izjavio da prvooptuženog poznaje preko Rame Kabašija, zajedničkog prijatelja iz Tuzle. Izjavio je da mu je posudio novac bez kamate u iznosu od 10.000,00 maraka, preko Rame Kabašija. Prema iskazu svjedoka, prvooptuženi je imao problema, tako da kad je izašao iz zatvora, nije mogao vratiti novac i u zamjenu je predao auto, Golfa 3, bijele boje. To isto auto prvooptuženi je jedne prilike posudio, iako svjedok nije bio siguran s obzirom da je to auto bilo kod njegovog brata. Svjedok je takođe izjavio da je to auto jedne prilike posudio i Sead Akeljić. Prilikom predaje auta nije zaključen ugovor.

Svjedok je izjavio, da se družio sa prvooptuženim i posredovao je prilikom kupovine automobila Pasat, crvene boje, koje je prvooptuženi vratio jer nije imao dovoljno novca da ga plati. Isto tako prema izjavi svjedoka, prvooptuženi je početkom 2004 godine kupio auto marke Audi, metalik boje, koje je vozio kratko, jer nije imao dovoljno novca da plati popravku auta (oko 5.700,00 KM), te je svjedok isplatio popravku i zadržao auto.

Prvooptuženi je prema izjavi svjedoka, pokušao ponovo da kupi to isto auto ali nije imao dovoljno novca. Tom prilikom su bili prisutni i Ramo Kabaši i njegov brat Smajo. Nakon tog sastanka prvooptuženi ga je odvezao do „Slobodinog“ stadiona kom prilikom nisu pričali o poslu.

Tužilac kao dokaz uvodi izjavu ovog svjedoka datu kod Tužilaštva.

Svjedok Smajo Mandžić je u svome iskazu na glavnom pretresu dana 10.10. 2005 godine izjavio, da prvooptuženog poznaje od 1996 ili 1997 godine, kada ga je s njim upoznao njegov rođak Ramo. Ramo je radio sa svjedokom u vojsci. Odnos sa prvooptuženim posebno ne opisuje. Izjavljuje da je posudio novac Rami, koji je dalje posudio prvooptuženom zbog navodnog otvaranja zlatare. Svjedok ima saznanje da je prvooptuženi bio nakon toga u zatvoru. Svjedoku novac nikada nije vraćen, vraćeno mu je auto. Kad je prvooptuženi izašao iz zatvora, nije imao novca, pa mu je za dug dao bijelog golfa III, ne zna kad je to tačno bilo, ali zna da je bilo nakon izlaska prvooptuženog iz zatvora, možda u feb. ili martu. Po izlasku prvooptuženog iz zatvora, zajedno sa Ramom, svjedok je otišao kod prvooptuženog i našli su se s njim u slastičarni u Tuzli. Vozilo odmah nije preuzeo, jer je trebalo prvooptuženom zbog odlaska na put. Kad se vozilo vratilo s puta, svjedok je preuzeo vozilo. Sejo "Kanton" je vozilo dovezao svjedoku. Svjedok ne zna gdje je vozilo išlo na put, ali nije u Sarajevo, to zna. Kad mu je bilo predato, bilo je prljavo. Njegov brat je vozilo prodao policajcu. Vlasnik vozila u tom trenutku je bio momak iz Spas sela Tomo ili Mato. Prvooptuženi je imao punomoć da može prevesti auto.

Sredinom 2002 godine, prvooptuženi je izašao iz pritvora u predmetu Mandić. Prema izjavi svjedoka, bijelog golfa prvooptuženi nije dugo vozao, možda ga je kupio mjesec prije nego ga je dao svjedoku. Kako svjedok izjavio, prvooptuženi je imao i zelenog džipa i Mercedesa „okonju“.

Svjedok poznaje Sabahudina Muhića zv. Mrča i Munira Kalendera. On je izjavio da je po pozivu Muhića otišao sa njim u kafić kod Salaha. Tamo su bila još tri-četiri momka koja nije poznavao. Muhić mu je rekao da je jedan od njih bio izvjesni „Munja“, a kasnije je došao i izvjesni „Mačak“. Tada je Munir izjavio, da je bio otet od strane prvooptuženog, bio je uplašen, blijed. Munir nije objasnio kada se desila njegova otmica. „Mačka“ su zvali da pitaju da li je njegova supruga Marga, Margareta učestvovala. Poznao je prvooptuženog tada, sreo se s njim i pitao ga je ima li on šta s tom otmicom. Prvooptuženi je prvo tvrdio da nema, da ne zna Munira. Svjedok je izjavio da zna da je Munir dao Muhiću i Kiklopu 5.000,00 franaka, da mu prvooptuženi vrati auto i dokumente od stana. Od toga je dio novca dat i njemu, negdje oko 1.500,00 KM. Munić i Kiklop su išli kod Ferida, tražili su ga. Kasnije se svjedok sreo sa prvooptuženim i rekao da ako ima išta od toga da vrati Muniru. Munir je tražio auto, mišung i papire od stana, auto je bio golf II, crvene boje, koji je

svjedok našao na licu mjesta gdje je i otet, na Zlaći. Zlaća je hotel, a auto je bilo parkirano na putu od Zlaće prema Banovićima.

Kad je svjedok došao na sastanak sa Mrkijem, došao je i Mačak, Mara supruga njegova nije došla. Munir je svjedoku o otmici rekao da ga je oteo prvooptuženi, ali je to izvršila ženska osoba. Rekao je da mu je uzet mišung i kaseta, a kasnije je dodao papire od stana. Munir je tražio da niko ne dira njegovu porodicu. Svjedok nije kontaktirao sa prvooptuženim, ni u vezi zaštite Munira. Svjedok je rekao, da ako prvooptuženi može, da vrati ono što Munir traži. Prvooptuženi je dao papire od stana, kasetu i mišung, koje je dovezao "Hako". Nakon ovog sastanka, svjedok se više nije sastajao sa prvooptuženim. Također, nakon svega, Munir se više nije pojavljivao, niti je tražio kakvu zaštitu.

Na pitanje Tužioca, ko je vratio mišung, svjedok je odgovorio da je to bila krupnija osoba, nižeg rasta, srednje sijede kovrčave kose, jačih solufa, ne potpuno sijede kose, više je to bila mješavina sa smeđom.

U vezi sa novcem koji je Munir dao, svjedok izjavljuje da je dato 5.000,00 franaka, ali svjedok je dobio oko 1.500,00 KM. Munir i još neki momak je došao, a Hako je dovezao auto. Munir je došao sa plavim autom, Fordom, i odvezli su auto. Hako je tada vozio Mercedesa okonju. Svjedok također izjavljuje da je saslušan od strane Tužioca. Prezentiran mu je zapisnik o saslušanju svjedoka KT 177/04 od 23.09. 2004 godine. Svjedok je potvrdio da se radi o njegovom potpisu na zapisniku. U odnosu na dobijeni novac, u iskazu je navedeno da je Munir dao Mrči i Kiklopu odmah 20.000,00 franaka, od toga je svjedok dobio 5.000,00 franaka. Svjedok je izjavio da mu nije jasna ta cifra iz zapisnika, ali da je došlo do zabune u vezi sa cifrom do 20.000,00, sjetio bi se da je dobio 5.000,00 franaka.

Tužilac je Sudu kao dokaz predao pomenuti zapisnik o saslušanju svjedoka kod Tužilaštva.

Svjedok Munir Kalender, je svoj izkaz dao na glavnom pretresu 10.10.2005 godine. Nakon što je razmotrio srodstvo sa Isljamom Kalenderom, ovaj sud je zaključio da svjedok ne spada u kategoriju privilegiranih svjedoka, koji eventualno mogu odbiti svjedočenje.

Svjedok je dao svjedočenje u pogledu svoje otmice i otmice Florijana Rashitija. Izjavio je da poznaje Florijana. U junu 2004 godine upoznali su se u Sarajevu. Florijan mu je rekao kako namjerava da kupi kuću. Svjedok mu je

rekao da je zbog njegove sigurnosti, obzirom da često putuje, bolje da kupi stan. Florijan je pristao i kupio je stan u Živinicama. Svjedok je u „Tehnogradu“ za njega dao prvu ratu za stan. U međuvremenu je Florijan poslije došao i preveo stan na sebe. Svjedok ga je prijavio u MUP u Živinice. Tada se jedan dan tu zadržao i namjeravao je da se vrati za Švajcarsku.

Svjedok dalje navodi, da je primio poziv osobe koje se predstavila da je ona od sina prijateljica iz Holandije i da je donijela papire da mu da i pitala je gdje je stan. Tada nije znao ko je ta osoba. Svjedok je računao da će ponovo zvati i pozvala je naveče na mobitel. Svjedok je sjedio u kafani na terasi Tuzlanke, kada je ona tražila da dođe da mu da papire. Rekla je da je iz Mostara i da će doći u Tuzlu. Tražila je da svjedok najprije dođe na autobusku stanicu. Krenuli su, Florim je vozio auto i zaustavio je auto na zaustavištu kod autobuske. Ona je pozvala ponovo i rekla da neće dolaziti i da će prespavati kod sestre i doći sutradan na Mačkovac.

Sutra dan krenuli su da se nađu s njom, a snjim je krenuo i Florijan. Išli su automobilom Golf, u vlasništvu svjedoka, jer je put bio loš. U 12h kada se došli, nije ih bilo. Tu su bili još neki lovci, ne zna da li su ih poznavali. Dvije žene su tada pojavile, došle su kod konobara i rekle da su im ključevi ostali u autu i da se dijete zaključalo u autu i traži žicu. Izašli su iz hotela. Tada je već bilo 12:30 i njih dvojica su odlučili da krenu nazad. Žena koju su čekali nije se pojavila. Krenuli su i produžili su naprijed. Iz šume je „izletilo“ vozilo Seat Toledo koji je vozio jedan od optuženih (svjedok ga je prepoznao na pretresu), dok im je drugo vozilo Mercedes prepriječio put. Svjedok je vidio pištolj sa prigušivačem uperen u njih iz Seata Toleda. Stali su. Izbacili su ih iz auta, svjedok se odupirao. Vidio je pri tom starog mršavog čovjeka sa automatskom puškom i elektro šokom. Tada je došlo do pucnjave i Florijan je ranjen u nogu. Svi su istrčali i počeli su da im vezuju ruke selotejp trakama. Zatvorili su ih u prtljažnik automobila (nije navedeno kojeg) i povezali su im usta i oči. Florijan je krvario. Nastavili su vožnju. Od skretanja za Zlaču, svjedok je čuo policijsku sirenu, dva puta se uključivala. Osjetio da se voze nešto travom, nešto makadamom i čuo je udarce sijena ili trave. Tada je čuo lavež dva psa. Zaustavili su auto. Izvukli su ih gepeka i bacili ih na pod. Stariji mršavi čovjek je nekoga nazvao i rekao da su doveli „cure“. Zavezali su ih lisicama. Čulo se otprilike pet do šest glasova. Kako su mu oči još uvijek bile povezane, osjetio je da je neko došao i da je Florijanu nogu previjao. Potom su donijeli kamere, to je zaključio, jer je čuo kablove kako se vuku po podu. Tražili su od svjedoka da da sve podatke o sebi. Naredili su mu da priča šta mu oni narede. Čuo je glas starijeg čovjeka. Prema njima su uperili automatske puške. Florijan je prvi počeo, nešto su mu na albanskom rekli. Svjedok je čuo još neke glasove iz

druge prostorije. Tada je pomislio da će ih ubiti. U međuvremenu, kameru koju su donijeli, uključivali su i isključivali, prije i nakon odlaska u drugu prostoriju, gdje, nakon što su se sa nekim konsultovali pitanjima koja će im postavljati, i nakon što bi utvrdili šta će pitati i kako će glasiti odgovori, ponovo su uključivali kameru.

Florijana su pitali da li je radio sa drogom u Švicarskoj, sa nabrojanih trideset imena za svako pojedinačno, pri tome su stalno odlazili u drugu prostoriju uključivali i isključivali kameru. Florijan je najprije pričao na albanskom. Oko osam sati, svjedok se žalio da nema kod sebe neophodne tablete za kontrolu šećera. Donijeli su mu tablete i popio je tri ili četiri. Također, obojici nam je donešena neka tableta, koju on nije progutao. To večer su im dali obrok. Na pakovanjima porcije čevapa koju su im donijeli, pisalo je „Bossburger“, obrok je bio vruć kada su ga donijeli, tada je shvatio da nije daleko od Centra. Sutradan je slijedila ista procedura snimanja. Svjedok je izjavio da se svijetlost mijenjala dok su ga ispitivali i zvuk koji je čuo podsjetio ga na mikrofon i na kamere. Kasetu sa ispitivanjem je kasnije dobio (stigla je u Peć prije Florijana).

Od svjedoka su tražili da napiše pismo porodici sa sadržajem koji su oni osmislili. Skinuli su mu povez i tekst koji mu se diktirao glasio je: Dragi moj sine Enise, ja sam sa ovim ljudima radio neke prljave poslove i ja to vama nisam nikad rekao. Dužan sam im 500.000,00 (svjedok ne zna sa sigurnošću da li KM ili Eura) ako mislite da me vidite živa, stavite pare i dajte ovim ljudima“. Svjedok se potpisao. Po njegovom ispitivanju, osoba koja mu je diktirala znala je gdje je kasa i sve pojedinosti o njegovom životu. Svjedok je u dnu pisma napisao „Seljam“. Seljam je bio brat od „Faika“, služio se time da bi njegovi mogli znali da nešto nije u redu.

Florijana su u međuvremenu odveli. Svjedok se slabo osjećao. Vidio je da je soba od ranije bila pripremljena, svi prozori su bili prekriveni šarenim papirom. Svjedok je opisao kupatilo (crno-bijele pločice) i prostoriju (kožna garnitura) objekta u kojem su bili. Bio je u ležećem položaju. Na vitrini je pisalo „Bebabog“.

Nedugo zatim, svjedok je uspio zavarati puštene pse, dok je čuvar spavao i pobjegao je. Dok je bježao jedan od njih je krenuo da ga traži. Nosio je ruksak sa oružjem. Nije ga uhvatio.

Poslije je uspio stupiti u kontakt Florijanom, naredili su mu da napusti Bosnu i da nikome ništa ne priča. Florijan i svjedok su se dogovorili da se nađu u

Peći. Našli su se u kafani gdje mu je Florijan ispričao da je morao dati para i prepisati stan.

Vratio se u Bosnu, ne zna kako je znao broj, ali ga je prvooptuženi nazvao i rekao da na njega vrše pritisak zbog novca i da je zbog njega izgubio dosta. Zaprijetio mu je rekavši ili „živ bit nećeš“. Otišao je kod zeta Arifa. U međuvremenu je brat od snahe iz Švedske, zvao Mrču zbog otmice. Mrče koga on nije znao i Arif, su otišli da ga nađu. Mrči je ispričao da mu prvooptuženi prijeti familiji i traži pare. Mrče je rekao da to on sigurno radi, to ne radi niko drugi u Tuzli. Mrča je tražio para kako bi njima zaprijetio.

Prvooptuženi ga je ponovo pozvao za 15 dana i rekao da mu mora pare dati. Svjedok je rekao da nema novca. Prvooptuženi je u razgovoru rekao „ni Mandić nije imao“. Svjedok je također izjavio da je u sve bila umješana policija i vojska, jer on to nije mogao sam raditi. Nakon izvjesnog vremena, čuo je da je Mačak kidnapovan, a prvooptuženi je bio na slobodi što znači da je on to i dalje nastavio raditi.

Svjedok se našao sa Mrčom, Smajom i Mirsadam, rekli su mu da treba da da 5.000,00 KM, kako bi ga od prvooptuženog zaštitili. Svjedok im je dao 4.000,00 KM. Prijetnje i pozivi su prestali i dogovoreno je vraćanje auta i papira od stana i da treba da da 15.000,00. Mrče se „isključio“, ostao je Smajo i tražio 15.000,00 da se vrate papiri od stana i auto. Papire od stana prvooptuženi je vratio i dao svjedoku.

Svjedok je našao advokata koji je sastavio ugovor. Advokat je rekla da je stan prevela, jer je Florijan potpisao. Rekla je da je nazvala Feridova žena i rekla da obezbjedi zemljišnu knjigu kako bi se stan preveo u kancelariji, u hotelu Bristol. Ona je rekla da je to unaprijed dogovoreno.

Otišao je iz Bosne i vratio se nakon nekih mjesec dana. Nazvao ga je prijatelj i rekao da mu je poginuo „Paja“ (Faik Kalender). Svjedok je bio uvjeren da je Paja bio umješan u otmicu, jer je poznavao sve pojedinosti iz njegovog života. Iznio je i tvrdnju da je Sejo umiješan u njegovu otmicu. Igrom slučaja Sejo i Kolić su mu dali pištolje da prenese sa Kosova i zbog toga se posvađao sa Faikom Kalenderom. Po izjavama Muamera Pepića i Denisa Kalender, prevozili su oružje, još jedne prilike, iako je bilo neispravno.

Svjedok je izjavio da je povremeno boravio u inostranstvu (Holandija, Njemačka) baveći se prevozom auta u SCG, Rožaje i Bosnu.

Svjedoku je auto vratio nazad Smaji (prezime svjedok ne zna), jer je prilikom bijega svjedok uzeo ključeve od nekog auta, saobraćajnu i vozačku sa stola pa je Smajo tražio nazad te ključeve.

Na upit odakle poznaje Mrču, svjedok je odgovorio da ga je angažovao ujak od svjedokove snahe iz Švedske. Sa Mrčom se sastao u kafani blizu nekog otpadu lijevo od Husina. Na tom sastanku bili su i Mirsad i Smajo.

Prema navodima Tužioca, tom prilikom je nacrtao nešto na papiru te mu je Tužilac predočio navedeni papir. Svjedok se izjasnio da ne zna kome je nacrtao to na papiru i da mu se čini da je to njegov rukopis.

Svjedoku je predočen dokument, koji je potvrdio da se radi o pismu koje je on napisao, a dok je bio u zatočeništvu u kojem se traži 500.000,00 (nije naznačeno koja je valuta u pitanju). Izjavio je da ga je prvooptuženi prisilio da napiše to pismo. Prvooptuženi mi je prislonio pištolj i rekao „Piši!“.

Svjedok je opisao, da je predao jedan krvavi zavoj i lisice, kojim je bio vezan koji je poslije skinuo, papuče (naprsnice). Svjedoku su predati predmeti koje je poslije opisao. To su: pantalone u kojima je bio sa ostacima Florijanove krvi, pantalone koje je uzeo dok je bježao, majica kojom su najvjerovatnije isprali ranu, papuče koje je imao, i povez oko očiju. Imao je još i lisice.

Svjedok je bio 4 noći i 5 dana dana otet, a Florijan 2 noći i 3 dana. Florijan je pušten kad im je obećao stan i prepisao stan (imao je te papire kod sebe). Prvooptuženi ga je natjerao da zove zeta u Živane, da nose 23 ili 32.000,00 franaka u Peć kod benzinske pumpe „Drim petrol“. To je on i uradio, te im je „prepisao“ stan.

Pismo koje je svjedok napisao predato je Florijan da odnese porodici, i nije siguran da li je pismo ostavljeno u Bosni ili u Rožaju. Enis mu je predao kasnije ovo pismo.

Sa zetom Arifom otišao je u Crnu Goru. Prije nego što je otišao pokazao je gdje se nalazi objekat u kojem su ih držali. Najviše vremena svjedoka je čuvao „Kući“. „Kući“ je kasnije kontaktirao Florijana i rekao je da bi njega ubili da ih je pustio.

Nakon otmice vidio se jednom sa prvooptuženim, kada ga je Smajo zvao na vikendicu, da mu zaprijeti, dok je svjedok bio prisutan da bi mogli da uzmu još 15.000,00, a da ne „diraju“ više svjedoka.

Po pitanju okolnosti otmice, svjedok je izjavio da nijedna osoba nije bila maskirana. Osobu koja je upotrijebila elektrošok opisao je kao osobu koje je imala podignutu kosu kratko ošišanu, zelenih očiju, a drugo lice je bilo crne kose, okrugle glave, mlađi, oko 20 god i bilo je još jedno lice koje je bilo u autu. To lice je, prema navodima svjedoka, komandovalo, jer kada su zapucali on im je na albanskom rekao da ne pucaju (što je svjedoku Florijan preveo). Pucala je, po njegovom mišljenju, osoba okrugle glave.

U Seatu Toledu su bila zatamljena stakla, ali prema svjedokovom iskazu obojica su imala pištolje sa prigušivačem, a ta lica nisu izlazila iz auta. Po njegovoj priči, osobu iz auta je prepoznao kao prvooptuženog, koji je bio vozač tog automobila. Drugo lice je imalo oko 27 godina.

Svjedok je dalje izjavio, da je Smajo uspio vratiti od prvooptuženog lijepak za pločice i rečeno mu je da mora da da novac (20.000,00) te su lijepak uzeli iz njegove garaže. Poslije je saznao da je izgleda i Smajo znao za otmicu i učestvovao je u radnjama koje su slijedile poslije otmice. Smajo je vreće sa ljepkom ostavio na Brčansku Maltu gdje su i bile.

Kao materijalni dokaz predati su: zapisnik o saslušanju svjedoka od 30.06.2004 g. i od 21.09.2004 g. kao i pismo, dvoje pantalone, majica, selotejp traka, papuče i zavoј (vata) koji se nalazio ispod papučа.

Prilikom unakrsnog ispitivanja, svjedok je izjavio da je prvi put vidio advokata prvooptuženog kada je tražio od Bože Mihajlovića da mu vrati neko auto.

Lice koje je vozilo Mercedes, svjedok je prvi put vidio sa dvije žene koje su stajale kod ford fieste, a za koje svjedok misli da se radi o Margareti i ženi prvooptuženog. Svjedok je izjavio da nije saznao ime osobe sijede kose. Na pitanje o okolnostima dolaska u motel „Zlaća“, svjedok je izjavio da kod motela „Zlaća“ došli su 5 do 12h i da su krenuli oko 12:30h. Prema navodima svjedoka motel „Zlaća“ je od mjesta otmice udaljen oko 500 km i da do mjesta ukrštanja sa šumom nije zapazio nijedno auto. Ispred njega je bio Ford Fiesta, a iza njega Seat Toledo. Otmičari su odmah otvorili vrata njegovog auta sa obje strane. Sa pištoljima su bila šest lica, svjedok je potvrdio da lica koja su se nalazila u Seatu Toledu nisu izlazila, ali da je jedno lice otvorilo prozor. U prostorijama u kojim su boravili prepoznao je po glasu prvooptuženog i pet do šest glasova i to muških.

Svjedok je izjavio da je čuo i ženske glasove osoba koje su se najvjerojatnije nalazile na spratu. Svjedok je izjavio da je bi vezan lisicama i lancem. Svjedoku je prezentiran lanac i on se izjasnio da to nije taj lanac. Opisao ga je kao lanac koji na vrhu ima kratku kuku i da je to lanac za krave, te da je na dnu lanca je imao dvije halke. Prema procjeni svjedoka lanac kojim je bio vezan je tanji.

Svjedok je nadalje izjavio, da su u otmici učestvovala sljedeća vozila: Mercedes tip 126, žute boje, koji je izašao s jedne strane, a Mercedes tip 123 plave boje, u čijem gepeku su se vozili bio je s druge strane. Pored njega bio je još jedan Mercedes 123, ford fiesta i Seat Toledo.

Po pitanju okolnosti vezanih za telefonski poziv Mrčetu, svjedok je izjavio da je ujak od snahe nazvao Mrčeta i tražio da mu pomogne oko problema sa prvooptuženim. Mrčeta poznaje od susreta u kafani. Svjedok i Arif su dogovorili sastanak sa Mrčetom kako bi prestale prijetnje od strane prvooptuženog.

Otmičarima svjedok nije ništa predao osim 200,00-300,00 maraka. Svjedok je u unakrsnom ispitivanju izjavio, da ljepak nije nigdje ni pomjeren dok je svjedok u direktnom ispitivanju izjavio da mu je vraćen ljepak. Od Smaje i Mrče je preuzeo ugovore i Golf i predao mu 20.000,00 maraka. Mirsu Kiklopa upoznao je preko Mrče. Pored ugovora i Golfa, Smajo mu je dao i kasetu. Zadnji put je Mrču vidio prije nego što je dao prvu izjavu pred Tužilaštvom BiH. Prvi put dolazi u posjed kasete od strane Florijana u Peći. Prvi put pregledava kasetu od Kučija kod kasiranja. Bila je druga izmijenjena kasetu koju je dobio.

Svjedok je izjavio da je bio prisiljen da govori imena osoba, a da sa kasete poznaje imenom i prezimenom sljedeće osobe: Kaso Kurtagić, Kalender Isljam, Mensur Šahman i Kalender Faik kojeg su zvali Pajo. Svijedok je negirao bilo kakve poslovne odnose sa navedenim licima, a naročito trgovinu narkoticima.

Svjedok je u izjavi kod Tužitelja rekao da poznaje i Hajru Dedejića, dok u unakrsnom ispitivanju to nije potvrdio ali se sjetio da ga zovu „Pigo“ pa je utvrdio da ga zna. Prilikom ispitivanja svjedoku su prvo rekli šta da kaže pa su poslije snimali. Nijedan odgovor nije davao u slobodnom kazivanju prilikom ispitivanja. Svjedok je iznio mišljenje da sumnja da je advokat bio uključen ali i neko ko je njemu bio blizak.

Svjedok je na okolnosti gradnje objekta izjavio da mu je pomogao Sead Akeljić tako što je „sređivao“ urbanističku dozvolu.

Faiku Kalenderu upućivali su prijetnje 2000 godine. Od kada mu je sin otišao u zatvor nije kontaktirao sa Faikom (od 2001 g.). Svjedok je izjavio da sa Kalenderom nije kontaktirao godinu dana prije njegovog ubistva.

U vezi lica koje je svjedok sreo u šumi, svjedok je opisao to lice kao osobu smeđe kose, zelenih očiju, krupnije građe i malo viši od njega. Nosio je ranac sa oružjem.

Po pitanju susreta sa Smajom, svjedok je izjavio da je golfa preuzeo u vikendici, a u tržnom centru u Tuzli predao je papire. Izjavio je da je Smaju vidio 4-5 puta. U izjavi datoj kod Tužioca, svjedok je izjavio da je sa Smajom bilo još jedno lice u tržnom centru u Tuzli. Svjedok je izjavio da se zadnji put sreo sa Smajom kada mu je Florijan dao pare i kada su otišli da promijene vrata na stanu. Taj susret je bio u tržnom centru.

Svjedok je izjavio da se sa Florijanom sreo još jednom nakon 10-20 dana poslije otmice u Peći. Florijan je sa Kosova došao u Bosnu još jednom prilikom kada su otišli do advokata zbog stana. Tih dana, nije isti dan, su se sreli sa Smajom i predali mu pare.

Na upit prvooptuženog, svjedok je negirao da je nudio novac za originalnu kasetu. Po pitanju lisica svjedok je izjavio da je lisice sakrio u probušen džep, a da se unuk igrao lisicama i izgubio ih.

Svjedok poznaje Muču iz Živinica, jer je njegova bivša žena živjela sa svjedokom od 1995.-1996 godine. Muča se trenutno nalazi na izdržavanju kazne u Austriji zbog trgovine drogom.

***Svjedok Samira Halilčević,** po zanimanju frizer, vlasnik frizerskog salona, je u svom iskazu od 12.10.2005 godine na glavnom pretresu izjavila, da poznaje Khalila Zejeda jer je živjela s njim 2 puta po 2,5 mjeseca. Po pitanju okolnosti vezanih za razbojništvo koje je izvršeno nad Khalilom Zayedom izjavila je da se taj događaj desio u martu 2004 godine. Bio je ponedjeljak, 9 sati ujutro. Otišla je do frizerskog salona, jer joj se prethodno za 10:00h naručila osoba pod imenom Senada. Ta osoba se nije pojavila u zakazano vrijeme. Nakon izvjesnog vremena primila je telefonski poziv od komšije doktora koji joj je rekao da zove policiju, jer sa Khalilom nešto nije u redu. Pozvala je policiju i*

krenula kući. Zatekla je Khalila u hodniku svezanih ruku, oslobođenih nogu, a doktor mu je skinuo povez sa očiju. Vrata stana su bila otvorena, stan ispreturan, svi ormari su bili ispražnjeni kao i kuhinja. Policajca Musu Šaćević je obavjestila, jer ga je poznavala od ranije a nije imala broj policije. Na lice mjesta su prvo došli policajci Milislav i Davor Blagojević. Tužilac je prikazao fotodokumentaciju stana u odnosu na uviđaj koji je izvršen.

Svjedok je izjavila, da je odnešeno zlato (presten, ogrlica, burma, naušnice) koje joj je Khalil kupio, te pasoš. Opisala je predmete kako slijedi: prsten je bio veći sa bijelim kamenčićima u obliku srca, ogrlica je bila sa bijelim kamenjem, kao i minđuše okrugle, jajolike. Burma je bila obična.

Neke od navedenih stvari su pronađene, te je svjedokinja izvršila prepoznavanje burme, jedne minđuše i prstena. Potpisala je zapisnike o prepoznavanju predmeta.

Svjedok je vršila i prepoznavanje osoba. Tom prilikom donešena je fascikla te pokazivane ženske osobe. Trebala je prepoznati gospođu koja je bila naručena te je svjedok utvrdila da određena osoba na slici ima dosta sličnosti sa Senadom (gospođa koja je bila naručena). Opisala je Senadu kao osobu koja je imala pramenove i skupljenu kosu. Nije je puno pregledala.

O okolnostima susreta sa Senadom svjedokinja je izjavila, da je bila kratko u salonu te da joj je Khalil zapisao broj mobitela. Ta ista osoba nazvala je to jutro i rekla da će doći oko 10h, ali se nije pojavila.

Tužilac je svjedoku prezentirao i zatvorenu kovertu sa predmetima i fotodokumentaciju osoba. Svjedokinja je prepoznala naušnicu, stariji prsten i burmu. Osobu na slici broj 6 je prepoznala kao Senadu.

Na okolnosti vezane za razbojništvo svjedokinja je prepričala ono što joj je Khalil rekao. To su bile osobe koje su imale „šiptarski“ naglasak, te da su došle da ih on liječi. Dva lica su ušla i sjela, a treći je pozvonio. Svezali su ga.

Izjavila je da Zayed liječi Kur'anom, te da nije registrovan za te usluge i da nema odobrenje nadležnog organa. Svjedoku je ponovo prezentirana ista fotodokumentacija ali nije znala imena i prezimena osoba koje se nalaze na slikama ali da joj osoba na slici broj 6 najviše liči na Senadu kojoj ne zna prezime.

Svjedok Zayed Khalil rođen u Siriji, stalno nastanjen u Tuzli, nezaposlen, uči u Kur'anu, je u svome iskazu 12.10.2004 godine, vezano za okolnosti razbojništva koje se desilo 01. 03. 2004 godine, izjavio da mu je tog dana između 9 i pola 10 zazvonio telefon (broj 061 883 888). Prethodno ga je ista osoba zvala, jer je željela da ga on liječi iz Kur'ana. Došla je kod njega u stan i predstavila se kao Bajram.

Svjedok je u sudnici prepoznao prvooptuženog kao tu osobu.

Tom prilikom na sebi je imao kačket, odnosno ribarsku kapu. Rekao mu je da radi u pekari „Sloboda“, kako je opterećen, te je rekao kako bi volio da mu svjedok uči iz Kur'ana, jer smatra da bi mu to pomoglo. Svjedok je u svoju svesku upisao sljedeće podatke o toj osobi: ime Bajram Gaši, (Mejrem i Muhamed). Tom prilikom prvooptuženi ga je pitao da li može da dovede još jednog prijatelja da i njemu pomogne, jer mu je otac nedavno preminuo. Rekao je da mu je prijatelj Bekim Bariša prezime, a da ime oca i majke ne zna. Dogovorili su se da dođu u ponedjeljak od 9-10h sa prijateljem.

Do frizerskog salona je otišao poslijepodne u subotu. Tom prilikom je došla gospođa koja se predstavila kao Senada, kako bi se naručila u ponedjeljak od 9 do 10h.

U ponedjeljak ujutro, 01.marta 2004 godine. Samira je otišla, jer joj je trebala doći Senada. Između 9 i 10h zazvonio mu mobitel. Zvao ga je Bajram da otvori vrata od zgrade i stana. Bio je otvoren prozor od kupatila pa je čuo priču u hodniku.

Uzeo je abdest, otvorio vrata Bajramu i Bekimu. Jedna osoba je sjedila na stepenicama. Ušli su u stan i sjeli. Preko puta njega sjedio je Bekim. Bajrama je pitao da li Bekim zna bosanski jezik, što je Bajram negirao. Bajrama je pitao za Bekimove podatke. Upisao je u svesku sljedeće podatke: ime majke Fatima, oca Adem, rođen 1980 godine, radi kod gazde Remze Galjuni koji ima oko 65 god.

Nakon toga Bajram je izašao u hodnik i vratio se nakon par trenutaka i uperio pištolj u svedokovu glavu. Pištolj je bio crn kratak. Rekao mu je da ne mrda te se predstavio kao krim. policija i rekao da je uhapšen. Bekim je izvadio lisice i stavio mu ih na ruke. Iza Bajrama je došao Bekim i vezao ga, sa pištoljem uperenim u glavu. Povikao je „Uhapšen si!“. Izvadio je selotejp metalik boje, vezao mu oči i usta.

Pored lisica obljepio mu je selotejpom ruke, a Bekim mu je vezao noge. Počeli su ga ispitivati o mjestu gdje drži novac, prijeteci da će ubiti njega i Samiru. Trajalo je to neko vrijeme.

Zazvonio je interfon u stanu i niko se nije javio, par sekundi kasnije ga je udario pištoljem, ali nije u potpunosti izgubio svijest. Nakon toga neko ga je posuo vodom na njegovu glavu. Bio je to gospodin sa crnom čarapom na glavi i svjedok je pretpostavio je to neka osoba koju on zna, jer je sakrila lice. Ta osoba ga je udarila u glavu, a Bajram mu je rekao da spusti glavu. Svjedok mu je rekao da mu je udarac zadala osoba sa štramlom. Preturali su po stanu tražeci novac. Bajram mu je rekao da odlaze, a ako bude zvao policiju ubit će njega i Samiru.

Tom prilikom odnijeli su mu pasoš tako da su znali njegove podatke. Jedan od njih mu je skinuo lisice (svjedok se nije izjasnio ko je to bio) ali je ostavio selotejp. Imao je kod sebe u desnom džepu 400,00 KM koje su odnijeli. Gurnuli su ga ispod fotelje, tako da se fotelja prevrнула. Pokušao se osloboditi, ali bezuspješno, uspio je osloboditi nogu i ustati. Otvorio je ulazna vrata i lupao na komšijina vrata, doktora Amera Čustovića. Rekao mu je da zove Samiru i da zove policiju. Nakon toga Samira je došla iz salona. Zvala je policiju i rekla da će brzo doći. Poslije su došla dva policajca (jedan od njih bio je Mili-svjedok ga poznaje od ranije jer je bio u salonu sa Seadom Šljivić) i počela ga ispitivati dok je još bio vezan. Došao je inspektor Davor koji je bio u civilu, koji radi u općinskoj krim službi, došla je i krim policija. Čekali su još sat-dva do dolaska inspektora.

Svjedok je izjavio da su mu ta lica odnijela 4.000,00 KM, koje su se nalazile u regalu u spavaćoj sobi u smeđoj jakni u džepu i još 300,00 eura u drugom džepu, a bilo je još 200,00 eura u koverti. Tu kovertu su bacili misleći da je prazna, pa je svjedoku vraćeno 200,00 eura. U ladici u spavaćoj sobi je imao 1.500,00 maraka i imao je 400,00 eura. Odnijeli su mu i 400,00 maraka koje je imao u džepu. Bilo je 2,00 KM na stolu i to su uzeli.

Odnijeli su i zlato i to prsten od majke sa orlom, mobitel marke Simens sivi, parfeme, sat rolex i bežični telefon.

Svjedok je drugu osobu koja je došla opisao: imala je velike šake, crn, dugačko lice, niži od Bajrama, nosio je crnu jaknu, farmerke i patike, ošišan na kratko. Svjedok prepoznaje lice na slici kao Bekima (na slici je Sukaj Valdetu iz SCG, a Ramo Kabaši je dao izjavu o ovoj slici). Svjedok je bez dvojbe prepoznao na slici osobu.

Svjedok je vršio i prepoznavanje nakita, ali Samira tada nije išla. Prepoznao je prsten i naušnice. Prilikom ispitivanja pokazali su mu i sliku osobe koja je ličila na Senadu. Prepoznao je nekoliko muških osoba. Sačinjen je zapisnik od 09.09.2004 g. koji mu tužilac prezentira.

Svjedok je prepoznao burmu na fotografiji broj 3., na slici 10. naušnice, slici 2. osoba Senada. Na fotografijama muškaraca je izjavio da nijedan nije na slikama od onih koji su bili u stanu. Na slici broj 5 svjedok je prepoznao Bajrama, na slici 17 Bekima, a treću osobu nije vidio.

Svjedoku je prikazana fotodokumentacija stana. Svjedok je prepoznao stan i stolicu na kojoj je sjedio kao i ostale prostorije u stanu.

Svjedok je izjavio, da je vezano za svjedočenje zvao jedan „arap“ Hamza (broj telefona: 035 398251) i rečeno mu je da uzme naknadu kao obeštećenje. Odbio je to da uradi.

Svjedok je o događaju razgovarao i sa Zoricom, koju poznaje od ranije, koja ga je zvala da dođe na Stupine, gdje su se i sastali. Rekla mu je da je bolje da prestane jer je poslije ruske najgora „šiptarska“ mafija i da ukoliko se mogu dogovoriti za naknadu bilo bi bolje nego da ide na sud. Prilikom sastanka Zorica je imala kod sebe sliku prvooptuženog i njegove žena, sa 20,00 KM koje je svjedok po uputstvu MUP-a zadržao. Nakon što je MUP sve dokumentirao vratio je papire Zorici.

U unakrsnom ispitivanju svjedok je izjavio da je davao izjavu za novine „Aura“ u kojima je tvrdio da mu se te osobe svete, jer je razotkrio narko lanac. Svjedok je izjavio da nije čuo komunikaciju između lica koja su bila u stanu, jer su šaptali. Jedino je osoba koja se predstavila kao Bajram razgovarala s njim kada mu je rekla da spusti glavu, jer ga je drugo lice udarilo.

Svjedok Suzana Ademi Kalender je u svome iskazu izjavila, da Faika Kalendera zna od ranije iz Skoplja. Dana 07. 01. 1990 godine otišla u Švicarsku. A 1994 godine Faik dolazi u Švicarsku, gdje su živjeli nevjenčano do 1997 godine. Faik je uhapšen u Cirihu pod optužbom da je dilao drogom, te je osuđen na četiri godine zatvorske kazne i 12 godina zabrane ulaska u zemlju. U februaru 2000 godine protjeran je u Sarajevo. Živio je kod ujaka (Meho) u Sarajevu, u novom dijelu grada prema Alipašinom polju. Nakon susreta sa Munirom otišao je da živi u Banoviće, svjedok misli da je to bila

2001 godina. Prodali su stan u Skoplju i Faik je kupio kuću u Tuzli koja je koštala oko 60.000,00 KM. 2003 godine. Faik napušta Tuzlu, i rekao da će uzeti stan u najam u ulici Nekeza Smajilagića 1, Sarajevo. Isljam Kalender im je bio prvi komšija.

Na pitanje da li zna čime se Faik bavio, svjedokinja je odgovorila da je radio sa autima, lamperijom, a prema njenom saznanju nije se bavio drogom. Poznavajući Faika sumnjala je da se bavi takvim poslovima. Faik joj je jedne prilike poslao 3.000,00 eura, a kada bi došla davao bi joj 100,00-200,00 maraka.

Prema izjavi svjedokinje, dok su bili na odmoru 2003 godine, Faik joj je govorio da su oteti Munir Kalender i Fljorin Krasnići i da ih je oteo prvooptuženi, koji je tom prilikom pucao u Fljorina i ranio ga u nogu. Sa benzinske pumpe „Zovko“ zvao ga je Enis da im pomogne. Munir je tada bio još kod prvooptuženog „u pritvoru“. Faik je vozio auto u kome je bio Florin koji je sjedio pored njega. Faiku je pokazao ranu na lijevoj nozi, te mu previo ranu. Bio je dva dana kod Faika kada ga je Florin zamolio da ga izvede iz Bosne.

Svjedokinja je izjavila da je prvooptuženi tražio od Munira Kalendera 250.000,00 eura i da je uzeo stan od Fljorina u Živinicama i na Kosovu pare od rodbine (30-40.000,00 franaka).

Prema izjavi ovog svjedoka, Faik je imao sukoba od kad se desila otmica kada su dolazili neki ljudi kući i prijetili mu. Prijetio mu je i Munir, Munirov zet, Denis (Munirov sin), Enis. Dobio je i prijeteću poruku od Denisa iz zatvora. Prijetnje je primao zbog toga što je Munir smatrao da je Faik bio umiješan u njegovu otmicu, ali i zbog toga što je krivio Faika i Sead Akeljića zato što je njegov sin bio u zatvoru. Svjedokinja je izjavila da se Faik bojava prvooptuženog, te da zbog gore navedenih prijetnji nije želio da živi u Tuzli.

Svjedokinja je izjavila da su Faiku Kalenderu bili dužni Munir Kalender (10-11.000,00 maraka), prvooptuženi (15.000,00 maraka) i Nermin Hikić (Nena) 2.500,00 eura. Svjedokinja je izjavila da je jedne prilike (utorak 16.mart.) vidjela kod Faika nekakve dokumente, račun od jakni, koje je prvooptuženi dao Isljamu Kalenderu u vezi nekog duga. Na tim dokumentima bi je Faikov potpis kao svjedoka da je Isljam preuzeo jakne od prvooptuženog.

U toj ladici bili su nekakvi ugovori, ugovor o stan u Lukavcu, na ime Milada Okić, kao vlasnica stana. To je ugovor koji su potpisali prvooptuženi i Isljam

Kalender, jer je prvooptuženi dugovao 110.000,00 Kalenderu. Vrsta ugovora nije joj poznata. Faik je bio svjedok dok su oni potpisivali ugovor.

Sreli su se u hotelu Tuzla, otišli su kod advokatice u grad, napravili ugovor i potpisali. Svjedok ne zna da li su bili u nekom materijalnom odnosu sa prvooptuženim.

Faik je ubijen u srijedu, a svjedokinja je došla u petak. U maju je došla u Sarajevo i kroz prozor je čula da su zadnje Faikove riječi bile „ubi me Ferid Okić!“.

Svjedokinja je izjavila, da je kod Isljama Kalendera bila u posjeti te da je prvi put bila sa njegovom suprugom u Centralnom Zatvoru, kada je posjeta trajala nekih 15 minuta. Razgovarali su o Faikovom ubistvu. Ispričala mu je šta su komšije pričale. Isljam nije znao razlog ubistva Faika.

Svjedokinja je izjavila, da je pronašla dok je čistila stan dokumente u odnosu na preduzeća, nekakav crveni papir, račun od jakni, na ime preduzeća doo „Farisa“.

Svjedokinja je izjavila da je predočena izjava od 05.05.2004 godine njena. Murka i Omanović Veki su inspektori u FMUP, a Murka je osoba koja je vodila kod Vekija. On isto tako radi u policiji. Sreli su se u žutoj zgradi, policijska uprava.

Svjedokinja je potvrdila da je izjava od 22.04.2004 godine data u Kantonalnom Tužilaštvu njena. Izjavila je da je Murka policajac koji je odveo kod Vekija (u civilu). Srednjeg rasta, smeđ, 168 cm. Ništa nije govorio o ubistvu Faika.

Izjavu KTA 391/04 odbrana je uvela kao dokaz broj 2. jer se radi o kontradiktornim izjavama.

Svjedokinja je u unakrsnom ispitivanju izjavila, da se Isljamom Kalenderom srela više puta te da je prilikom prve posjete bila prisutna i njegova supruga. U posjetu je dolazio i njen djever Fadil Kalender, Fadilova rodica i to u Pritvorsku jedinicu Suda BiH. Posjećivala ga je i u Centralnom zatvoru i u Pritvorskoj jedinici Suda BiH, te je jedne prilike tamo srela i prvooptuženog kad joj je i pozlilo. Prilikom tih posjeta razgovarali su o svemu, a Isljam i Fadil Kalender su govorili kako se u Tužilaštvu namještaju slučajevi, Fadil je

tom prilikom rekao kao sumnja da se istraga vodi kako treba i da je mu je on spreman pomoći.

Spominjana su imena ljudi koji su se izvukli i spomenuto je ime Seada Akeljića. Fadil je obećao da će mu pomoći i da ako treba da će poništiti prethodnu izjavu i da je tu izjavu dao zato što su ga „napakovali“ ovi iz tužilaštva.

Svjedokinja je izjavila da je Fadil išao i sam u posjete u Centralni Zatvor prošle godine.

Po pitanju poznanstva sa Seadom Akeljićem, izjavila je da ga je upoznala 2000 – 2001 godine kada ga je Faik doveo u kuću, te da je povremeno boravio u toj kući. Prvooptuženi je doveo Seada Akeljića i predstavio ga kao kupca za kuću.

Kada je Fadil Kalender (Cico) izjavio da će ako treba i da slaže, Isljam Kalender je samo šutio i na kraju mu je rekao da treba samo istinu da govori i da nema potrebe da laže.

Tužitelj uvodi kao dokaz izjave koje je dala svjedokinja.

Svjedok Milisav Šarčević, policajac koji je izvršio uviđaj nakon razbojništva, je u svom iskazu naveo da je dana 01.03.2004 godine zajedno sa kolegom obilazio je sektor Stupine, između 9-10h, kada je dobio prijavu za intervenciju od osobe pod imenom Samira. Kada su došli na lice mjesta Khalil je bio uvezan u izolir traku i nalazio se ispred vrata stana. Noge su mu bile oslobođene. Izjavio je da je opljačkan od dva muška lica.

Obezbjedili su lice mjesta. Niko nije mogao da uđe. Oštećeni je ostao svezan do dolaska inspektora. Oštećeni je spomenuo dva lica od kojih je jednog imenovao kao Beriša, koji su došli da im uči iz Kuran i da su pod prijetnjom uzeli novac. Uzeli su oko 6.000,00 KM i 900,00 eura i neku količinu zlata, mobitel marke simens i telefon fiksni. Inspektori su došli. oni su izvršili uviđaj te nije bilo potrebe da budu tu do kraja uviđaja.

O ovom događaju sačinjena je službena zabilješka. Prezentirana mu je službena zabilješka za koju je potvrdio da je on sačinio.

Svjedok Mustafa Brutus, je u svom iskazu na glavnom pretresu dana 13.10.2005 godine izjavio, da je dana 17.03.2004 godine vidio Faika Kalendera pred zgradom i razgovarao s njim. Faik je nosio voće u kesi i dao mu dvije kutije cigareta. Nedugo nakon toga staklo je puklo na prozoru stana i svjedok je čuo Faika kao zove upomoć. Nakon toga, dva muška lica, koje svjedok ne može baš najbolje opisati, su izašla iz stana, a nakon toga je došla policija. Neposredno poslije ubistva iz ulaza su izašle Nevzeta i njen sin, koji je rekao kako je virio i vidio dvojicu muškaraca kako izlaze.

Svjedok je davao dvije izjave kod Tužilaštva BiH i to od 20.05.2004 godine i 21.06.2004 godine. Svjedok je u izjavama detaljno opisao dva muškarca i kada mu je pročitana izjava rekao je da je tačno ono što piše u izjavi od 21.06.2004 godine.

U unakrsnom ispitivanju svjedok je izjavio, da klupa na kojoj je sjedio nalazi odmah do zgrade te da nije bilo nikog na stepenicama.

Takođe je izjavio da su prvo izašla dva čovjeka, a iza njih Nevzeta i njen sin, za manje od dvije minute. Svjedok nije primjetio da se pali neko auto, ali ističe da je tačno da je čuo zadnje riječi Faika Kalendera koje su bile: „Upomoć!“.

Tužilac kao dokaz uvodi izjave ovog svjedoka, date pred kantonalnim tužiocem 21.06.2004 godine i pred Tužilaštvom BiH od 25.05.2005 godine.

Svjedok Vernesa Ljuštaku je izavila, u svojstvu svjedoka, da stanuje u ulici Nerkeza Smajilagića broj 1, i da je spornog dana prilikom odlaska u školu oko 5 do 5:15h vidjela između prvog i drugog sprata nepoznatu osobu u kožnoj jakni i farmerkama. Ta osoba je imala mobilni i u uhu slušalicu povezanu sa mobitelom. Nije ništa govorio, samo ju je mrko pogledao i pokazao joj pogledom da požuri. Ta osoba je bila krupnija, nosila je kožnu jaknu, crni džemper, farmerke, tamno smeđu ili crnu kosu. Vidjela ga je na 2-3 sekunde - tipkao je na mobilni. Po povratku iz škole saznala je da se desilo ubistvo. Sumnja da bi mogla prepoznati tu osobu, jer je prošlo godinu dana.

Kada je izašla, ispred zgrade je sreća Muju - Mustafau Brutusa, koji je sjedio sa desne strane ulaza na klupi, koja se nalazi odmah uz zgradu.

Tužilac prezentira izjavu svjedoka od 02.06.2004 godine, za koju svjedokinja potvrđuje da je to njena izjava.

Na poseban upit, svjedokinja je izjavila da je čula od drugih ljudi da tu živi i Isljam Kalender. Svjedok je vršila prepoznavanje osoba ali nije nikoga prepoznala.

***Svjedok Šefik Krasnić**, policajac treće Policijske uprave MUP-a KS, je izjavio da je spornog dana je radio u patroli u noćnoj smjeni. Došao je do saznanja da je neko dijete pričalo kako je čulo da je ubijeni Faik na prozoru izgovorio riječi „Ubi me Ferid!“.*

Svjedok je izjavio da je do saznanja došao putem „prijateljsko-poznaničkih veza“. Svjedok nije želio da otkrije identitet osoba koje su mu prenijele ovu informaciju. Kad je završen uviđaj, došao je na lice mjesta, kao primalac smjene kako bi se došlo do bilo kakvih informacija. Svjedok nije želio otkriti identitet osoba koje su dale tu infomaciju.

Sačinjena je još jedna službena zabilješka vezana za svjedoke koji su bili na licu mjesta. Prezentirana je službena zabilješka i svjedok je potvrdio da je to njegov potpis i izjavio da su tu službenu zabilješku dostavili direktno MUP-u Kantona i izjavio da službena zabilješka nema broj, jer je išla direktno MUP Kantona.

Na upit kada se svjedok sastao sa licima koje su mu prenijeli informaciju, svjedok je odgovorio da se s tim osobama sreo tu noć, uveče.

Sa licima od kojih je dobio informacije svjedok se sreo u ulici Lukavička cesta, kod benzinske pumpe „Imzit“ koja je 500 m udaljena od entitetske linije, oko 11 pola 12. Na to mjesto prva je stigla osoba u vozilu marke golf III, crvene boje, a kasnije je došla druga osoba a s kojima je svjedok razgovarao 10-tak min.

Te osobe nisu u srodstvu sa tim djetetom, nisu ni u kakvom odnosu samo se poznaju.

Radi se o djetetu Harisu Velić , sin Omera nastanjen u toj ulici, nalazilo se u blizini lica mjesta i čuo vrisku kako Faik govori: „Ubi me Ferid!“. Isto lice je pričalo da je vidio dva NN lica, jedan u plavoj trenerci sa bijelim prugama i da su ta dva lica sjela u vozilo VW, boje trule višnje, moguće crvena u blizini semafora između B i C faze Alipašinog polja i udaljila se sa lica mjesta.

Po pitanju službenih zabilješki, svjedok je izjavio da je onaj koji je prvi na toj zabilješci taj je i pisao zabilješku. Odbrana je predložila službenu zabilješku od 16.06.2004 godine gdje je Emir Puran označen kao pripadnik MUP-a. Svjedok se izjasnio da ne zna koja je prva zabilješka predata (31.05.2004 godine). Odbrana tvrdi da svjedok nije postupao po pravilima i procedurama.

Zaštićeni svjedok 002, je u svojoj izjavi na glavnom pretresu naveo, da se inkriminirani događaj desio u proljetno veče, kada je on šetao oko zgrada. U jednom trenutku otišao je do prijatelja da se dogovori oko nekog posla i ulazeći u ulaz, došao je do lifta, kada je čuo tupi prasak i kako se staklo razbija. Nastala je pometnja i u tom momentu čulo se jako zapomaganje: „Pomozite ljudi, oj pomozite, ubi me Ferid!“. To zapomaganje nastavilo je nekih 2-3 minute i sve se utišalo. U tom šoku nastala je pometnja, neko je predlagao da se zove hitna pomoć, policija. Nakon toga došla je policija, odnosno više policajaca. Prilikom ulaska u zgradu svjedok nije nikog sreo. Okupljene osobe su pokušavale pomoći i našli su i ljestve. Svjedok je ispred ulaza primjetio Muju, a prepoznao je i prodavačicu iz prodavnice i vidio neku osobu u crnom kaputu. Faika Kalendera nije poznavao od ranije, nego je tek sutra pročitao njegovo ime u „Dnevnom Avazu“.

Svjedok je u unakrsnom ispitivanju izjavio, da se događaj desio na Alipašinom polju, Nerkeza Smajilagića 2. Prvu izjavu vezano za ovaj slučaj dao je prošle godine (2004) i nije se mogao sjetiti kad tačno, pred Tužilaštvom BiH. Dana 25.05.2004 godine, izjava svjedoka (koja nije potpisana) glasi „Dok sam otključavao vrata stana začuo sam prasak stakla, koji je dolazio negdje ispred ulaza u zgradu rahmetli Faika.“

Svjedok objašnjava da je nakon praska izašao ispred zgrade nakon 1 min. a na izlasku je bilo ljudi. Poslije praska zadržao se 4-5 min ispred zgrade. Nakon dolaska policije udaljio se sa lica mjesta. Predsjednik vijeća konstatuje da je evidentno da svjedok različito govori u izjavi pred Tužilaštvom i pred Sudom. Izjava je nepotpisana, jer se radi o zaštićenom svjedoku. Kopija je potpisana od strane Bože Mihajlovića, ali je original potpisan od strane tužioca Marinka Jurčevića i svjedoka.

Svjedok Hećo Hrustem, djelatnik treće Policijske uprave Novo Sarajevo, je svome iskazu na glavnom pretresu, izjavio da je dana 17.03.2004 godine bio u službi i obavljao poslove i zadatke na području ove policijske uprave. Šef smjene ih je uputio na adresu Nerkeza Smajilagića 1, na intervenciju, gdje je

otišao sa Sinanom Šehovićem, kolegom. Upućena je još jedna kolska patrola (policajci Delalić i Džaferović), a bio je tu i njegov kolega Pašić, koji je pješak policajac. Po dolasku u neposrednoj blizini primjetio je prodavnicu, a pored toga primjetili su i mušku stariju osobu. Bilo je tu još osoba, ali ta muška osoba je bila u neposrednoj blizini.

Svjedok dalje izjavljuje da su policajci Delalić i Džaferović, koji su bili u crnim uniformama, prošli i otišli na navedenu adresu, prvi sprat desno i kucali na blindirana vrata. On i njegov kolega su legitimisali jednu stariju osobu, koja je izjavila da je čula da neko zove upomoć i buku.

Jedan čovjek je donio ljestve i uz pomoć «policijskog» zahvata preko željezne ograde popeo policajca na prozor, a nakon tog policajca popeo se i sam svjedok. Nisu se čuli zvukovi iz stana, iako je taj stariji čovjek rekao da je čuo da je neko zvao upomoć i pretpostavio da je još živ. Kada su ušli u stan preko željezne ograde prozor je bio poluotvoren. Obzirom da se u stanu nisu čuli nikakvi glasovi, ušli su u nišu, izvršili pregled i ušli u hodnik, gdje su našli tijelo iza stola, i tada su otvorili ulazna vrata. Ispred su bila kola hitne pomoći, te policajci Delalić, Džaferović i Pašić. Svjedoko je zatim pregledao ostali dio prostorije, radi provjere da počinioци nisu još u stanu, međutim nije bilo nikoga.

Sačinjena je službena zabilješka o tim radnjama br 02/3-3-2-516/04 od 17.03.2004 g. i svjedok je nakon prezentiranja potvrdio da se radi o toj službenoj zabilješci.

Svjedok je pometnutog čovjeka kojeg su zatekli ispred zgrade opisao kao stariju osobu, imao je sivi kaput, mršaviji je, po njegovoj izjavi stanuje na prizemlju.

Tužilac prezentira svjedoku fotodokumentaciju, skicu stambenog objekta na kojem su vršili 1251/04 od 18.03.2004 godine, sačinjena je od strane Seada Bešića, gdje je svjedok prepoznao objekte na slici.

Svjedok Sinan Šehović, policajac Treće policijske stanice Novi Grad MUP Kantona Sarajevo, je izjavio da je dana 17.03.2004 godine bio u službi sa Hećom Hrustemom. Od šefa službe dobili su zadatak da idu u ulicu Nerkeza Smajilagića, gdje su zatekli okupljenu nekolicinu građana koji su rekli da se čuli galamu. Uputili su se na prvi sprat i jedna gospođa iz stana pored im je rekla da je čula galamu u haustoru. Nije bilo nikakvih tragova na haustoru,

niti na vratima, i niko nije odgovorio na kucanje, pa su sišli ispred ulaza gdje su saznali da je jedan satraiji čovjek čuo pozive upomoć i pucnje. U tom trenutku su došla i kola hitne pomoći. Na lijevoj strani je bio polootvoren prozor preko kojeg su ušli u stan, kada je svjedok primjetio tijelo muškarca u ležećem položaju. Policajac Hećo je otvorio vrata stana sa unutrašnje strane.

Svjedoku je prezentirana službena zabilješka za koju je potvrdio da je njegova službena zabilješka pod rednim brojem 4.

Tužilac je prezentirao fotodokumentaciju sa 6 fotografija, na kojoj je svjedok prepoznao: na slici 1 - zgradu – ulaz; na slici 2 - stan koji je označen i prozor i pokazao je kuda su se popel, na slici 3 - vrata iz hodnika; na slici 4 - hodnika stana i na slici 5 - dnevni boravak i tijelo ubijenog Kalendera.

Svjedok Sead Bešić, kriminalistički tehničar u MUP-u KS, je izjavio da je dana 17.03.2004 godine, kada je izvršen uviđaj povodom ubistva Faika Kalendera, obavljao zadatke krim-tehničara. Prilikom pregleda mjesta zatečen je na podu leš Faika Kalendera u ležećem položaju na leđima. U neposrednoj blizini i ispod prozora, pronađene su po dvije čahure. Na metalnom dijelu radijatora zatečena su dva oštećenja, od toga jedan proboj, a drugo okrznuće nastalo udarima zrna. U unutrašnjem dijelu radijatora pronađeno je jedno zrno. Prilikom pomjeranja trosjeda pronađen je pištolj marke „crvena zastava“ kalibra 7,65 mm fabričkog broja C-(9)147 sa dva okvira i 11 metaka u okvirima. Na stolu pronađen je jedan opušak od cigarete i dvije šolje za kafu i posuda za mlijeko koji su dostavljeni na vještačenje. Izvršen je i pregled povreda na lešu.

Tužilac je prezentirao fotodokumentaciju na kojoj je svjedok prepoznao sve objekte na slici i opisao šta se nalazi na slikama i pojasnio kako su označeni (brojevima) pojedini objekti iz izvještaja. Naknadno je pronađeno jedno zrno vani i jedno zrno iz tijela. Svjedok pojašnjava da je tokom inkriminisanog događaja došlo do guranja, zbog čega je majica ubijenog bila poderana.

Svjedok je izjavio da je prozor bio u otvorenom položaju, bez oštećenja na štokovima. Došlo je do pucanja stakla, ali ne od zrna, nego najvjerovatnije od otvaranja, potezanja. Koliko se može sjetiti staklo od prozora se nalazilo sa unutrašnje strane. Svjedok prepoznaje sliku sa komadima stakla sa vanjske strane, a nalazi se i na podu sobe. Ova činjenica nije evidentirana u krim izvještaju, zbog toga što su posjedovali informaciju da se nije moglo ući kroz

vrata tako da nisu dirali prozor. Konstatovali su da ima oštećenja, ali nisu fiksirali.

***Svjedok Izet Sačić,** policajac MUP-a KS, istražitelj u odjeljenju za opšteg kriminaliteta, je u svome iskazu naveo da je prisustvovao izvršenju uviđaja i sačinio službenu zabilješku o izvršenom uviđaju od 18.03.2004 godine.*

Svjedok je potvrdio da je prezentirana službena zabilješka njegova službena zabilješka koju je sačinio zajedno sa kolegom Safetom Mulaomerovićem.

Izvršenim uviđajem na licu mjesta utvrđeno je da je 17.03.2004 godine oko 17:30h upotrebom vatrenog oružja, najvjerovatnije pištolja od strane NN lica ili više njih, lišen života Faik Kalender. Vizuelnim pregledom komisija je konstatovala da se stan koji je koristio Faik Kalender sastoji od hodnika u obliku slova „L“, a da se u stanu nalaze prostorije u prvom dijelu hodnika, odmah iza ulaznih vrata desno, kuhinja sa balkonom, u produžetku hodnika također, sa desne strane, odvojena prostorija, trpezarija, a na kraju tog dijela hodnika dnevna soba. Na kraju dijela hodnika koji ide lijevo, u odnosu na ulazna vrata, lijevo su prostorije kupatila i wc-a, dok se naspram kupatila desno nalazi dječija soba, a na kraju tog dijela hodnika pravo spavaća soba. Leš ubijenog Faika Kalendera zatečen je u dnevnom boravku u ležećem položaju, okrenut leđima prema patosu sa ispruženim nogama, prebačenom desnom nogom preko lijeve, okrenut u pravcu ugla desnog zida i čeonog zida sa prozorom gledajući iz pravca ulaznih vrata dnevnog boravka sa ispruženim raširenim rukama pod uglom od 45 stepeni, a u desnoj šaci nalazila se jedna bijela upotrebljavana lotos maramica. Leš je dužine 180 cm, obučen plavu majicu dugih rukava, plave farmerke sa kožnim kaišem. Na glavi kačket kapa sive boje, a na nogama poluduboke cipele sive boje. Ispod leša nalazi se jedna košulja marke Terranova XL bež boje, sa oštećenjima na oba rukava u gornjim dijelovima nadlaktice, sa tragovima crvene boje koji asociraju na krv. Daljim pregledom leša vidljiva su oštećenja na odjeći, na trbušnom dijelu majice kao i na bočnim stranama u predjelu slabina sa vidljivim tragovima crvene boje koji asociraju na krv, dok su u predjelu lijeve potkoljenice farmerica nalazi oštećenje sa tragovima koji asociraju na krv. Pregledom tijela leša vidljive su povrede nastale najvjerovatnije od djelovanja zrna iz vatrenog oružja u predjelu stomaka i donjeg dijela grudnog koša te sa obadvije bočne strane u predjelu slabina, te povreda na potkoljenici lijeve noge sa vanjske strane. Na nadlaktici desne ruke nalazio se manji podliv, a na nadlaktici sa vanjske strane nalazi se manja ogrebotina svježa prečnika 3 mm. Manje desno krilo prozora zatečeno je otvoreno sa razbijenim vanjskim staklom i pokidanim

metalnim dijelom okova koji drže navedeno krilo, te se jedan metalni komad sa šarafima nalazo u blizini desnog zida. Pronađene su četiri čahure. Dana 18. 03. 2004 godine izvršen je detaljan pregled vozila koji je koristio ubijeni Faik Kalender. Fotodokumentacija sačinjena 18.03.2004 godine u vezi sa pronalaženjem zrna ispod prozora. Svjedok je potvrdio da je tu pronadeno zrno.

Svjedoku je prezentiran službeni izvještaj o pregledu vozila Audi A6 od 24.09.2004 godine da izloži i obrazloži svoj službeni izvještaj. On je izjavio da je dana 24.09.2004 godine u 10:00h izvršeno je otvaranje spremnika. Vizuelnim pregledom vozila uočena su mehanička oštećenja spremnika, u smislu ljepljenja trenutnim ljepilom plastičnih žabica, koje su oštećene mehaničkim djelovanjem u prethodnom periodu, a preko kojih je spremnik povezan za instrument tablu. Vizuelnim pregledom spremnika uočen je jedan pištolj i jedna plastična boca, o čemu je putem telefona obavješten tužitelj Božo Mihajlović. Uz njegovu usmenu saglasnost spremnik je demontiran iz vozila iz kojeg je istočeno gorivo i isječena gornja površina spremnika u kojoj je pronadeno 5 komada pištolja posebno upakovanih umotanih PVC vrećicama, 5 prigušivača i jedna zelena boca zapremine 0,5 litara u kojoj se nalazilo 200 komada municije kalibra 765mm. Čitav pregled je snimljen i fotografisan video kamerom.

O nađenom materijalu je sačinjena foto dokumentacija, koja je prezentirana svjedoku. Svjedok je pregledao fotografije i potvrdio da je dokumantacija autentična. (02/2-6-9 od 24.09.2004). Svjedoku su predloženi pištolji i prigušivači, te je utvrdio da se radi o tim predmetima koji se nalaze u službenoj zabilješci. Svjedok je smontirao jedan pištolj sa prigušivačem, te je utvrđeno da prigušivači odgovaraju pištoljima, te da je svjedok montirao prigušivač na pištolj.

Policajci Iković i Nijaz Smajić - vještak su prisustvovali prikazivanju ove kasete.

U sudnici je prikazana kasete sa pregleda rezervoara putničkog motornog vozila marke audi A6 registarske oznake 935-E-501. Tužilac je kasetu uveo kao prilog gore navedenim dokumentima.

Svjedoka Sulejman Iković, inspektor MUP KS, je u svojstvu svjedoka izjavio da je dana 24.09.2004.g. po naredbi Tužilaštva BiH s Izetom Sačić učestvovao sam u skidanju i pregledu spremnika putničkog motornog vozila

marke Audi A6. Otišli su do ASA servisa i dobili jedan box i automehaničara. Takođe su prisutni bili šef servisa, vještak MUP-a KS Nijaz Smajić, Albin Kazić –krim tehničar, i Ramiz Huremagić ispred Tužilaštva. Tužilac je svjedoku prezentirao službenu zabilješku, te je on potvrdio da se radi o njegovoj zabilješci koja je predata kao dokaz.

U zabilješci koju je sačinio svjedok je naveo da je po naredbi Tužilaštva BiH od 24.09.2005. godine izvršio, zajedno sa ostalim licima navedenim u zabilješci, skidanje spremnika za gorivo putničkog motornog vozila Audi A6, reg. oznaka 935-E-501, koje je oduzeto od optuženog Ferida Okića. Vozilo su preuzeli iz garaže MUP-a Kantona Sarajevo i u Auto-servisu „ASA Auto“ d.o.o. izvršili otvaranje spremnika dana 24.09.2005 godine. Tom prilikom su prvo vizuelno utvrdili mehanička oštećenja na tapacirungu preko spremnika, a u unutrašnjosti spremnika, koji je demontiran, je pronađen 5 komada pištolja, posebno upakovanih u PVC-vrećice, i to pištolj marke CZ, cal. 7,65mm, fabričkog broja 23647, crne boje, sa pripadajućim okvirom bez municije; pištolj marke CZ, cal. 7,65mm, fabričkog broja J-311026, crne boje, sa pripadajućim okvirom bez municije; pištolj marke CZ, cal. 7,65mm, fabričkog broja 39272, crne boje, sa pripadajućim okvirom bez municije; pištolj marke CZ, cal. 7,65mm, fabričkog broja G-265640, crne boje, sa pripadajućim okvirom bez municije i pištolj marke CZ, cal. 7,65mm, fabričkog broja 40687, nikolovani, sa pripadajućim okvirom bez municije. Pored pištolja pronađeno je i 5 komada prigušivača crne boje za vatreno oružje kalibra 7,65mm, slijedećih serijskih brojeva: 90119, 22004, 113384, 441133 i 20066, kao i plastičnu bocu u kojoj se nalazilo 200 komada municije kalibra 7,65mm. Čitav tok pregleda je snimljen video kamerom i svjedok je potvrdio da se na kaseti koji je pogledao zajedno sa Nijazom Smajićem i Izetom Sačićem nalazi pregled rezervoara dotičnog motornog vozila.

Svjedok je potvrdio je nalaz i mišljenje vještaka Nijaza Smajića, a u pogledu pronađenih pištolja, prigušivača i metaka u rezervoaru.

Svjedok Enver Šljivnjak, po zanimanju policajac, zaposlen u Trećoj policijskoj upravi Novo Sarajevo, je u svojstvu svjedoka izjavio da je dana 18.03.2004 godine bio u službi, te dolazio na lice mjesta zbog toga što je pronađeno zrno ispred ulaza u ulici Nerkeza Smailagića br 2. Tom prilikom izvršio je radnju uviđaja dok je njegov kolega iz MUP-a KS izvršio radnju izuzimanja zrna. Svjedoku je prezentirana službena zabilješka broj 02/3-3-3-320/04 od 18.03.2004 godine, te je potvrdio da je na njoj njegov potpis.

Svjedok Ramiz Močić je u svome iskazu datom na glavnom pretresu dana 17.10.2005 godine naveo da je 2004 godine, za svoje potrebe od Jašara Jašarevića nabavio auto marke „Opel Kadet 13“, maslinaste boje, koje nije bilo registrovano, a prometna dozvola je glasila na Jašara Jašarevića.

Zbog svoje finansijske situacije odlučio je da to auto proda, te ga je ponudio Kajtazu za 500,00 KM. Kajtaž mu je ponudio 700,00-800,00 KM s tim da ga on pored toga časti. Kajtaž mu je rekao da će ga nazvati kada dođe čovjek kome treba auto. Oko podne, toga dana, nazvao ga je Kajtaž, te mu je svjedok odvezao auto, na mjesto gdje je bio čovjek koji mu je dao 500,00 KM. Ostatak mu je rekao dati za 2-3 dana. U toku svjedočenja svjedok je identifikovao osobu kojoj je prodao auto pokazavši na prvooptuženog. Svjedok je dalje naveo da je prvooptuženi od njega tražio da auto odveze u Tuzlu, te je vozio ispred njega, a po dolasku u Tuzlu, auto su parkirali ispred neke zgrade. Prvooptuženi je tada vozio „golfa III“ ili „feliciu“, plavkasto zelene boje, neregistrovano sa tablom renta car.

Kada su prošli pored naselja Kreke skrenuli su desno na parking koji je pripadao stambenim zgradama. Tu su parkirali auto.

Nakon 3-4 dana Kajtaž ga je pozvao da mu da novac koji je bio metalni, po marku. Rekao mu je da je u Tuzli opljačkana pošta sa njegovim autom i da nikome ne govori kome je prodao auto, jer će on i njegova porodica imati probleme.

Prvooptuženi nije tražio saobraćajnu dozvolu za navedeno vozilo, te je svjedok istu poslije predao policiji.

Svjedok je pojasnio da je ime kupca vozila saznao od Kajtaza, te je izjavio i da je Kajtaž uticao na njega da da lažne izjave, da mu je "ulio strah", i govorio da će ga mafija ubiti ako kaže istinu. Prvooptuženi mu nikada nije prijetio.

Kajtaž je vlasnik restorana „Besa“ u Srebreniku u Novom naselju polje bb, a poznavao ga je duže vremena, jer žive u blizini. Imao je povjerenje u Kajtaza tako da je vjerovao da će auto otići u prave ruke. Par dana nakon što mu je dao novac za auto, Kajtaž je svjedoku objasnio da se nešto desilo sa autom i tada mu je rekao da ni slučajno ne govori policiji kome je prodao auto, jer je i policija umiješana. Na osnovu toga on se bojao dati izjavu.

Svjedok je dalje pojasnio da izjava koju je dao pred ovlaštenim službenim osobama u Tuzli nije istinita. Nije rekao istinu, jer ga je Kajtaž uplašio, rekavši mu da ga ljudi prate, i da će ga ti ljudi ubiti. Iz tog razloga, svjedok je izmislio priču i tada je rekao da je auto prodao jednom ciganu auto na pijaci. Sliku osobe je morao izmišljati

Prije prodaje vozila, Kajtaž mu je ponudio posao, i to da vozi kombi sa stvarima za ugostiteljstvo za čovjeka koji radi u Turskoj, Grčkoj i Italiji, a koji ima trgovinu u Tuzli.

Razgovor između njega i tog čovjeka je prevodio Kajtaž. Trebao je prevoziti ugostiteljske stvari za 2.000,00 eura na što je odmah pristao, a sa njim je trebala raditi i njegova vanbračna žena.

Po dogovoru su trebali doći na Šiški Brod, a onda otići u Sarajevo po vize. Po njih je došao čovjek u zelenom džipu, koji ih je dovezao u Sarajevo.

U Sarajevu su, u Grčkoj ambasadi, ispunili neke formulare, a poslije 2 dana su dobili pasoše sa vizama. Za taj posao ga do danas niko nije zvao.

Svjedok je čuo da se čovjek koji je sređivao vize zvao Sejo. Bio je krupan i sijed. Taj događaj je bio godinu dana prije prodaje vozila.

Svjedok je prepoznavanja vozila vršio na Šićkom Brodu, iako je vozilo ostavio u Tuzli.

Prilikom pretresa vozila u gepeku je nađena šarena torba u kojoj je bio kombinezon, patike puma i 6 komada pištoljske municije 7 65mm, vrećica sa lijekovima i dvije rukavice.

Svjedok Zoran Randželović je u svome iskazu naveo da je zaposlen kao poštar. Pošta u kojoj radi nalazi se u Bukinju, a na dan kada je izvršena krađa na posao je došao u 7 sati i 10 minuta. U pošti se nalazio i Idriz Itmija koji je isto poštar. U 7 i 15 je došao vozač, bez pratnje, sa novcem i unijeli su tri paketa u prostoriju u kojoj su sjedili. Počeli su razvrstavati poštu kada su naišla 3 lica, maskirana u plavim kombinezonima, sa pištoljima koji su imali prigušivače. Rekli su im da legnu na pod, a pošto svjedok nije poslušao, jedan od njih ga je bacio na pod i stavio mu lisice. Kada su uzeli novac, otišli su.

Novac koji je pokraden primili su od vozača Šljivića i odmah su ga unijeli unutra. Vrata nisu zaljučali, jer je trebao doći Nino upravitelj. U prostoriji su bili on, Idriz Zihnija i Jakub. Napadači su bili maskirani u plavim kombinezonima i stavili su im ljepljivu traku na usta i nos. Jedan napadač je bio veći od njega i tež, a drugi je bio visok oko 182 cm. Novac je bio u vreći, koju su stavili pored kase koju nisu otključali, jer je kod Nine upravitelja bio ključ. Napadači su imali pištolje i jedan im se obratio sa naredbom "lezite dole".

Osim pištolja u rukama su imali i kantu koja je izgledala kao kanta za farbe „jupol“.

Takođe su imali bijele hirurške rukavice na rukama.

Glava im je bila okrenuta prema prozoru, a kasa prema vratima, tako da nisu vidjeli dok su napadači uzimali novac. Nakon uzimanja novca Zihnija se uznemirio, jer se svjedok počeo gušiti budući da su mu bili začepljeni i nos i usta. Ležali su svi na podu dok nije došao Nino i skinuo im ljepljivu traku a poslije su mu policajci skinuli lisice.

On je bio prisutan uviđaju od strane policije neposredno nakon događaja.

Svjedok je opisao poštu rekavši da ima 4 prostorije sa hodnikom. Prostorija u kojoj se nalazi kasa ima 3 stola i stolice. Prijemni dio ima šalter, a obezbjeđenja nema.

Novac je došao bez pratnje, a u pošti u Tuzli u kojoj je radio prije, novac je uvijek dolazio sa naoružanom pratnjom u posebnom vozilu. U ovoj pošti, u kojoj se desio događaj takve pratnje nije bilo. Dok je bio u pošti samo jednom je bio prisutan isporuci novca i to taj dan kada se desio navedeni događaj.

Napadači su prvu komunikaciju imali sa Jakubom i Zihnijom. Prvo su oborili na pod Jakuba, pa Zihniju pa onda njega. Od momenta kada su ušli i oborili Zihniju pa njega prošlo je 10-15 sekundi. Napadači nisu razgovarali sa njima, samo su im rekli da legnu. Takođe ističe da su pričali na mobitel na nekom nepoznatim jezikom. Svjedok nije odmah poslušao, pa su mu napadači stavili pištolj u potiljak, nakon čega je legao na pod. Cijeli događaj je trajao pet minuta.

***Svjedok Zihnija Ibrić** je izjavio da je zaposlen u BiH pošti na poslovima dostavljača-poštunoše. U pošti Bukinje radi oko 2 godine. Taj dan u poštu je došao iza 7 sati. Vozilo sa poštom dolazi u pola 8, tako da zaposleni dođu ranije. On je taj dan prvi došao u poštu, otključao vrata i ukucao svoju šifru koju on posjeduje kao zaposlenik. Poslije njega je došao Zoran Randželović.*

Kada je došao u poštu, očistio je peć, iznio lug i momentom ponovnog vraćanja u poštu na stepenicama je sreo ženu oko 20-30 godina starosti, koju nikada ranije nije vidio kao stanarku. Poslije toga je došao Zoran. Ta ženska osoba je sjedila na vanjskom stolu kojeg je komšija napravio. Razgovarala je par puta na mobitel i šminkala se.

Vozač Enis Šljivić je došao, a svjedok i Zoran izvršili su razmijenu pošte i uzeli vreće. Bile su 2 vreće i otprilike 4 do 5 paketa. On je uzeo jednu vreću i par paketa a i Zoran isto tako vreću i par paketa.

U tom momentu je došao kolega Jakub Čehajić, i otvorili su vreću u sobi za poštunoše. U vreći su našli manju vrećicu sa novcem i pisma.

Pisma su rasporedili a vreću novca su ostavili pored kase. Vreća je bila zapečaćena, a ključ od kase je imao kolega Nino Dukić. Svjedok je nakon toga čuo glas koji je govorio da legne dole. Vidio je jednu maskiranu osobu i drugu sa šeširom na glavi, u plavim kombinezonima. Jedan je napadač bio niži od drugog napadača i krupniji, dok je drugi bio niži od svjedoka.

Zoran je sjedio na stolici. Jedan napadač je ušao u prostoriju sa kantom od jupola, i iz nje izvadio kesu u kojoj je bio pištolj. Pošto je Zoran sjedio, jedan od napadača mu je rekao da legne, a nakon toga su ih zavezali. Zoranu je bila zaljepljena ljepljiva traka preko nosa, te je svjedok primjetio da se zbog toga guši. Po govoru jednog napadača, svjedok je zaključio da nije sa ovih prostora.

Vreću su otpečatili i iznjeli iz njihove sobe u drugu prostoriju. Nakon toga su otišli. Svjedok je polovično skinuo Zoranu traku sa donjeg dijela usta i zvao u pomoć. Ušla je komšinica Regina i on je pozvao da uđe u prostoriju. Regina je ušla, ali nije htjela skinuti Zoranu traku, rekavši da ne smije, nakon čega je i otišla. Poslije je došao Nino i skinuo im ljepljivu traku.

Svjedok je još dodao da su napadači imali rukavice.

Žensku osobu koju je vidio ispred pošte poslije više nije vidio. Tu osobu je naknadno prepoznao sa fotografija u Tuzli, te je utvrđeno da se radi o osobi sa fotografije broj 5, Larisi Čaušević.

Svjedok je dodao da je manji napadač izdao naredbu da legnu, kao i da je manji napadač bio glavni. Sa njegove desne strane su bila vrata, a vreća i kasa su se nalazili metar od njega, pored vrata na koja su ušli napadači.

Svjedok Ramo Demirović je izjavio da je zaposlen u Javnom preduzeću BiH pošta, na poslovima stručnog saradnika za poštansku eksploataciju.

Od Centra Pošta Tuzilaštvo je tražilo podatke o količini otuđenog novca i došlo do podatka da je iznos koji je nestao 1.4.2004 godine 335.786,40 KM.

Prema Upustvu o zaštiti i prenosu novca i dragocjenosti osiguranje je zavisilo od količine novca, a prioritet je dat najvećoj količini novca. Pošta u Bukinju je imala alarm, koji nije bio upotrebljen iz razloga što je napad uslijedio bez ikakvog upozorenja i nije se mogao aktivirati. To jutro novac je došao u kombiju što je i uobičajen prenos novca, bez pratnje.

Svjedok je izjavio da poznaje prvooptuženog. Pojasnio je da je stanovao do 2003 godine na adresi Rudarska 29/7, a u ljeto 2003 godine je kupio drugi stan, tako da je dao oglas da se izdaje stan na navedenoj adresi. Prvooptuženi je jedno popodne došao sa ženom da pogleda stan i nakon toga su zaključili

ugovor o izdavanju stana na godinu dana. Odmah mu je dao 3.300,00 KM za 11 mjeseci unaprijed. Zakupnina je trajala od 01.10.2003 godine do 01.10.2004 godine.

Supruga prvooptuženog je dolazila jednom u kancelariju i molila ga da ostane u stanu do 31.12.2004 godine, jer nema gdje da ode. On joj je dopustio da ostane do toga perioda. Taj stan danas koristi jedan drugi stanar.

Svjedok Amir Pjević, po zanimanju. službenik-istražitelj MUP-a TK, na glavnom pretresu dana 17.10.2005 godine izjavljuje da je 01.4.2004 u 7.30 obaviješten da je nad radnicima u opštini Bukinje izvršeno krivično djelo razbojništva. Dolaskom na lice mjesta našao je službenike koji su bili oslobođeni traka kojima su bili vezani. Uviđaj je završen za pola sata. U razgovoru obavljenom sa svjedocima dobio je informaciju da se radi o opel kadetu zelene boje. Poslije par dana je, sa kolegom Šljivićem, pronašao navedeno vozilo neposredno u blizini benzinske pumpe INA i o tome obavijestio kantonalnog tužioca Fikretu Rakovinu, koja je naredila da se lice mjesta obezbjeđi. Preko registarskih oznaka su utvrdili da je vlasnik navedenog vozila Ramiz Močić iz Srebrenika, koji je to i potvrdio. U vozilu su pronašli torbu u kojoj su bile patike, jedan kombinezon i 6 metaka kalibra 7,65mm.

Uviđaj je vršen i na samom licu mjesta, a tom su prilikom bili prisutni Suad Begić krim-tehničar, Enes Šljivić, tehničari i Damir Čačković, načelnik policije.

O svim tim radnjama sačinjena je potrebna fotodokumentacija.

U toku uviđaja, mjesto mora biti obilježeno žutom trakom, svi koji su bili na licu mjesta su zadržani, a nakon toga su saslušani, predmeti – lisice, ljepljive trake i sl. su fotografisani i izuzeti.

Svjedok je dalje naveo da je izvan pošte pronašao sivu traku i crne rukavice, a u naselju Planjina plavu patiku, koja je prikazana na fotografiji broj 3. Jedan stariji čovjek je također primjetio vozilo koje je škripalo i ostavilo tragove kočnica.

O pretresu vozila, kojem je bio prisutan Ramiz Močić i svjedoci, sačinjen je zapisnik i fotodokumentacija, a predmeti koji su nađeni su izuzeti

Svjedok je također izjavio da je vozilo Opel kadet pronađeno ispod petlje Šićki Brod u neposrednoj blizini benzinske pumpe INA. Poslije je transportovano za MUP TK paukom, u pratnji policijskog vozila.

Na upit ko je rukovodio uviđajem, svjedok je izjavio da je to bila tužiteljica Fikreta Brankovina i on. Dodaje da su plave patike pronašli u naselju Plane, na autobuskom stajalištu ispred džamije, a vozilo u naselju Šićki Brod na petlji u blizini benzinske pumpe. Udaljenost između ta dva mjesta tj. udaljenost od mjesta gdje je pronađena patika i mjesta gdje je pronađeno vozilo je 1 km i 200 m.

Takođe ističe da je na mjestu uviđaja zatekao radnike zaposlene u pošti kojih je bilo četvero radnika. Ispred pošte je ponašao i jedan par crvenih rukavica.

Svjedok je identifikovao šarenu torbu, plavi kombinezon , 6 komada metaka kalibra 765 mm, sportske patike bijele boje, hirurške rukavice i opuške cigareta Drina pronađene u pepeljari.

Takođe ističe da je prilikom vršenja uviđaja i fiksiranja tragova Kantonalni tužilac Fikreta Vrankovina odlučivala o tome koji će tragovi biti fiksirani.

Svjedok Begić Suad, po zanimanju krimtehničar MUP –a Kantona Tuzla je radio na slučaju razbojništva u pošti u Bukinju i sačinio fotodokumentaciju i skicu lica mjesta.

On i tu je sačinio fotodokumentaciju kao skice lica mjesta

Fotodokumentacija broj 2291 od 1.4.2004. –to su slike lica, mjesta bližeg i šireg i unutrašnjosti pošte.

Fotodokumentacija broj 2291/04 od 1.4.2004. skica unutrašnjostt prostorija pošte sa pronađenim tragovima i predmetim

Fotodokumentacija broj 2291/04 od 1.4.2004. Skica lica mjesta pronalaska patike na autobuskom stajalištu u Bukinju

Ovu fotodokumentaciju je on radio kao ovlašteno i odgovorno službeno lice. Svjedok ističe da fotografije broj 35, 36 i 39 pokazuju plavu patiku.

Svjedok prepoznaje i sivu traku pod pozicijom 5, zatim pozicija 0 takođe je izolir traka koju prepoznaje među predmetima, pozicija 4 – mjesto pronalaska papirne odvezice tj adresa vreće koju isto prepoznaje po skici, pozicija 6-to je vreća u kojoj je bio novac platnena i jedna žuta najlon vrećica prepoznaje te vreće pozicija 7-po skici svjedoka to je hirurška rukvica pozicija 8, 12 ,9 i 2 –svjedoka ističe da su to lisice i jedne od njih su raskinute.To su lisice koje su bile kod Zihnije

pozicija 14 –svjedok ističe da su te rukavice pronađene izvan pošte

Branilac Kolić pita, da li skice lica mjesta sadrže isti broj kao i fotodokumentacija, na što svjedok odgovara potvrdno s tim da je datum na drugoj on nije potpisao nego je provedena kroz protokol.

Svjedok je dalje naveo da skica rukavica nije rađena, nego samo fotografija. Takođe navodi da su rukavice pronađene na podu, a lijevo od ulaza u poštu. Patika je pronađena uz desnu ivicu proširenja.

Svjedok Mirsad Delibegović, po zanimanju hemijski tehničar, izjavio je na glavnom pretresu dana 17.10. 2005 godine da je zaposlen u Pivari Tuzla, a da je vlasnik i osnivač prodavnice d.o.o. Eurobalkan, u kojoj je direktor Sabina Dido, a prodavači su Arif Hasanbašić i Bediha Avdabašić.

Prvooptuženog poznaje od prije 5-6 godina kada je došao sa njegovim prijateljem iz rata Demirom Gašijem u njegovu radnju. Prvooptuženi je kod njega kupovao oružje, a jednom prilikom je kupio beretu za računovođu sa kojim je došao u radnju. Za kupovinu berete je imao potrebno odobrenje. Od svog radnika, svjedok je saznao da je prvooptuženi također kupio 3-4 lisice za ruke sa ključevima.

Svjedok Tomislav Kovačević, je u svome iskazu izjavio da je radio u Ministarstvu unutrašnjih poslova u Tuzli. Za vrijeme razbojništva u Union banci bio je šef tima za imovinske delikte. 17.9.2003 godine sačinio je zapisnik o uviđaju sa kolegom Amirom Pjanić..

Dalje je istakao da su, odmah po saznanju o pljački banke, on i kolega Almir Pirić, koji je bio dežurni inspektor otišli na lice mjesta. Tamo su zatekli radnike banke koje je svjedok pokušao da zadrži u banci, da ne bi došlo do uništenja tragova. Po završenom razgovoru sa radnicima banke dobili su podatke o osobama koje su izvršile pljačku i o pravcu njihovog odlaska. Svjedok je potom, sa nekoliko policajaca krenuo u tom pravcu, kroz naselje Slatina. Prateći njihov trag, od građana je dobio informaciju da se radi o dvije izuzetno visoke i krupne osobe.

Svjedok je također naveo da je toga dana pokrenuto svo raspoloživo ljudstvo u pretreživanju terena, ali s obzirom da je to naselje obraslo šumom, geografski nepodobno, potraga je bila bezuspješna.

Prve informacije ukazivale su da je lice koje je nosilo oružje sa drugog područja, zbog njegovog govornog naglaska, koji je bio sandžačkog ili albanskog porijekla.

Lica su bila maskirana, ali na brdu Kicelj skinuli su maske tako da su građani mogli da im vide lica. Kožna jakna i oružje je pronađeno na brdu Kicelj.

Sam akt uviđaja je sastavljao dežurni inspektor Almir Pirić. U zapisniku pored Almira Pirića učestvovao je i svjedok.

Takođe je učestvovao u saslušanju Gorana, lica koje je izvršilo pljačku Union Banke.

Tužilac prezentira oružje, pri čemu svjedok prepoznaje oružje „Hekler“, dok svjedok nakon prezentiranja kape izjavljuje da nije siguran da je to ta kapa, koja je pronađena na licu mjesta, ali prepoznaje kaput.

Svjedok je istakao da nije bio na licu mjesta kada su se predmeti izuzimali, te da ne zna mjesto gdje su nađeni tragovi. Predmete je vidio u zgradi MUP-a, a zapisnik o uviđaju koji je predložen svjedoku nije protokolisan, jer nema broja. Goran je saslušavan 7-8 sati, a u toku ispitivanja nije rekao ni jedno ime, već je rekao samo da je to drugo lice, koje je učestvovalo u pljački, upoznao u Beogradu.

Ispitivanju osobe koja je lišena slobode u policijskoj upravi MUP-a bili su prisutni tužilac, istražni sudija i on.

***Svjedok Almir Pirić** izjavio je da je zaposlen u Ministarstvu unutrašnjih poslova TK, a da trenutno radi u operativnom centru za područje Kantona Tuzla.*

Dana 17.9.2003 godine svjedok je bio u službi i obavljao je poslove kao kantonalni inspektor za imovinske delikte TK. U to vrijeme je sa svojim prvim pretpostavljenim Tomislavom Kovačevićem izvršio uviđaj u predmetu razbojništva nad Union Bankom zajedno sa kantonalnim tužiocem Hajrudinom Mujanovićem. O svim radnjama i činjenicama svjedok je sačinio zapisnik i unio sve ono što je kantonalni tužilac naložio da se unese. Zapisnik je nakon toga predao kantonalnom tužiocu koji je vodio navedeni predmet.

Svjedok je naveo, da je on neposredno bio odgovoran za zapisnik, a da je Tomislav bio samo prisutan po liniji rukovođenja na početku, kao i da je sve

ostale radnje kao i sačinjavanje zapisnika uradio lično zajedno sa tužiocem i krim tehničarima.

Tog jutra kada je izvršena prijava razbojništva nad „Union Bankom“, svjedok je bio u prostorijama Ministarstva unutrašnjih poslova, a kako je on bio dežurni inspektor tu sedmicu, šef je tražio od njega da pozove kantonalnog tužioca kao i da formira uviđajni tim. Poslije toga svjedok je sa krim-tehničarima otišao na lice mjesta. Mjesto je bilo obilježeno sa sivom trakom kako bi se nesmetano obavio uviđaj. Svjedok dalje navodi, da su prve informacije koje su prikupili bile od lica koja su se nalazila oko banke da bi nakon tih informacija ušli u banku i uzeli otiske sa predmeta i stvari u banci. Izvršioci su se uputili sjeverno od banke pješke, a službenici policije su pratili njihove tragove na rastojanju od 30-50 metara. S obzirom da su izvršioci bili naoružani, službenici policije im nisu bliže prilazili, jer su se bojali upotrebe vatrenog oružja.

Svjedok ističe da su krim tehničari u prostorijama banke na pultu našli otiske koji su uzeti radi vještačenja, a takođe su uzeti i otisci od radnika banke radi eliminacije prethodnih otisaka.

Na području Bosanske ulice 6, gdje su izvršioci na trenutak zastali, pronađen je jedan ribarski šešir sivo-crne boje, a kilometar od toga mjesta pronašli su kaput krem boje i oružje Škorpion.

Takođe svjedok navodi, da su dobili informacije da su lica govorila naglaskom koji nije bio sa područja Tuzle. Dalje ističe da je sve ukazivalo na to da izvršioci nisu poznavali teren dobro, jer su se uputili u pravcu koji nije bio naseljen i gdje su se tragovi izvršioca mogli lako pratiti, jer je zemlja bila mokra i ostajli su tragovi.

Ta lica nisu bila lišena slobode toga dana, već su naredni dan pripadnici Vojske FBiH pronašli jedno lice u krugu kasarne, koje je odmah dovedeno u Ministarstvo unutrašnjih poslova da se sa njim obavi informativni razgovor. Svjedok navodi da je ime lica koje je lišeno slobode Slaviša Lonco i da je tada obavljen samo informativni razgovor.

Svjedok je u toku svjedočenja identificirao šešir, zatim oružje koje je pronađeno na istoj lokaciji kao i kaput. Oružje je bilo ispod starog kaputa boje meda sa postavom svijetlije boje na kojem su bili tragovi krvi.

Svjedok dalje pojašnjava da se zapisnik o uviđaju radi u 4 primjerka i da se originalan primjerak šalje tužilaštvu. Broj protokola stavlja službenica koja radi u protokolu Ministarstva i koja ga nakon toga proslijeđuje nadležnim službama. Službenica nije stavila broj protokola u konkretnom slučaju.

Branilac je prigovorio iskazu svjedoka, ističući da je u suprotnosti sa iskazima i predmetima koji su izvedeni u ovom predmetu

***Svjedok Nermin Karić** je izjavio na glavnom pretresu dana 18.10. 2005 godine da je zaposlen u MUP-u TK i obavlja poslove kriminalističkog tehničara u sektoru Krim-policije MUP-a TK. Poslove krim tehničara je obavljao i nakon razbojništva nad „Union bankom“. Tada je radio kao član uviđajne ekipe zajedno sa kantonalnim tužiteljem Hajrudinom Mujanovićem, službenicima MUP-a TK Amirom Pirićem i Tomislavom Kovačevićem, krim tehničarima Asimom Hadžićem i Esedom Aščićem.*

Svjedok dalje navodi, da je lice mjesta bilo obezbjeđeno od strane policije tako da nije bio moguć pristup licima. Tužitelj je vodio uviđaj i prilikom svakog prikupljanja traga ili dokaza nalagao šta će uzeti od tragova i dokaza. Po sjećanju svjedoka, kapu su pronašli u ulici Šeste Bosanske, dok su automat našli u naselju Kojišino, kao i sako kojim je bio pokriven automat. U spomenutom automatu je pronađen metak u cijevi, a kaput boje marelice je bio većeg broja sa crveno-smeđim tragovima koji su asocirali na krv.

Svjedok je takođe naveo da je sačinio dvije skice lica mjesta i to skicu lica mjesta objekta „Union banke“ od 19.9.2003 i skicu lica mjesta Safet bega Bašagića od 19.9.2003 godine, a da je fotodokumentaciju izradio krim tehničar Asim Hadžić koji je prisustvovao uviđaju. Takođe tvrdi da u rekonstrukciji događaja nije učestvovao.

***Svjedok Asim Hadžić** u svom iskazu na glavnom pretresu dana 18.10.2005 godine je naveo da je zaposlen kao kriminalistički tehničar u Ministarstvu unutrašnjih poslova TK. Prilikom vršenja uviđaja, a nakon izvršenog razbojništva nad „Union bankom“ svjedok je bio u sastavu ekipe koja je vršila uviđaj. Pored njega u ekipi je bio i Nermin Karić, Esed Aščić, Almir Pirić, Tomislav Kovačević i tužilac Hajrudin Mujanović.*

Svjedok navodi da je lice mjesta bilo obilježeno sa žutom trakom sa oznakom mjesta zločina. Takođe ističe da su tragove o tome kuda su se kretali osumnjičeni pratili po dobivenim informacijama od strane svjedoka, tako da je u Šestoj bosanskoj pronađena kapa, zatim da je pronađen kaput žućkaste boje sa tragovima koji asociraju na krv, te automatska puška.

Prilikom prezentacije fotodokumentacije od strane tužioca, svjedok je identifikovao dokumente od 20.9.2003 i 22.9.2003 godine kao one koje je on

sačinio i potpisao. Takođe je identifikovao i zapisnik o uviđaju br.58/03 od 20.9.2003 godine kojeg je takođe potpisao.

Svjedok je od predmeta koje je fotografisao i izuzeo sa lica mjesta prepoznao kapu, oružje i kaput. Dalje je naveo i da je ispod kaputa bilo oružje sa jednim metkom u cijevi. Izjašnjavajući se decidno na pitanje sudije o postojanju zemlje na ustima cijevi, svjedok je istakao da nije pogledao kroz cijev. Takođe je naveo da je lice mjesta gdje je pronađena kapa bilo udaljena oko 700m od mjesta banke, a da je lice mjesta gdje je pronađena puška i kaput oko 1.200-1.300 m. udaljeno od mjesta banke.

Svjedok je sačinio i fotodokumentaciju vezanu za pljačku „Union banke“ u Tuzli, lica mjesta i rekonstrukcije. Fotodokumentacija lica mjesta po iskazu svjedoka je odmah urađena, dok je uviđaj lica mjesta banke trajao par sati.

Lice mjesta na kojem je pronađena kapa je bilo odmah obezbjeđeno dok je lice mjesta gdje je pronađena puška bilo obezbjeđeno sutra ujutro.

Na pitanje tužioca, svjedok je pojasnio da je prilikom fotografisanja bio prisutan Karić Nermin i tužitelj.

U pogledu dana vršenja uviđaja svjedok je naveo da je uviđaj obavljen u jednom danu s tim da je rekonstrukcija i potraga trajala i sutradan tj. rekonstrukcija je urađena odmah po pronalasku lica.

Svjedok Nadil Hasić zvani „Mačak“ u svom iskazu na glavnom retresu dana 19.10.2005 godine navodi da prvooptuženog poznaje od 2000 godine kada je došao kod njega da posudi novac u iznosu od 4.000,00 KM. Tom prilikom ga je doveo Ramo Kabaši. Tada je dovezao svoje auto, smeđe boje sa kožnim sjedištima koje je ponudio kao zalog za novac. Svjedok mu je dao novac uz određenu kamatu, a auto nije uzeo u zalog. Kasnije je čuo od prvooptuženog da je poklonio predmetno auto potparolu MUP-a u Mostaru. Taj novac mu je poslije izvjesnog perioda prvooptuženi vratio, da bi ga opet u više navrata posudio, pa opet vraćao. Jednom prilikom, u kafiću „Alkatraz“, prvooptuženi mu je dao oko 7.000,00 KM dugovanog novca među kojim su bile i dvije falsifikovane novčanice po 500,00 eura. Svjedok je drugoj osobi odmah sutradan posudio isti novac da bi ta ista osoba utvrdila da je novac falsifikovan, jer ga nije mogla zamijeniti u banci u Tuzli.

Te falsifikovane novčanice svjedok je predao u MUP-u TK Farisu, načelniku krim službe MUP-a ali za njih nikad nije dobio potvrdu od MUP-a. Svjedok dalje navodi da mu je prvooptuženi, s obzirom da mu je dugovao novac, jednom dao tekstil u zamjenu za navedeni dug. Iako mu nije direktno prijetio, svjedok ističe da je pod prisliom umjesto novca uzimao tekstil.

Jednom prilikom je bio prisutan kada je prvooptuženi dovezao auto sa Harisom Mehanić i otvorio gepek u kojem se nalazio Hekler, maskirne kape i čarape. Takođe je jednom vidio i čovjeka svezanog u gepeku vozila prvooptuženog.

Svjedok navodi da je na dan otmice, prvooptuženi zvao Magaretu Hadžić, sa kojom je svjedok radio u kozmetičkom salonu, i svjedoka da dođu do njega. Kada su došli u kancelariju, koja je bila na drugom spratu, Margareti je prvooptuženi rekao da izađe iz kancelarije i odmah je nakon njenog izlaska na sto izvadio veliki i mali pištolj od kojih je jedan bio sa prigušivačem. Tada je prvooptuženi svjedoku stavio lisice na jednu ruku i svezao mu je za radijator. U ruci je imao manji pištolj sa prigušivačem. U kancelariji je, pored prvooptuženog, bio i Aldin zvani "Kina". Oko 11 sati prvooptuženi i Kina su bili gladni pa su od svjedoka uzeli novac iz džepa u iznosu oko 50,00 KM i Kina je otišao i kupio 3 sendviča. „Kina“ je svjedoku vratio kusur od novca koji je uzeo za sendviče i dao mu račun.

Za to vrijeme prvooptuženi je tražio od svjedoka da mu posudi 300.000,00 eura, te da mu kaže gdje je sef i novac, prijeteci da će ga likvidirati ukoliko mu ne da novac. Cijelo to vrijeme prvooptuženi je sa nekim razgovarao na telefon. Svjedoku je prvooptuženi dao telefon da nazove suprugu i da joj kaže da napusti kuću, kako bi mogao otići u kuću i naći sef. Prvooptuženi je otišao do kuće svjedoka i poslije izvjesnog vremena vratio se sa drvenom kutijicom sa zlatnim nakitom i par bezvrijednih novčanica. Pošto nije našao sef prvooptuženi je i dalje prijetio svjedoku da će ga likvidirati ako ne kaže gdje novac. Svjedok takođe ističe da mu je slao i prijeteće sms poruke dok je bio u pritvoru za otmicu brata Mome Mandića i tražio od njega da 50.000,00 KM da advokatu. Taj advokat je zvao svjedoka i pitao da li će garantovati 50.000,00 za prvooptuženog, a svjedok je odgovorio advokatu da će dati novac poslije 15 dana ako mu prvooptuženi ne da navedeni novac.

Takođe se sjeća da je prvooptuženi zvao Margaretu, koja je panično plakala i vrištala. Prvooptuženi je od njega tražio da mu da svoja auta i punomoć. Svjedok je dodao da je prvooptuženi imao dvije lične karte, na ime Ferid Okić i Haris Mehanović, koje je ponio kada su izašli iz radnje zajedno sa drvenom kutijicom. Iz radnje su izašli oko tri sata ujutru. Svjedok je primjetio policijsko auto koje se sporo kretalo. Kada je vidio policiju prvooptuženi je dao svjedoku drvenu kutijicu i lične karte. S obzirom da se policija kretala prema njima, svjedok je krenuo u lijevu stranu i otišao u policijsku stanicu. Prije toga je nazvao policiju i rekao im da je otet, te da su naoružani. Policiji je predao zlato i dokumente koje mu je dao prvooptuženi. Kada je došao u policiju obratio se dežurnom policajcu i predao mu kutijicu i lične karte. Policija nije

htjela pregledati njegovo vozilo iako je istakao da je prvooptuženi bio u njegovom vozilu.

Nakon prijave prvooptuženog policiji svjedok ga je vidio ispred zgrade policije. Svjedok dalje navodi da je imo poziv poslije 24-48 sati i da je od njega traženo 30.000,00 KM. Sa prvooptuženim, koji je tražio od njega da se vide, se našao u kafiću Mocart sa kojim je bio Almir Bilalić iz Lukvca. Prvooptuženi je tada tražio od svjedoka da posudi novac od Almira Bilalića da ga da njemu i da ga svjedok poslije vrati Bilalić Almiru.

Na upit tužitelja o posjedovanju pištolja, svjedok navodi da je imao pištolj kojeg je dobio od prvooptuženog umjesto duga kojeg je prvooptuženi imao prema njemu, kao i da je taj pištolj predao tužilaštvu.

Nakon otmice svjedok se vidio sa Margaretom Hadžić za koju je vjerovao da je oteta kao i on. O tome je isto obavijestio policiju prilikom prijave otmice.

Sa Margaretom Hadžić svjedok je imao poslovnu i ljubavnu vezu. Tokom poslovne veze koju je imao svjedok sa Margaretom, prvooptuženi takođe je bio uključen. Kada su određene osobe vozila za njega na Kosovo oružje on je od svjedoka i Margarete kupovao parfeme koje je prevozio u Džakovicu. Takođe spominje i tekstil koju mu je dao prvooptuženi umjesto dugovanog novca. Navodi da mu je u više navrata prvooptuženi umjesto dugovanog novca dao zlato i srebro, koje je po riječima prvooptuženog donešeno iz Turske u rezervoaru. Pored navedenih načina vraćanja duga, prvooptuženi je jednom dao svjedoku u залог, a na ime duga, auto marke Audi 8 S sive metalik boje, a koji je bio ukraden u Italiji, tako da ga je policija poslije oduzela. Dugovani novac prvooptuženi je pokušao vratiti svjedoku dajući mu heroin, kokain i tablete „ekstazi“, ali svjedok je naveo da nikada nije pristao na takav način vraćanja novca. Koliko je svjedoku poznato jedan dio heroina, jedan paket, prodao je prvooptuženi Fikretu Vantiću. Svjedok tvrdi da je Fikret Vantić prodavao heroin, kao i da je jedne prilike kada su sjedili u kafiću on, prvooptuženi, Fikret Vantić, Margareta Hadžić bio prisutan kada je Fikret Vantić dao novac prvooptuženom, ali nije bio prisutan kada je prvooptuženi dao drogu Fikretu Vantiću. Samo je "čuo" poslije da je Vantiću prvooptuženi dao drogu. Poslije toga mu je prvooptuženi vratio novac.

U toku svjedočenja svjedok je identifikovao Fevzi Vasviju.

Svjedok dalje navodi da je za račun prvooptuženog Sead Akeljić u više navrata dolazio kod svjedoka da posudi "dinar za dinar" koje mu je poslije prvooptuženi vraćao. Prvooptuženi ga je zvao da taj novac da Seadu Akeljiću ali svjedok lično nije vidio predaju novca od strane Akeljića prvooptuženom. Prvooptuženom je posudio petnestak puta novac i u 50% slučajeva

posuđivanja novca mu je obračunavao kamatu. Svjedok ističe da mu je sada prvooptuženi dužan oko 70.000, 00 KM sa kamatom.

U početku posuđivanja novca prvooptuženi je uzimao i vraćao svjedoku novac bez prijetnji, a kasnije je tražio od svjedoka da stavi imovinu u zaloga da bi mu posudio novac i prijetio. Prijetnje prvooptuženog svjedok nije prijavljivao nadležnim organima, zbog toga što je lihvarjenje kojim se svjedok bavio krivično djelo.

Poslije izlaska iz zatvora prvooptuženog, a u vezi sa slučajem Mandić, svjedok je vidio prvooptuženog u ukradenom autu iz Novog Sada, „audiu A6“, a tu činjenicu da je auto ukradeno svjedok je provjerio preko svojih izvora u Novom Sadu. U autu je prvooptuženi bio sa Larisom. Taj dan svjedok je zvao policiju i tražio Farisa, inspektora MUP-a i rekao mu da je vidio prvooptuženog.

Na upit tužitelja o uključenosti Margarete Hadžić u prodaju heroina, svjedok je istakao da je Margareta bila prisutna kada je prvooptuženi davao heroin Vantić Fikretu i da mu nije poznato da se bavila prodajom heriona.

Svjedok je takođe dobio na ime duga od prvooptuženog tekstil među kojem je bio i crni ženski kaput od kašmira, dok muških kaputa nije bilo. Svjedok je tokom svjedočenja prepoznao muški kaput kao kaput kojeg je viđao na prvooptuženom.

Svjedok se ne sjeća tačno datuma svoje otmice, misli da se radilo o drugoj polovini 2004. godine. Naredni dan nakon tog događaja svjedok odlazi i isti prijavljuje. Tvrdi da je ukupno dva dana navraćao u policijsku upravu. Izjave su o tom pitanju uzimali tužioci a jedan od njih je bio Žiko Đukić. Međutim, na zapisniku o ispitivanju nije naveden nijedan tužilac. Kutiju sa nakitom je predao u trenutku dolaska u policijsku upravu i taj isti dan mu je kutija vraćena. Tvrdi da prilikom primopredaje nisu sačinjavali nikakav zapisnik. Također je nudio policiji da pregledaju njegovo auto, koje je bilo parkirano nedaleko kod uprave, a blizu nekadašnje općine koja se nalazi u centru grada. Navodi da je sam ostavljao tragove u vrijeme otmice, jer su mu prijetili da će ga ubiti. Tačnije, ostavio je dlake sa kose pored radijatora, na stolu, i na stolici. U početku je trebao biti vezan lisicama za Kinu ali je prvooptuženi promijenio plan i vezali su ga za radijator. Ostao je u butiku do 2 ili 3h ujutro. Poslije toga prvooptuženog i Kinu je vidio tek nakon njihovog privođenja od strane policije. Prvooptuženi je u toku otmice više puta zvao Margaretu Hadžić od kojih je u jednom navratu dotična plakala što je svjedok mogao čuti. Margareta i Haris su odmah otišli nakon dolaska svjedoka, prvooptuženog i Kine u butik „Farisa“. Tvrdi da je ranije radio u kozmetičkom salonu sa Margaretom. Bili su partneri u tom poslu. Što se tiče njegovog sadašnjeg odnosa sa njom tvrdi da se to promijenilo zbog uticaja prvooptuženog na istu.

Navodi da mu je Margareta rekla da ima dovoljno podataka vezanih za prvooptuženog, a koji bi bili interesantni tužilaštvu, ali ih ne smije objelodaniti jer joj prvooptuženi duguje izvjesnu sumu novca i ne želi to izgubiti. Na to joj je svjedok ponudio da ona ipak prezentira te podatke tužilaštvu, a on će joj nadoknaditi iznos u visini duga koji prema njoj ima prvooptuženi. To je spomenuo Margareti u više navrata.

Svjedok navodi da je razgovarao sa prvooptuženim i da mu je on rekao da se u njegovoj „grupi“ nalazi i jedan poznati advokat iz Sarajeva. Također je spominjao i izvjesnog Pirgu šiptara i tvrdio kako se nikoga ne boji. Jednom prilikom je prvooptuženi tražio od svjedoka da ga poveže sa Irfanom Hadžihafizbegovićem, vezano za rudnik Kreka, čiju pljačku je planirao prvooptuženi, a radilo se o iznosu od oko 6.000.000, 00 KM. Svjedok je rekao jednom prilikom u Tuzli da je prvooptuženi nudio 300.000,00 KM da sporazumi o krivnji ne budu prihvaćeni. Na dan 26.05.2005 godine svjedok je dao izjavu Tužilaštvu BiH, ali se ne sjeća o kojim okolnostima je svjedočio. Tvrdi da je svjedočio na okolnosti otmice. Odbrana tu izjavu uvodi kao dokaz br. 4, jer se izjava čisto tiče pronalaska oružja, a otmica se tu i ne spominje.

Navodi da su mu poznati izvjesni Mirsad, Mahir i Abdulah kojima ne zna i prezime. Tvrdi da je Abdulahu iz Lukavca posuđivao novac, a da Mahira poznaje, jer je ovaj navodno tvrdio da mu svjedok posuđuje pare i uzima veliku kamatu za tu uslugu.

Svjedok negira da je želio baciti bombu na objekat u vlasništvu Mahira.

Svjedoku je poznato da je prvooptuženi trebao otvoriti radnju u kojoj bi prodavao nakit. Također mu je poznato da je prvooptuženi srebro dovezio iz Turske zapakovano u flaše od mineralne vode koje su mirisale na benzin i na taj način kamuflirao srebro. Prvooptuženi mu je pričao da je izvjesni trgovac srebrom iz Turske trebao lično doći u Tuzlu. Svjedok je vidio dva puta Fevzija u društvu sa prvooptuženim, prije njihovog odlaska u Tursku.

Tužilac prilaže izjavu i pištolj crvena zastava 99 kalibra 9mm sa IC nišanom i jednim praznim okvirom i drugim i kome je bilo 5 metaka.

Svjedok je potvrdio da nije imao ni račun ni odobrenje za držanje ovog pištolja. Isti je kupio od prvooptuženog.

Svjedok Ćazim Daćaj u svom iskazu navodi da je auto marke „Audi 6“ registarskih oznaka 935-E-501 kupio od Fuada Alimanovića iz Brčkog. Navedeno vozilo je platio 17.000,00 eura. Vozilo je kod svjedoka bilo 10 dana, nakon čega ga je svjedok odvezao na provjeru u auto kuću "Nipex", gdje je i sreo prvooptuženog, koji je po sjećanju svjedoka došao u servis sa

„Škodom octaviom“. Tokom svjedočenja je identificirao prvooptuženog kao osobu kojoj je prodao auto. Za auto mu je prvooptuženi ponudio 20.000,00 eura s tim da mu je odmah dao pola iznosa novca 10.000,00 Eura, a ostatak mu je trebao isplatiti poslije. Taj iznos svjedok nikada nije dobio. Svjedok navodi da je sutradan u Brčkom auto predao prvooptuženom, pred pekarom Kifla br.2 zajedno sa saobraćajnom dozvolom, a napravili su i punomoć u Auto-moto društvu u Brčkom. Svjedok je također istakao da je imao kontakta i sa advokatom Kadrijom Kolićem, kada je od njega tražio da nešto uradi u pogledu iznosa novca kojeg mu je dugovao prvooptuženi. Takođe navodi da je advokatu Koliću predao neovjeren ugovor zaključen između njega i prvooptuženog, prilikom predaje vozila.

Svjedok Alma Jusić je na glavnom pretresu dana 20.10.2005 godine izjavila da je zaposlena u auto servisu "Gaz Auto" i da obavlja poslove administratora, blagajnika i direktora. U svome iskazu je navela da prvooptuženog i Harisa Mehanovića poznaje kao klijente, koji su koristili usluge rent-a-cara. Takođe navodi i da je prvooptuženi kupovao vozilo od njihovog auto servisa.

Dokumentacija koja je tada sačinjavana nije ovjerena, jer je ista korištena kao interna evidencija, a da bi se znalo kod koga je vozilo.

U toku svjedočenja svjedokinja je identificirala i svesku koju je lično vodila, a u kojoj su bili podaci o tehničkom pregledu, isteku registracije i drugi. Zbog pada sistema računara kao i seljenja kancelarije više puta svjedokinja je zapisivala podatke u navedenu svesku. Dodala je i da se iz sveske može zaključiti da su navodi iz sveske u pogledu datuma i osoba prepisani sa ugovora, tj. tačni.

Svjedok Zlatko Bričić je naveo da je zaposlen kao komercijalista u firmi "Gaz Auto" i da je vlasnik navedene firme, gdje je prvooptuženi servisirao vozila, a i kupio vozilo "Passat".

Svjedok u toku svjedočenja nije mogao identificirati svoj potpis na potvrdi o dobrovoljnoj predaji dokumenata, ugovora o najmu marke "Passat", zaključen između "Gaz Auta" i prvooptuženog od 22.9.2003. i ugovor o kupoprodaji vozila marke „Passat“ zaključen između "Gaz Auta" i prvooptuženog od 22.9.2003.

U daljem svjedočenju je naveo, da u to vrijeme nije mogao dati vozilo na korištenje bez dva ugovora tako da je 22.9.2003. sa prvooptuženim za isto vozilo marke „Passat“ zaključio ugovor o kupovini i ugovor o najmu. Ugovor o kupoprodaji je stupao na snagu isplatom zadnje rate, tako da je ugovor o najmu pokrивao period u kojem se trebala isplatiti zadnja rata iz ugovora .

Istog dana prilikom kupovine „Passata“ prvooptuženi je ostavio u auto servisu crvenog passata stanih tablica za izvjesnog Adu.

Poslije izvjesnog vremena vozilo „Passat“ kojeg je svjedok prodao prvooptuženom je na slovenskoj granici policija oduzela. O oduzimanju vozila svjedok je dobio dokument i isti je predao tužiteljstvu.

Na upit tužitelja, o dostavljanju samo jednog ugovora o najmu „Forda fieste“ tužilaštvu svjedok je istakao da su ostali ugovori o najmu, a koji su evidentirani u internoj knizi o evidencij, padom sistema izbrisani iz računara.

Kata Bubalović je u svojstvu svjedoka izjavila da je zaposlena u Upravi za indirektno oporezivanje Banja Luka, na mjestu stručnog savjetnika u Odsjeku za poreze. U sedmom mjesecu 2004 godine obavljala je poslove istražnog inspektora pri Poreznoj upravi FBiH. U navedenom periodu svjedok je zajedno sa kolegicom Nađom Iveljić obavila radnje provjere srebrenog nakita, izvršila popisne liste u butiku "Farisa" u ul. Džafer Makala br.33 i u skladu sa usmenom naredbom tužilaštva su izuzeli navedenu robu. Od ulazne dokumentacije u butiku su pronašli samo jednu kopiju ulaznog računa od 9.5.2004 godine i jedan ulaz od jedne firme iz Bijeljine. Svjedok dalje navodi da je butik počeo sa radom u aprilu 2004 godine, a da je prvi ulaz robe bio u mjesecu maju 2004 godine. Takođe ističe da nisu pronašli odstupanja u odnosu na zaduženja.

O oduzetim predmetima su izdali potvrdu i nakon toga su ih predali tužilaštvu. Predmeti su zapakovani i zaplombirani u plavoj kutiji.

Svjedok je takođe naveo da je Husein Jašarević radio finansijski dio butika i da su zajedno dostavili izvještaj o pregledu.

Svjedok Husein Jašarević je u svom iskazu naveo da obavlja poslove istražnog inspektora u regionalnoj istražnoj jedinici Tuzla. Kao istražitelj, a po nalogu tužilaštva je vršio provjeru poslovanja firme „Farisa“ d.o.o u periodu 2001-2003 godine.

Prilikom provjere svjedok je utvrdio da je firma počela sa radom 2.10.2001 godine, te da je u 2001 godini bio evidentiran ulaz jedne vrste robe, dok prodaja nije bila evidentirana nikako. Nikakvi prihodi te godine nisu bili ostvareni. U 2002 godini su bili evidentirani troškovi u iznosu od 29.743,00 KM i prihod u iznosu od 32.235,00 KM, tako da je dobit te godine iznosila 2.492,00 KM. Svjedok je dalje istakao da je u 2003 godini situacija preduzeća bila bolja tako da je prihod od maloprodaje iznosio 52.242,00 KM, prihod od veleprodaje 32.940,00 KM, prihod od kamata 27,00 KM i od donacija 25.409,00 KM, a da je rashoda bilo 121.769,00 KM, tako da je te

godine preduzeće ostvarilo gubitak od 9.150,00 KM. Ukupan promet butika Farisa u 2003 godini je bio 87.180,00 KM. U navedeni prihod je ulazio prihod od maloprodaje, prihod od veleprodaje i donacije. Novac koji je prešao preko računa u 2003 godini je bio u ukupnoj vrijednosti od 112.619,00 KM, dok u toku 2002 godine nije bilo prometa robe. Takođe je utvrđeno da da je roba u vrijednosti od 32.000,00 KM prodana firmi Tonći iz Ljubuškog, a koja je svjedoku poznata kao fiktivna firma. Tu je informaciju dobio od porezne ispostave iz Hercegovine.

Svjedok je takođe istakao da nikakav papir o kupovini srebra nije pronađen, kao i da je sam vlasnik davao pozajmicu svojoj firmi. Neuredno plaćanje poreza je takođe utvrđeno u firmi „Farisa“.

Fahrudin Hidanović je u svojstvu svjedoka izjavio da je vršio uviđaj prilikom razbojništva izvršenog nad Khalid Zajedom. O svim radnjama svjedok je sačinio zapisnik.

Svjedok je tokom svjedočenja potvrdio vjerodostojnost zapisnika od 02.03.2004 godine.

Prilikom prezentacije materijalnih dokaza od strane tužitelja, a koje je izuzeo svjedok sa lica mjesta na kojem je vršio uviđaj prepoznao je trake i kabl kojima je bio vezan Khalil.

Svjedok Parić Vahid zvani Dado, prvooptuženog poznaje od 1998/99 godine a upoznao ga je u Gornjem Vakufu. On je tada bio oženjen sa mještankom. Intenzivnije kontaktira s njim 2000. Prvooptuženi je dolazio u Banja Luku i kupovao garderobu od firme Carmen Line i svjedok ga tada upoznao sa izvjesnom Milenom; koja je uglavnom prodavala rublje i sa Rudom koji je poslije donio dokument u koverti, a koji je svjedok dalje predao Mileni. Nakon toga viđao se povremeno sa prvooptuženim kada je dolazio u Banja Luku.

Svjedok je odlazio i u Tuzlu u jednom navratu. Naime, dok je prvooptuženi boravio u Banja Luci, svjedok ga je pitao da li ima neki posao za njega, i rekao da ne zna raditi sa drogom ali ima ljude u Hrvatskoj koji se time bave, pa bi mu prvooptuženi odmah mogao dati uzorak heroina, ako ga ima kod sebe. Slijedeći put kada je došao prvooptuženi mu je dao uzorak heroina i on to predao dalje svom poznaniku, a ovaj je dojavio da se mogu i veće količine toga prodati. Nakon toga je svjedok o tome obavijestio prvooptuženog koji je

putem Rude poslao papirnu kesu sa otprilike 4 paketića sa količinom po ½ kg heroína, a preko njih su bile stavljene paprike i još neko povrće. Svjedok je to prodao tom svom poznaniku za 12.000,00 eura, koji novac je dao Rudi. Novac je na kraju definitivno predan prvooptuženom. Nakon izvjesnog vremena poznanik poziva svjedoka tvrdeći da su mu prodali smeće i zahtjeva svoj novac natrag, međutim bilo je nemoguće kontaktirati prvooptuženog i Rudu, jer su bili nedostupni.

Svjedok dalje navodi da je nakon par dana otišao u butik prvooptuženog u Tuzli u namjeri da ga pronađe. Prvooptuženi mu je obećao riješiti taj problem, ali je stalno prolongirao vraćanje novca, tako da je svjedok imao velikih problema. Nakon toga se svjedok vratio po robu i želio je prodati Salihu kod kojeg je boravio za vrijeme boravka u Tuzli. Dogovorili su sastanak u kafiću Arion, preko puta uprave rudnika, a u blizini njegovog stana gdje će on biti sa kupcem „robe“ kojeg upoznaje pod nadimkom Đonlaga. Prvooptuženi je bio prethodno upoznat sa transakcijama sa Salihom, prilikom susreta u slastičarni Bosna, kada je prvooptuženi obavijestio svjedoka da mu ne može obezbijediti novac.

U trenutku kada je Salih otišao na parkiralište da iz svjedokovog vozila uzme drogu, koja je bila sakrivena iza sica, Salih je uhapšen, a nedugo zatim i svjedok.

Svjedok je iz fotodokumentacije prepoznao vozilo kojim je došao i kojim je dovezao drogu. Na slici je vidljiva i kesa sa heroinom koju također prepoznaje. Svjedok je dobio imunitet od Tužilaštva BiH za kupovinu droge od prvooptuženog, ali za prodaju droge na području Tuzle je krivično procesuiran. Tvrdi da tada nije htio dati istinitu izjavu pred tužilaštvom u Tuzli, jer je kako tvrdi „neadekvatno“ i imao bi problema nakon toga. Na pretresu pred apelacionim vijećem je dao istinitu izjavu i od oktobra 2004. je na slobodi.

Na pitanje prvooptuženog poznaje li Ekrema Mustafića iz Mostara, svjedok tvrdi da ga je viđao sa prvooptuženim u više navrata. Također poznaje i Seju Akelića sa kojim je prvooptuženi dolazio više puta u firmu Carmen Line u Banja Luci.

Svjedok Paloš Salih je prvooptuženog upoznao preko Parić Vahida i sjedili su par puta u slastičarni Bosna. Naveo je da ga je Parić Vahid pozvao i najavio se da će doći kao gost kod njega u Tuzli, jer mu je prvooptuženi dužan 12.500,00 KM. Zbog neuspjelih „transakcija“ sa prvooptuženim Vahid je zatražio pomoć od svjedoka, nakon čega je svjedok kontaktirao svog prijatelja

koji je obećao da će riješiti problem te zatražio uzorak. Njegovo ime je Mehmed Abadžić, zvan Đonlaga i svjedok ga poznaje više od 25g. Vahid Parić je njemu odnio uzorak, u Dubrave, na raskrsnici za Živinice i Kalesiju. Nakon 2 do 3 sata Đonlaga je javio pozitivne rezultate za robu i tražio isporuku. Svjedok je rekao da Vahid traži za robu 12.000,00 KM da pokrije dugove. Našli su se u kafiću Arion. Svjedok je otišao sa Đonlagom do robne kuće Omega, tamo su sjedili i nedugo zatim do njih dolazi žena koja treba pregledati robu. Kratko su razgovarali. Svjedok je tom prilikom prepoznao dvojicu policajaca koji su bili u civilnim odjelima. Nakon toga je svjedok otišao sa njom do auta. Pojasnio je da se pod pojmom „roba“ radilo ustvari o heroinu. Djevojka je pregledala robu, i kasnije je nakratko prekinula razgovor, tvrdeći da mora ići, ali da će se ubrzo vratiti. Prema opisu mogla je imati oko 25g. Par minuta nakon njenog izlaska iz auta, došla je policija. Svjedoku su stavili čarapu na glavu i odveli ga džipom. Kada se vratio pokazali su mu kesu koju su našli u vozilu kojim je došao u robnu kuću Omega.

Krivični postupak je vođen zajedno sa Vahidom Parićem i osuđen je nepravomoćnom presudom na kaznu zatvora u trajanju 4 godine.

Svjedok Siniša Janković radi u odjeljenju za posebne namjene u MUP-u Tuzlanskog kantona kao inspektor. Uviđaj po nalogu načelnika o pronađenom heroinu radio je na dan 13.09.2003 godine, a pronađen je prilikom pretresa vozila „Omega“ registarskih oznaka 311-E-447 o čemu su sačinjeni zapisnici, i njegov potpis se nalazi na njima. Svjedok navodi da je po dolasku na mjesto uviđaja tj. parkiralište robne kuće „Omega“ došao sa tužiteljicom i njenim zamjenicom i zatekao vozilo „Omega“ sa otvorenim desnim vratima. Na prednjem sjedištu se nalazio mobilni aparat dok su na zadnjem dijelu auta iza sjedišta našli bijelu kesu sa tri pakovanja zaljepljena smeđim i bijelim selotejpom. Prilikom pregleda fotodokumentaciji prepoznao je vozilo i predmete.

Svjedok Abdulah Alić je izjavio da je dana 16.9.2003. bio na poslu kada je izvršeno razbojništvo u „Union banci“. Svjedok navodi da je došao na posao u 7.30, otvorio banku, isključio alarmni sistem, ušao u šalter salu, uključio računare i uradio sve potrebne radnje koje predhode dolasku ostalih službenika. Svjedok ističe da je obično u jutarnjim satima pozivao radnike na kraći sastanak, ali toga jutra je sjedio u kancelariji iza blagajne sa otvorenim vratima, dok je blagajnica otvarala kasu i vadila potrebnu količinu novca. Odjednom je primjetio da je ušao čovjek sa šeširom na glavi i pištoljem sa

prigušivačem u ruci, koji je počeo psovati i gurati kolegice u kancelarije, da bi odmah potom pozvao i drugog učesnika. Svjedok je tada primjetio da je govorio drugačijim naglaskom. Drugi učesnik je izvadio automatsku pušku ispod kaputa, takođe sa prigušivačem i sve radnike "stjerao" u ćošak kancelarije iza blagajne i počeo da prijeti.

Tada je jedan od njih otišao u blagajnu, počeo da trpa novac u torbu, otvorio glavnu kasu i uzeo novac, a zatim izašao prijeteci da niko ne smije zvati policiju. Službenici Munira i Nijaz su istrčali za njima i zvali su u pomoć.

Svjedok je tada uzeo ključeve od svoga auta, izašao sa desne strane banke i pokušao da ih prati, ali kada je vidio da su krenuli u pravcu srednje škole, vratio se u kancelariju. Takođe je naveo da je taj dan iz banke uzeto 66.535,00 KM, 116.085,00 eura, 1.663,00 dolara, a ukupna vrijednost je iznosila 296.460,00 KM.

Svjedok je u toku svjedočenja prepoznao pušku, s tim da je uočio da puška nema prigušivač, iako mu se tokom napada učinilo da je na istoj bio prigušivač, zatim kaput boje meda, dok je kapa po tvrdnji svjedoka bila malo tamnija.

Svjedok Slaviša Lonca je na izdržavanju zatvorske kazne u KPZ „Kula“ u predmetu pljačka „Union banke“ Tuzla.

Svjedok navodi da ga je sa prvooptuženim upoznao prijatelj Almir iz Pazara u restoranu Esmeralda na Stupu, 2003 godine. Sa prvooptuženim se vidio par puta na Stupu i jednom u Beogradu.

Svjedok dalje navodi da je živio u Beogradu kada ga je 15.9.2003 godine prvooptuženi pozvao da dođe u Tuzlu, jer je imao dobar posao za njega. Svjedok je tada odgovorio da ne može doći zbog postupka koji se vodio protiv njega pred Sudom BiH i da ga prvooptuženi nazove poslije podne. Kada ga je ponovo nazvao svjedok mu je potvrdio da kreće za Tuzlu. Svjedok dalje navodi da se autobusom prebacio u Šabac, gdje je došao prijatelj po njega i odvezao ga u Tuzlu. U Tuzlu je došao u 11 sati naveče. Na prvom semaforu na ulazu u Tuzlu ga je čekao Haris Mehanović, sa kojim je otišao u kafić i u kojem mu je Haris objasnio o kakvom se poslu radi. Haris Mehanović ga je zatim odvezao do banke i pokazao mu gdje će ga čekati poslije pljačke banke. Poslije toga su otišli u stan u kojem su bili prvooptuženi, Kina i albanac Samija. Stan je bio na trećem spratu, a iz dnevnog boravka se vidio ulaz u banku. U stanu su izložili plan, šta, kako i ko šta treba raditi. Prvooptuženi je tada rekao da će biti preko 700.000,00 KM u banci, a po saznanjima koje je dobio od direktora banke, kao i da treba sve obaviti do 8.00. sati ujutro, jer tada neće biti stranaka u banci, a da sav novac poslije treba prebaciti u

Sarajevo. Prvooptuženi je tada objasnio i ko će od njih šta tačno raditi. Po izloženom planu Samija je trebao ući prvi u banku, onesposobiti radnike i gurnuti ih u kancelariju banke, a svjedok poslije njega. Kina je trebao osmotriti banku, a Haris Mehanović je trebao čekati svjedoka i Samiju iza zgrade sa autom, te ih po njihovom izlasku iz banke odvesti u stan. To je bio dogovoreni plan. Svjedok dalje navodi da je ujutro Haris otišao na dogovoreno mjesto da ih čeka, da je Kina otišao i osmotrio banku, pa se zatim vratio i potvrdio da je sve po planu, da je onda izašao prvooptuženi koji je trebao osmotriti sve još jednom i onda im zazvoniti jednom na telefon, što je trebao biti znak da svjedok i Samija krenu u akciju. Predhodne večeri prvooptuženi je svjedoku dao žuti kaput da se maskira, šareni šešir, sunčane naočale i oružje hekler, a Samiji je dao plavi ruksak i pištolj sa prigušivačem. Poslije očekivanog poziva svjedok i Samija su krenuli u banku. Potom se sve odvijalo po planu. Po navodima svjedoka prvo je u banku ušao Samija, a zatim svjedok. Samija je onesposobio radnike i ubacio ih u kancelariju, a zatim je mahnio svjedoku koji je stajao na vratima da dođe i čuva radnike, dok je Samija otišao do sefa da uzme novac. Svjedok dalje navodi da je bilo pet radnika, a ne 3 radnika kako mu je predhodno rekao prvooptuženi. Dok je čuvao radnike svjedok je repetirao pušku da bi ih uplašio. Po izlasku iz banke Samija je rekao radnicima da ne zovu policiju 5 minuta. Svjedok i Samija su onda izašli iz banke i krenuli lijevo prema prolazu kroz zgradu, a prema mjestu gdje ih je trebao čekati Haris Mehanović. Kada su došli na dogovoreno mjesto vozila „Forda fiest“ metalik sive boje, nije bilo. Žena koja je izašla iz banke vidjela ih je kroz prolaz zgrade i počela je vrištati, trčati za njima i govoriti da su oni pljačkaši. S obzirom da vozila nije bilo svjedok i Samija su počeli trčati i kretati se u pravcu šume. Samija je išao ispred svjedoka oko 15-20 metara. Tada je repetirao pušku. Odmarali su se u par navrata kada su se umiješala 3 čovjeka i počela galamiti na njih. Samija je skočio niz šumu u tom momentu i tada ga je svjedok izgubio. Svjedok navodi da je dalje nastavio sam. U šumi je odložio kaput i pušku i krenuo prema naselju. U naselju je bacio šešir i naočale u kantu za smeće i nastavio se dalje kretati dok nije došao do kasarne, gdje je i uhvaćen. Svjedok je dodao i da se prilikom bježanja, zbog grmlja i šipražja u šumi izgrebao po rukama i da je poderao majicu i pantalone.

Prvooptuženi je prema navodima svjedoka bio organizator pljačke i trebao je dobiti zajedno sa direktorom banke najvećio dio plijena, Haris Mehanović i Kina su trebali dobiti isti iznos novca, a svjedok i Samija isti. O tačnim iznosima nisu tada govorili, jer nisu znali koliko će novca biti.

Način povlačenja nakon pljačke, po tvrdnji svjedoka je pojasnio prvooptuženi. U svojem objašnjenju plana prvooptuženi je rekao da trebaju proći kroz prolaz

pored škole u ulicu u kojoj bi ih čekao Haris. Za vrijeme pljačke Kina je trebao stajati na ulici i trebao im je pritrčati ako se nešto desi.

Poslije svoje predaje svjedok je išao sa ovlaštenim osobama da pokaže put svoga kretanja, kao i mjesto gdje je bacio naočale i kapu.

U toku svjedočenja svjedok je identifikovao prvooptuženog pokazavši na njega, a opisao je Harisa Mehanovića kao nižu puniju osobu izražajnog nosa, Aldina Musića, zvanog Kina kao mršavu osobu, crne kose i izražajnog lica, a Samiju kao nižu osobu, crvenog lica, žuto crvene boje kose, špicastog nosa.

Svjedok je takođe identifikovao fotoalbum sa slikom br. 2 na kojoj je prvooptuženi, sa slikom br. 5 na kojoj je Kina i slikom br.7 na kojoj je Haris Mehanović i svoje potpise na njima.

Od materijalnih dokaza koji su mu prezentirani svjedok je prepoznao oružje, šešir kojeg je nosio Samija i kaput kojeg mu je dao prvooptuženi.

Svjedok navodi da je prva izjava koju je dao bila neistinita, jer je htio zaštititi svoje saučesnike. Tokom svjedočenja je identifikovao navedenu izjavu od 20.9.2003.

Svjedok se također sjetio i tetovaže u obliku đavola na ruci prvooptuženog.

Svjedok Arif Hasanbašić je zaposlen kao trgovac u prodavnici "Lovac" od 1999 godine, u svome iskazu je naveo da prvooptuženog poznaje od 2000 godine, kada je došao u radnju i kupio pištolj beretu. Poslije toga je dolazio u radnju više puta i kupovao različite predmete: nož za poklone, prsluk... Svjedok navodi da je prvooptuženi u januaru kupio jedan par lisica, a u martu dva. U toku 2003 godine je takođe kupovao lisice i to jedan par u januaru /februaru i jedne početkom ljeta. Svjedok takođe ističe da za kupovinu lisica nije bilo potrebno nikakvo odobrenje.

U toku svjedočenja svjedok je identifikovao izjavu od 29.9.2004 godine i zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta od 29.9.2004 godine, kao i lisice iste vrste kao i one koje je kupio prvooptuženi.

Svjedok Željko Božić je u svom iskazu izjavio da poznaje prvooptuženog od 2000 godine. Prvooptuženi je dolazio u Božićevu radionicu zbog popravke automobila nekoliko puta. Uvijek je popravljao isti automobil – "Mercedes". Prvooptuženi mu je predložio da na tom istom automobilu napravi skriveno skrovište, što je svjedok i uradio. Ubrzo poslije toga isto je ponovio na bijelom

“Mercedesu”. Taj automobil je preuzeo na jezeru Modrac kod neke kafane. I treći put je napravio skriveno skrovište na crvenom 124.

Poslije toga se nisu vidjeli 2-2.5 god., sve dok se prvooptuženi nije pojavio s novim prijedlogom pred Đurđevdan 2003 godine. Rečeno mu je da ponese pasoš. Našli su se na petlji prema Lukavcu. Svjedok je bio sa kolegom Gašijem i tada svjedok sa prvooptuženim ide do neke kuće, 15 min. vožnje od mjesta sastanka. Tamo je svjedok pristao da na još jednom Mercedesu “Okonji” napravi skriveno skrovište - u koje je trebalo stati 25 kg soli, za cijenu od 400,00 – 500,00 KM. Nakon tog dogovora svjedok se vraća kući i za 7 – 10 dana vratio je auto pred istu kuću gdje ga je i preuzeo. Tu je bio vlasnik kuće i još jedna osoba. Na tom mjestu svjedok je skinuo rezervoar i prisutni su utovarili neku robu. Nakon toga svjedok je montirao rezervoar i automobil je bio teži nego ranije. Sutradan ujutru u hotelu “Tuzla” vidio se sa prvooptuženim koji je platio smještaj. Onda su mu izvadili karticu iz mobitela, dali mu avio – kartu za Istanbul i nešto novca (200,00 – 300,00 Eura). “Ruda” ga je odvezao na aerodrom u Zagrebu (u “Audiu 100”).

U Istanbulu je otišao do hotela gdje ga je čekao Sejo, za koga pretpostavlja da je došao “Okonjom” u Istanbul, jer ga je na parking.

Adem ga je odvezao u neku garažu gdje je ostao par dana, nakon čega ponovo dolazi po njega Adem i sjeća se da su se vozili autoputem, a da je “Okonja” bio ispred njih. Otišli su u neku radionicu gdje je svjedok skinuo rezervoar sa automobila, nakon čega su ga odveli u neku kafanu udaljenu 20 metara, a međuvremenu je u garažu ušao neki drugi automobil. Poslije toga je svjedok ponovo montirao rezervoar, kojom prilikom je vidio neke paketiće omotane selotepom kako su stavljeni u skrovište. Rezorvoar je bio jako težak kada ga je montirao.

Svjedok je “Okonju” opet vidio ispred neke tekstilne radnje dok su u njega stavljali tekstilnu robu, nakon čega su njega opet odvezli u hotel i “Okonju” nije više vidio nakon toga. U hotelu je ostao par dana, jer mu je istekla karta ali Adem mu je produžio kartu i on se je vratio u Zagreb, gdje po njega dolazi “Ruda” koji ga je odveo kući da uzme svoj automobil. Tada mu je “Ruda” rekao da su “pali”, da nisu ništa zaradili i da sve treba namontirati. Poslije toga svjedok ide u Tuzlu pred istu kuću gdje zatiče Seju, vlasnika kuće i razmontiranog “Mercedesa”. On je tada namontirao automobil i otišao kući. Tada nije dobio novac za tu uslugu.

Svjedok je prepoznao pasoš i avio – karte koje je ranije predao Tužilaštvu, a također je inspektore vodio do kućice, gdje su se svi događaji odigrali i o tome postoji fotodokumentacija. .

10 – 15 dana poslije su mu rekli da idu na Kosovo. Kada su došli na Kosovo otišli su u neku kuću, gdje je sreo djevojku i momka koji su prije vozili "Okonju" iz Tuzle.

Za par dana su krenuli na putovanje, svjedok se vozio sa vlasnikom kuće i za vrijeme putovanja pukla im je guma pa su morali promijeniti. Tada je iznenada došao prvooptuženi i otišli su kod nekih njegovih prijatelja.

Kada su se vraćali u Lukavac prvooptuženi se je vozio u "Toledu" zajedno sa "Rudom", a u "Okonji" su bili momak i djevojka, dok je svjedok bio u jednom, pa u drugom vozilu.

Poslije toga svjedok je još jednom prilikom mijenjao rezervoar. Naime, našli su se u Sarajevu ispred "Vize". Odatle su ga odvezli u neku garažu (koju je kasnije indentifikovao), gdje je skinuo rezervoar. Od "Vize" do garaže vozili su se 15 – 20 minuta. U garaži je bio čovjek iz "Vize", momak i on. Pričali su na srpsko-hrvatskom jeziku. Primjetio je da je crni džip, koji je bio ispred "Vize", također je bio i ispred garaže. Svjedok zatim u kafani sačekao, dok ga ponovo nisu pozvali da namontiraju rezervoar koji je tada bio tež. Ne zna šta je bilo natovareno. Ne zna da li je ovaj događaj bio prije ili poslije Kosova. Nakon toga odlazi kući i više nikada se nije bavio tim poslom.

Po odluci vijeća pregledane kasete u svrhu da prvooptuženi prepozna lokacije i objekte – prvenstveno garažu.

Prva kasete od 08.11.2005 godine. Nakon pregleda kasete prvooptuženi prepoznaje kuću pokojnog Faika Kalendera u Tuzli, pred kojom je našao "Okonju" rastavljenog sa izvađenim rezervoarom.

Druga kasete od 08.11.2005 godine. Prvooptuženi izjavljuje da je svjedoka Željka Božića doveo do kuće Faika Kalendera, i da je nesporno je da se radi o istoj kući.

Treća kasete: prvooptuženi konstatuje da se radi o istom naselju, ali ne i o istoj garaži.

Svjedok Erduan Hadžihasanović je u svom iskazu potvrdio da je u posjedu imao "Mercedes" ML 270 CDI.

Čuo je da automobil prodaje Fahrija Karkin, advokat. Otišao je do njega. Cijena je bila 55.000,00 KM. Karkin mu je rekao da vozilo sada nema, ali ima saobraćajnu dozvolu. Svjedok mu je rekao da je cijena previsoka, a Karkin mu je obećao da će vidjeti sa klijentima da li može sniziti cijenu. Svjedok je uzeo kopiju saobraćajne dozvole i nazvao prvobitnog vlasnika automobila.

Vlasnik mu je potvrdio da su papiri uredni. Iz auto kuće u kojoj je prvi vlasnik kupio automobil su potvrdili da je automobil u redu i da su ga oni prodali. Tada je automobil bio u Centralnom zatvoru na pregledu.

Nakon petnestak dana dolazi mu nepoznati momak i daje mu ključeve i saobraćajnu dozvolu od automobila, koji se nalazi na nekom parkingu. Sa tim momkom je ugovorio cijenu od 46.000,00 KM, s tim da svjedok plati prevod. Nije mu odmah dao novac pošto ga nije ponio. Taj momak se zvao Davor. Sutradan je podigao novac sa računa. Davor ga je odveo u svoj iznajmljeni stan. To je bio stan od sina Mirsada Fazlagića – na Bjelavama. U tom stanu je Davoru dao novac. Svjedok tvrdi da postoji ugovor o tome. Karkin mu je odobrio da taj novac da Davoru. Poslije toga Davor je nestao. Erduan je registrovao automobil i platio njegov prevod.

Svjedok izričito naglašava da nije znao da je to vozilo korišteno za prevoz droge.

Svjedok je nakon toga vozilo prodao Josipu Vidoviću iz Busovače, a on je otišao u Brčko kod prvobitnog vlasnika da bi mu ovaj dao papire. Vlasnik je to odbio. Vidović nije mogao da prevede automobil i obratio se Erduanu, koji mu je vratio novac.

Prvobitni vlasnik je nakon dvije godine prijavio da mu je automobil ukraden, nakon čega je svjedok sa Josipom otišao do Karkina i objasnio mu situaciju.

2004 godine je samo produžena registracija na "Pšenica" d.o.o. Brčko. Nakon produženja registracije automobil prodaje Vidoviću. Vidović ga nije mogao prevesti, pa je svjedok kontaktirao advokata Balijagića, koji mu je rekao da samo on može to završiti, pa onda Josip sa njega na sebe. Poslije ga je svjedok preveo na sebe, ali Vidović više nije želio automobil, pa ga je svjedok zadržao.

Avdo Đug je prijavio da mu je automobil ukraden sa parkirališta prije dvije godine.

Dražen Đokić je nakon svega kupio ovaj automobil i svjedok mu je dao punomoć. Nije mu ga predao zato što ovaj nije odmah platio. Automobil je za to vrijeme bio ispred svjedokove radnje dok mu ga policija nije oduzela. Žarko Bulić – advokat nije ga obavijestio o nalogu Tužilaštva da mu se oduzme automobil.

Vještak Smail Hasanbašić, kriminalistički tehničar u Odsjeku za daktiloskopsku identifikaciju i vještačenje u Federalnom MUP-u, je na glavnom pretresu usmeno iznio i obrazložio svoj nalaz i mišljenje koji se odnosio na zahtjev pod rednim brojem 3 - Izvršiti izazivanje latentnih

papilarnih linija spremnika, a posebno ukoliko je moguće na unutrašnjim pregradama spremnika, i zahtjev pod brojem 4 - u slučaju pronalaska tragova papilarnih linija izvršiti identifikaciju istih, a posebno ih uporediti sa otiscima papilarnih linija prvooptuženog, a prema naredbi za vještačenje od 16.06.2004 godine broj KT-177/04.

Vezano za okolnosti iz zahtjeva pod rednim brojem 3, vještak je naveo da su tretitali površinu spremnika (poklopac spremnika), gdje su izazvali više latentnih papilarnih linija, međutim ti tragovi nisu bili podobni za daktiloskopsku analizu, jer su imali mali broj papilarnih linija. Zatim je tretiran spremnik za gorivo, tačnije unutrašnja strana pregrađenog dijela, te na tim stranama nisu izazvani latentni tragovi papilarnih dijelova. Tretiranjem cijele vanjske strane spremnika za gorivo izazvano je više latentnih tragova i za iste tragove utvrđeno je da su dijelimično podobni i mogu se upoređivati sa konkretnim nespornim otiscima prstiju. Ovi tragovi se nisu mogli 100% klasificirati, ali po formi kretanja papilarnih linija može se kazati da oni imaju kružnu formaciju, ali se podgrupa i tip ne mogu odrediti.

Na osnovu svoga nalaza, a u vezi okolnosti iz zahtjeva pod rednim brojem 4, vještak je objasnio da tragovi nisu bili podobni, već su izazvani latentni tragovi koji se donekle mogu klasificirati, te ih on nije upoređivao sa nespornim otiscima prstiju prvooptuženog iz razloga što ovi tragovi pripadaju kružnoj formaciji, a prvooptuženi ima samo petljane lijeve i desne, te stoga nije imalo smisla upoređivati kružne formacije sa petljanim lijevim i desnim. Da bi se došlo do ovih rezultata korištena je metoda eliminacije.

Vještak se također izjasnio i na okolnosti kako su nastali tragovi na vanjskom i unutrašnjem dijelu spremnika, te je konstatovao da su prvi nastali kontaktom jagodice prsta ili cijele površine sa podlogom, dok kontaktni tragovi na unutrašnjem dijelu govore da je bilo kontakta sa tom pregradnom stijenkom, kao i sa poklopcem spremnika, ali zbog malog broja i nejasnosti papilarnih linija, izazvani tragovi nisu bili pogodni za vještačenje. Na pregradi, koja razdvaja dio spremnika koji se koristi od naknadno dograđenog dijela, vještak je konstatovao da nisu pronađeni nikakvi tragovi.

Vještak Šahin Hajdarević je saslušan na glavnom pretresu dana 10.10.2005 godine, po zanimanju magistar hemijskog inženjerstva, ukratko je obrazložio svoj ranije dostavljeni nalaz od 13.09.2003 godine. Predmet vještačenja je nepoznata smeđa materija (tri pakovanja) pronađena u autu „Opel omega“ registarskih oznaka 311-E-447. Analizom je utvrđeno da sporna materija u sva

tri pakovanja sadrži heroin, noskapin, kofein, papaverin, monoacetil-hlorid. Tužilac je dao na uvid prilog uz nalaz. Vještak je potvrdio da su to ti prilozi i da je on izvršio rasparčavanje tih komada. Paracetamol i kofein su dodati.

Vještak je utvrdio da se ne može izjasniti o kvalitetu materije bez kvantitativne analize. Tužilac se izjasnio da se ovo vještačenje odnosi na tačku 6 optužnice.

Vještak **Ilijas dr Dobrača**, specijalista sudske medicine, u svome nalazu i mišljenju u obdukcionom zapisniku od 19.03.2002 godine, a na okolnosti sudsko-medicinskog pregleda i obdukcije tijela, te utvrđivanja sadržaja alkohola u krvi umrlog Faik Kalendera, zaključio je da je smrt gore navedenog lica bila nasilna, te da je nastupila neposredno, usljed zastreline grudnog koša. Okolnosti slučaja i nalaz obdukcije ukazuju da je smrt najvjerovatnije ubilačka, da je nađeno povrijeđivanje apsolutno smrtonosno, te da je smrt nastupila u veoma kratkom vremenskom periodu.

Mišljenje dr Dobrače je da su na tijelo djelovala tri zrna, kojima su nanesene tri povrede, jedna zastrelina i dvije prostreline. Svaka nađena povreda nanešena je iz daljine i to zrnom ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, a brojnost povreda ukazuje na upornost povredioca. Vještak je posebno istakao da je ubijeni mogao ostati par sekundi "na nogama" od momenta povrede, budući da se motorika gubi za par sekundi, dok je protekom vremena mogućnost govora oštećenog bila sve manja. Nakon povređivanja pluća oštećeni je mogao neometano govoriti, a da se ne primjeti gubitak snage govora, njegove brzine i jasnoće, da bi poslije 3 minute nastupilo slabljenje kako tijela, tako i govora.

Vještak dr. Ilijas Dobrača je na glavnom pretresu dana 17.10.2005 godine, obrazlažući svoj nalaz i mišljenje, izjavio da je 19.3.2004 godine lično izvršio obdukciju mrtvog tijela Faik Kalendera, po naredbi Kantonalnog tužilaštva, tužioca Ljube Badnjara. Njegov zadatak je bio da izvrši obdukciju kao i da uzme uzorak krvi radi pregleda na sadržaj alkohola o izvršenoj obdukciji sačinio je i obdukcioni zapisnik broj 27-89/04 .

U svom nalazu i mišljenju Vještak navodi da je oštećeni Faik Kalender, prema nalazu obdukcije, nasilno umro i da je smrt nastupila neposredno usljed zastreline grudnog koša tj. sadržaja organa grudne duplje i sljedstvenog unutrašnjeg krvarenja.

Na tijelu oštećenog nađena je i prostrelina lijeve potkoljenice i trbušnog zida, koje povrede su nanesene dinamičkim djelovanjem više zrna ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

Prema okolnostima slučaja i nalazu obdukcije sa sudsko medicinskog stanovišta smrt oštećenog je najvjerovatnije ubilačkog porijekla, kako je to i navedeno u nalazu. To su elementi navedeni u Zaključku po obavljenoj obdukciji.

Takođe je iznio i mišljenje, da brojnost povreda ukazuje na upornost povredioca, te da su na tijelo oštećenog djelovala 3 zrna čime je prouzročena jedna zastrelina grudnog koša i dvije prostreline, jedna potkoljenice, a druga trbušnog zida.

S obzirom na položaj tijela i činjenicu da je nalaz balističara potvrdio da nema barutnih čestica na odjeći, vještak je zaključio da su usta cijevi bila udaljena više od 80 cm u trenutku ispaljivanja.

Pravci prostrela i zastrela su različiti, a to sa sudsko medicinskog stanovišta znači da su pak povrijeđeni ili povredilac ili pak povrijeđeni u raspoloživom vremenu povrijeđivanja mijenjali odnos tijela prema tijelu.

Iz fotodokumentacije se uočava da su noge oštećenog ukrštene i okrenute prema prozoru, što znači da je povreda potkoljenice u trenutku njenog nastanka prouzrokovala bol ali isto tako znači da se oštećeni kretao na taj način da je izvršio rotaciju tijela, ali pri opštoj slabosti i klonutosti koja je rezultat povrede grudnog koša to može da znači da je oštećeni pokušao da izvede neku radnju kod prozora.

U trenutku ulaza zrna koje je zadržano između rebara ruka je morala biti odručena, a desna bočna strana tijela povrijeđenog eksponirana.

Također je istakao da je tkivo pluća bilo povrijeđeno, te budući da se radi o povredi središnjih struktura pluća od trenutka povrijeđivanja pa do nastupanja smrti proteklo je desetak minuta.

Povrijeđeni je za to vrijeme mogao govoriti i zvati u pomoć.

Vještak je naveo i to da povrijeđeni nakon oštećenja kičme i grudnog koša nije mogao otvoriti prozor, pa se izvaljenost šteke prozora može protumačiti tako da je povrijeđeni svojom težinom, zbog povrede kičme izvalio šteku od prozora.

Vještak je pojasnio da je prilikom vršenja obdukcije i sačinjavanja obdukcionog zapisnika od materijala imao samo tijelo koje je dovezeno na Institut za sudsku medicinu, gdje je vršena obdukcija i fotografisanje od strane kriminalističkog tehničara MUP -a Kantona Sarajevo i nikakvih drugih materijalnih potpora. Takođe je istakao da je zrno izvađeno iz tijela, fotografisano i predato krim- tehničaru koji je trebao zrno proslijediti na potrebno vještačenje.

Prilikom sačinjavanja nalaza koristio se fotodokumentacijom, te nije izlazio na lice mjesta, niti je neposredno pregledao oštećenja prozora. Istakao je i to da je ubijeni mogao ostati par sekundi "na nogama" od momenta povrede, budući da se motorika gubi za par sekundi, dok je protekom vremena mogućnost govora oštećenog bila sve manja. Nakon povređivanja pluća oštećeni je, po njegovom mišljenju, mogao neometano govoriti, a da se ne primjeti gubitak snage govora, njegove brzine i jasnoće, da bi poslije 3 minute nastupilo slabljenje kako tijela, tako i govora.

Branilac prvooptuženog prigovorio je na izjašnjavanje vještaka na oštećenje prozora i na iskaz koji se odnosi na povrede pluća i govorne sposobnosti ubijenog u trenutku nastanka povrede.

***Vještak Minelfa dr Iović**, specijalista mikrobiolog, zaposlena u FMUP u odjeljenju krim-tehnike na poslovima vještaka za tragove biološkog porijekla, izvršila je biološko vještačenje na opušku cigarete pronađenom u pepeljari u dnevnom boravku stana, gdje je ubijen Faik Kalender i dana 29.03.2004 godine sačinila je nalaz u kome je iznijela mišljenje da je na dostavljenom opušku cigarete konstatovano prisustvo tragova pljuvačke koja može poticati od osobe neseekretora tako da se nije mogla utvrditi krvnogrupsna pripadnost ABO sistemu ili od osobe sekretora krvne grupe 0.*

Isti vještak je izvršila vještačenje i na noktima lijeve i desne ruke Faika Kalendera, kao i uzorku nesporne krvi uzete od iste osobe, pa je u svome nalazu i mišljenju od 30.03.2004 godine, u vezi sa ovim vještačenjem, iznijela mišljenje da je na dostavljenim noktima uzetim sa lijeve i desne ruke Faik Kalendera konstatovano prisustvo tragova krvi humanog porijekla koja potiče od osobe krvne grupe A. Na osnovu dostavljenog uzorka krvi uzetog od Faik Kalendera utvrdila je da imenovani pripada osobama krvne grupe A.

Vještak Minelfa Iović, je na glavnom pretresu izjavila da je uradila dva nalaza i to: 02/2-6-04-09-3572 od 29.03.2004 godine i 02/2-6-04-09-3571 od 30.03.2004 godine i izložila je svoje nalaze.

***Vještak Nijaz Smajić**, dipl.ing. mašinstva, inspektor MUP-a Kantona Sarajevo, u svome nalazu i mišljenju od 29.03.2004 godine, kojeg je sačinio prema zahtjevu i poslao prema III PU Sarajevo, zajedno sa viještakom dipl.ing. **Danicom Pencl**, a koji nalaz i mišljenje je dat u sklopu vještačenja tragova vatrenog oružja (pištolj marke „CZ Mod.70“ cal.7,65 mm, fabrički*

broj: C-91474, sa dva okvira i ukupno jedanaest metaka istog kalibra, četiri čaure metaka, a koji su pronađeni u stanu u ulici Nerkeza Smailagića broj 1, Sarajevo, gdje je Faik Kalender ubijen, te također i četiri zrna metaka od kojih su dva pronađena u istom stanu, jedno ispred zgrade a jedno prilikom vršenja obdukcije leša Faika Kalendera), iznio je mišljenje da je na vještačenje dostavljeni pištolj neispravan, u smislu da je na njemu neispravna tzv. Automatska kočnica, te da je isti djelimično čišćen nakon posljednjeg ispaljivanja metaka. Dostavljene četiri sporne čaure i četiri zrna potiču od metaka cal.7,65 x 17 mm, i isti nisu ispaljeni iz dostavljenog pištolja marke „CZ“ cal.7,65 mm Mod.70, fabrički broj C- 91474. Mikroskopski pregledom i upoređivanjem sve četiri sporne čaure i četiri zrna sa lica mjesta, sa zbirkom neidentifikovanih tragova upotrebe vatrenog oružja ovog kalibra, nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike. Mikroskopskim pregledom i upoređivanjem nespornih čahura i zrna ispaljenih iz dostavljenog pištolja u odnosu na zbirku neidentifikovanih tragova upotrebe vatrenog oružja ovog kalibra, nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike.

Takođe, vještak Nijaz Smajić u svome nalazu i mišljenju od 05.04.2004 godine poslanom III PU Sarajevo, a datom na okolnosti vještačenja tragova vatrenog oružja na garderobi koja je skinuta sa ubijenog Faika Kalendera (farmerice plave boje i tamnoplava majica dugih rukava), iznio je mišljenje da su probojna oštećenja na dostavljenoj majici (četiri probojna oštećenja) i dostavljenim pantalonama (dva probojna oštećenja) nastala djelovanjem zrna metaka ispaljenih iz vatrenog oružja. Obzirom da primjenom modifikovane Walkerove metode nije dokazano prisustvo nagorjelih ili sagorjelih barutnih čestica oko probojnih oštećenja, koje predstavljaju ulazne otvore na dostavljenim odjevnim predmetima, konstatovao je da su usta cijevi upotrijebljenog vatrenog oružja i ulaznih otvora na dostavljenoj odjeći u trenutku pucanja bila udaljena preko 80 cm.

U svome nalazu i mišljenju od 11.06.2004 godine, prema naredbi Tužilaštva BiH, datom u sklopu vještačenja tragova vatrenog oružja (Sedam komada pištoljske municije kalibra 7,65 mm i jedan okvir za pištolj kalibra 7,65 mm, oduzetih u trenutku lišavanja slobode lica Ferida Okića), a na okolnosti eventualnih zajedničkih karakteristika sa zrnima i mecima pronađenim na mjestu ubistva Faika Kalendera, vještak Nijaz Smajić je naveo da dostavljenih sedam metaka, koji su pronađeni kod lica Ferida Okića, su kalibra 7,65 x 17 mm, i isti po oznakama proizvođača ne odgovaraju municiji koja je upotrijebljena prilikom ubistva Faika Kalendera. Na mecima nema tragova udarne igle, dok po osnovu tragova izvlakača koji su konstatovani na nekoliko metaka nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike u

odnosu na tragove izvlakača na čahurama koje su pronađene nakon izvršenog ubistva Faika Kalendera. Uporednim pregledom tragova koji nastaju pri punjenju okvira mecima, na spornim čahurama sa ubistva te na dostavljenim mecima i nespornim mecima kojima je punjen dostavljeni okvir, nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike.

U svome nalazu i mišljenju od 28.09.2004 godine datom prema naredbi Tužilaštva BiH, a na okolnosti pregleda i vještačenja sadržaja rezervoara za gorivo na putničkom motornom vozilu marke „AUDI A6“, reg. Oznake 935-E-501, koje je privremeno oduzeto od lica Ferid Okića, vještak Nijaz Smajić, vještak za mehaničke tragove, naveo je da je u rezervoaru za gorivo putničkog motornog vozila marke „AUDI A6“, reg. Oznaka 935-E-501, koje je privremeno oduzeto od lica Ferida Okića, pronađeno pet pištolja marke „CRVENA ZASTAVA MOD.70“, kalibra 7,65 mm, sa fabričkim brojevima koji su dati u nalazu, kao i pet prigušivača za iste pištolje, iste marke i proizvođača, sa fabričkim brojevima također datim u nalazu i ukupno 200 metaka kalibra 7,65 m, proizvođača „Prvi partizan Užice“, Srbija i Crna Gora.

Vještak je na glavnom pretresu 14.10.2005 godine, obrazlažući svoj nalaz i mišljenje, prepoznao odjeću i po poziciji oštećenja iz prezentirane fotodokumentacije. On je obrazložio da je izvršio i vještačenje zrna koje je pronađeno u stanu pokojnog Faika Kalendera, zajedno sa Danicom Pencil koja je izvršila hemijski dio vještačenja. Prezentiran je nalaz koji je vještak izložio u cjelosti. Radi se o pištolju crvena marke zastava kalibra 7,65 mm, model 70, fabrički broj C-914764. vizuelnim pregledom ustanovljeno je prisustvo sitnih čestica. Provlačenjem tampona od vate kroz cijev skinuti su tragovi prisutnih materija. Mikroskopskim pregledom ustanovljeno je da su brisotine crne boje, sadrže čestice čađi, dok čestica u obliku pločica i grudvica nema. Pregledom čela zatvarača ustanovljeno je prisustvo čestica crvene boje. Ovakva analiza pokazuje da u cijevi pištolja nema čestica baruta dok se na čelu zatvarača nalaze zaštitne čestice kapisle metka. Izvršena su i probna ispaljivanja sa sličnim mecima koji su pronađeni na licu mjesta. Meci kalibra 7,65 mm. Mišljenje: Dostavljeni pištolj marke crvena zastava je neispravan odnosno istom je neispravna automatska kočnica. Dostavljeni pištolj je djelimično čišćen nakon ispaljivanja metaka. Dostavljene sporne čahure iz četiri zrna potiču od metaka kalibra 7,65x17mm i isti nisu ispaljeni iz dostavljenog pištolja. Između njih nisu pronađene individualne zajedničke karakteristike.

Osim odjeće nije izvršeno vještačenje nekih drugih stvari iz stana. Vještak nije bio prisutan na licu mjesta. Po pitanju zrna koje je nađeno izvan stana vještak se izjasnio da postoje određene zajedničke opšte i individualne karakteristike sa zrnima nađenim u stanu, jer je to jedno od četiri zrna koja su pronađena. Čahure koje su pronađene su pouzdano ispaljene iz jednog oružja i to na osnovu opštih i individualnih karakteristika.

Vještak je izvršio i vještačenje okvira sa mecima, koji je pronađen odnosno privremeno oduzet od Ferida Okića prilikom lišavanja slobode (Nalaz 02/2-6-04-09-6307 od 11.06.2004 godine). Vještak je izložio svoj nalaz u potpunosti. Naredbom je zatraženo da se utvrdi eventualna podudarnost zrna i čahura pronađenih u stanu Faika Kalendera sa mecima iz ovog pištolja i eventualne sličnosti spremnika za municiju sa čahurama pronađenim na licu mjesta. Uz korištenje odgovarajuće opreme i metoda dao je sljedeći nalaz: „... svih sedam metaka su kalibra 7,65x17mm. Na dancetima čahura metaka utisnute su sljedeće oznake PPU 78, 80 81, 90, 7,65 i TT 10 79 na jednoj čahuri. ... vizuelnim pregledom sve četiri čahure i četiri zna koja su pronađena u stanu Faika Kalendera utvrđeno je da iste potiču od municije istog proizvođača, gdje je na dancetima čahura utisnuta ista oznaka proizvođača G.F.L. 7,65 mm, proizvođač Gulio Fioci Italia. Upoređivanjem tragova izvlakača na sve četiri čahure sa tragovima izvlakača na pojedinim dostavljenim mecima koji su pronađeni kod Ferida Okića, nisu pronađene zajedničke i individualne karakteristike. Pregledom dostavljenog okvira utvrđeno je da se radi o okviru za municiju kalibra 7,65x17mm koji potiče od pištolja marke crvena zastava model 70 kalibra 7,65. Može da stane 8 metaka. Uporednim pregledom nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike. Na osnovu gornjeg nalaza može se dati sljedeće mišljenje: „Dostavljenih sedam metaka koji su pronađeni kod lica Ferida Okića su kalibra 7,65x17mm i isti po oznakama proizvođača ne odgovaraju municiji koja je upotrebljena prilikom ubistva Faika Kalendera. U odnosu na tragove izvlakača nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike. Okvir koji je dostavljen na vještačenje je originalni okvir pištolja marke crvena zastava model 70, kalibra 7,65mm. Nisu pronađene zajedničke individualne karakteristike.“

Vještak je obrazložio i nalaz i mišljenje vezano za pregled vozila marke audi A6 i vještačenju nađenih materijala i rezervoara. Prezantiran je i nalaz broj 02/2-6-04-09-10942 od 28.09.2004 godine. I nalaz broj 02/2-6-04-09-12497 od 01.11.2004 godine vještak je potvrdio da je prisustvovao pregledu vozila i rezervoara i iznio svoj nalaz, koji se odnosi na pronalazak pištolja i municije u rezervoaru. Mišljenje: u rezervoaru motornog vozila marke Audi A 6 vlasništvo Ferida Okića pronađeno je pet pištolja marke crvena zastava model

70 kalibra 7,65 sa fabričkim brojevima koji su dati u nalazu kao i pet prigušivača za iste pištolje iste marke i proizvođača, sa fabričkim brojevima datim u nalazu i ukupno 200 metaka kalibra 7,65mm. Vještaku je predočena boca sa mecima koji je prepoznao kao bocu koja je navedena u nalazu.

Tim nalazom zatraženo je da se provjeri da li su pištolji ispravni i jesu li korišteni prilikom ubistva Faika Kalendera ili nekog drugog krivičnog djela. Prilikom vještačenja izvršeno je ispaljivanje metaka kako bi se dobile nesporne čahure i izvršilo upoređivanje spornih i nespornih čahura. Mišljenje: „Četiri pištolja su ispravna, dok je na jednom pištolju serijskog broja 39272 neispravna tzv. automatska kočnica. Sporna zrna i čahure koje potiču iz krivičnog djela ubistva Faika Kalendera ne potiču od metaka ispaljenih iz niti jednog od gore navedenih pištolja. Sporne čahure i zrna iz zbirke odjeljenja krim tehnike MUP-a KS koji potiču iz drugih krivičnih djela počinjenih po NN izvršiocima uz upotrebu vatrenog oružja kalibra 7,65mm, ne potiču od metaka ispaljenih iz niti jednog od gore navedenih pištolja.“

Kao materijalne dokaze Tužilac je uveo gore navedene nalaze.

Vještak Danica Pencl, u svome nalazu i mišljenju od 19.03.2004 godine, dostavljenom III PU Sarajevo, a u predmetu vještačenja parafinskih/silikonskih rukavica, uzetih sa lijeve i desne šake ubijenog Faika Kalendera, navela je da na dostavljenim silikonskim rukavicama, desne i lijeve šake, skinutih sa ruku Faika Kalendera, nije utvrđena prisutnost nijedne čestice koja bi sa primijenjenim reagensom dala pozitivnu reakciju i koja po svom kemijskom sastavu može potjecati od nagorjelih i nesagorjelih barutnih čestica.

Tužilac je kao materijalni dokaz uveo nalaz o pregledu silikonske rukavice.

Vještak je vještačio i cijev pištolja zajedno sa Nijazom Smajićem koji je vještačio zrno. Na cijevi pištolja nađeno je da ima tragova crvene boje oko cijevi, pločica nije nađeno, grudvica nije nađeno. Kako u cijevi pištolja nisu pronađene grudvice ni pločice vještak je zaključio da je pištolj djelimično čišćen.

Vještak Munib Dedović, uposlenik Sektora kriminalističke policije, odjeljenja krim. tehnike MUP-a Kantona Sarajevo, izvršio je daktiloskopsko vještačenje na osam tragova papilarnih linija sa ulaznih vrata i vrata spavaće sobe stana u kojem se dogodilo ubistvo Faika Kalendera, kao i na, od kriminalističkog

tehničara izuzetim predmetima sa lica mjesta, koje je isti izuzeo pod pretpostavkom da je NN izvršilac dolazio u dodir sa njima. On je dostavio svoj nalaz broj 02/2.6-04-09-10/3015 od 21.04.2004 godine. Predmet vještačenja su otisci koje je izvršeno na način da je nakon eliminacije nespornih otisaka koji pripadaju Faiku Kalenderu, vršeno upoređivanje otisaka sa eventualnim osumnjičenim licima i otiscima iz zbirke MUP-a KS te utvrđeno da predmetni otisci nisu istovjetni.

Vještak je na glavnom pretresu pojasnio svoj nalaz i mišljenje i obrazložio da je primjenom hemijske metode za izazivanje tragova papilarnih linija i to pomoću para cianoakrilatnog ljepljiva, vještak je, uporedivši sporne, djelimično podobne otiske prstiju i dlanova, izazvane i fiksirane na licu mjesta i na dostavljenom materijalu, sa nespornim otiscima grupe lica sklonih vršenju krivičnih djela, došao do rezultata da ti otisci ne pripadaju navedoj grupi lica.

Vještak Zijah Šalaga, dipl. ing. hemije, šef odsjeka za hemijska i toksikološka vještačenja MUP-a Kantona Sarajevo, izvršio je vještačenje na NN materiji smeđe boje, koja je sadržina u tri PVC vrećice i jedne NN tablete, a koje su pronađene u stanu gdje je ubijen Faik Kalender. U svome nalazu i mišljenju od 19.04.2004 godine, datom nakon izvršenog vještačenja i laboratorijskih ispitivanja spot-test reakcijama i metodom tankoslojne hromatografije, po literaturi preporučenoj od UN-a, naveo je da su ekstrakti NN materija iz sve tri vrećice psihoaktivne komponente: acetilkodein, monoacetilmorfin, heroin, papaverin i noskapin. Ispitivani uzorak iz dostavljene tablete sadrži psihoaktivnu komponentu 3,4- methylendioksimetamfetamine. Vještak napominje da se heroin i 3,4-methylendioksimetamfetamine nalaze na popisu supstanci koje su pod međunarodnom kontrolom.

Vještak Bruno Franjić, dipl.ing. mašinstva, šef odsjeka za mehanoskopska i balistička vještačenja u F MUP-u, izvršio je vještačenje tragova vatrenog oružja u vezi pištolja, prigušivača i metaka, prinađenih u rezervoaru automobila „ AUDI A6“ , reg. oznaka 935-E-501 i nespornih čahura i zrna (po tri čahure i tri zrna) koji su ispaljeni iz pet pištolja, koje je bilo potrebno provjeriti kroz zbirku NN tragova ovog kalibra kod F MUP-a. U svome nalazu od 28.10.2004 godine iznio je mišljenje da dostavljene nesporne čahure i nesporna zrna cal. 7,65 mm (.32 AUTO), nemaju zajedničke individualne karakteristike sa spornim čahurama i spornim zrnima, iz zbirke tragova Odjela kriminalističke tehnike FMUP-a, iz kaznenih djela počinjenih na teritoriju FBiH po NN učiniteljima, uz upotrebu vatrenog oružja 7,65mm (.32 AUTO).

Vještak Bruno Franjić, je na glavnom pretresu 26.09.2005 godin, obrazložio svoj nalaz i mišljenje u kojem je za predmet vještačenja imao spremnik za gorivo. Na osnovu vještačenja je zaključio je da su na vještačenom spremniku za gorivo izvršene slijedeće prepravke. Sa donje strane spremnika izvršeno je isjecanje dijela u obliku pravokutnika dimenzija 39 x 30 cm. Oko rubova sa unutarnje strane isječenog dijela spremnika nalazi se sirova guma, crne boje, radi zaptivanja isječenog dijela u obliku pravokutnika, koji se koristi kao poklopac na isječenom dijelu spremnika. U isječenom dijelu spremnika koji se koristi kao poklopac, na jednom od rubova probušena su dva otvora promjera oko 4 mm, od kojih se u jednom dijelu nalazi dio tzv. pop-nitne, bakarne boje. Spremnik je pregrađen na dva dijela, u jednom dijelu nalazi se cijev za sipanje goriva i dio koji je odvojen od cijevi za sipanje goriva, na taj način što je u istom postavljen ugrađen dio lima nepravilnog oblika koji je pričvršćen za unutarnji dio spremnika. Na dijelu lima uzdužno su postavljene dvije limene trake, širine oko 2,1 cm koje su na gornjim krajevima savijene, u kojima su probušene dva otvora promjera 4 mm. Mjesta sastava ugrađenih limenih dijelova spremnika zaptivene su nekom masom za zaptivanje smeđe boje. Zapremina pregrađenog dijela spremnika za gorivo određena je na taj način što je izvršeno sipanje vode u pregrađeni dio, te iznosi 50 dcl³. Isječeni dio spremnika za gorivo nalazi prema donjoj strani, a ne prema unutrašnjoj strani vozila.

On nije odgovorio na pitanje da li se navedeni spremnik može montirati odnosno da li odgovara motornom vozilu „Mercedes T 210“, niti se je mogao izjasniti kada su vršene prepravke prema starosti varova.

Takođe se nije izjasnio koliko bi flašica od 0,25l, 0,30 l ili 0,50 l (koje se koriste za sokove ili kiselu vodu) moglo stati u spremnik za gorivo, ukoliko bi se umjesto vode u rezervoar stavili ovakvi predmeti, jer nije dobio zahtjev da izvrši analizu po tom pitanju, ali da bi to bilo moguće izračunati, te bi rezultati ovisili od dimenzija i oblika predmeta. Također, rezultati koji bi se dobili ne bi mogli biti u potpunosti tačni, jer spremnik nije pravilnog oblika.

Vještak Ismet Katana, dipl.kriminalista iz Sektora kriminalističke policije, odjeljenja krim.tehnike MUP-a Kantona Sarajevo, u skladu sa naredbom Tužilaštva BiH, izvršio je fizikalno-grafološko vještačenje putne isprave BiH broj 4023707, izdate dana 10.10.2002 godine na ime Seada Akeljića. U svome nalazu i mišljenju od 17.06.2004 godine navodi da je putna isprava BiH broj

4023707 autentična, kao i obrazac "STICKER" Vize Republike Bugarske broj 283585 a koji se nalazi na 4. strani putne isprave. Obrazac "STICKER" Vize Republike Njemačke ser.br.D26813531 koji se nalazi na strani 15. putne isprave je autentičan, obrazac "STICKER" Vize Republike Njemačke ser.br.D26813532 koji se nalazi na 19. strani putne isprave je autentičan, te je i obrazac "STICKER" Vize Republike Njemačke ser.br.D22568586 koji se nalazi na 21. strani putne isprave također autentičan.

Vještak je na glavnom pretresu 26.09.2005 godine iznio svoje vještačenje putnih isprava Ferida Okića, obrazloživši da je imao zadatak da vještači slijedeće:

- vjerodostojnost putne isprave broj 4115039 - utvrđeno je da je autentična,
- vjerodostojnost i autentičnost viza - utvrđeno je da su autentične,
- da se evidentiraju svi prelasci graničnih prelaza, a koji se mogu identificirati iz putne isprave;

Njegovo mišljenje je da je pasoš autentičan, bez ikakvih izmjena ili prepravki. U pasošu se nalazi nekoliko „Sticker“ viza. Utvrđena je i autentičnost vize Grčke, na osnovu knjige „Annual Passport Guide“ izdanje od 2001 godine, da je izdata od strane nadležnog organa. Utvrđena je i autentičnost „Sticker“ vize Albanije, što potvrđuju svi elementi neophodne zaštite koji se ogledaju u zaštitnim končićima, UV-e zonama i mikro-štampi.

Pregledom putne isprave evidentiran je određeni broj prelazaka državnih granica i hronološki je poredano:

- 10.01.2003 godine – izlazak sa aerodroma Sarajevo i ulazak u Tursku
- 13.01.2003 godine – izlazak iz Turske;
- 19.02.2003 godine – odlazak iz Sarajeva i ulazak u Tursku
- 21.02.2003 godine – Izlazak iz Turske ;
- 07.03.2003 godine – izlazak iz BiH i ulazak u Srbiju;
- 17.03.2003 godine – ulazak u Hrvatsku;
- 26.04.2003 godine – izlazak iz Italije, nema evidentiran ulazak u Italiju,
- 06.05.2003 godine – izlazak iz Hrvatske,
- 22.05.2003 godine – ulazak u Italiju,
- 13.06.2003 godine – ulazak u Srbiju,
- 06.07.2003 godine – ulazak u Hrvatsku;
- 13.07.2003 godine – ulazak u Italiju;
- 16.07.2003 godine – ulazak u Hrvatsku;
- 03.09.2003 godine – ulazak u Hrvatsku, preko Hrvatske ulazak u Austriju;
- 20.09.2003 godine – ulazak u Hrvatsku;

- 04.10.2003 godine – ulazak u Austriju;
- 08.10.2003 godine – ulazak u Sloveniju;
- 18.12.2003 godine – ulazak u Srbiju;
- 07.01.2004 godine – ulazak u Hrvatsku;
- 09.01.2004 godine – ulazak u Hrvatsku i ulazak u Albaniju (prelaz preko aerodroma)
- 14.01.2004 godine – povratak iz Albanije u Hrvatsku (isto preko aerodroma)
- 13.02.2004 godine – izlazak iz Hrvatske avionom i ulazak na Kosovo (gdje je izvršena kontrola od strane UNMIK-a);
- 22.02.2004 godine – prelazak u Republiku Hrvatsku i prelazak na Kosovo (avionom);
- 15.04.2004 godine – izlazak iz Bosne i Hercegovine i ulazak u Tursku;
- 19.04.2004 godine - izlazak iz Turske;
- Dva prelaska gdje se datumi ne mogu sa sigurnošću utvrditi; - ulazak u Tursku i izlazak iz BiH i;
- Aerodromska taksa u Sarajevu.

Putna isprava Ferida Okića i fotodokumentacija putne isprave je priložena kao dokaz.

*Sudu su tokom provedenih pretresa od strane tužitelja predati **materijalni-objektivni dokazi** i to:*

Na glavnom pretresu 11.07.2005:

- ugovor o najmu vozila „Seat- Cordoba“ reg. br. 979-J-635, vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 00045763 od 24.06.2003. čiji je korisnik Sead Akeljić sa početkom najma 24.06. i završetkom 26.06.2003.
- ugovor o najmu vozila „Škoda Oktavija“ reg. br.315-E -103 vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 0005705 čiji je korisnik Ferid Okić sa početkom najma 11.04.i završetkom 18.04.2003.
- ugovor o najmu vozila „Micubiši“ reg. br.382-K-298 vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla,broj 0005690 čiji je korisnik Ferid Okić sa početkom najma 19.03.i završetkom 26.032003.
- ugovor o najmu vozila „Škoda Felicija“GLX reg.br.608-A-867 vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla,broj0005711 čiji je korisnik Hakija Krlić sa početkom najma21.04 .i završetkom30.04.2003.
- ugovor o najmu vozila„Seat Toledo“ reg.br.301-T-345 ,vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla broj 0005724 čiji je korisnik Sead Akeljić sa početkom najma 10.05. i završetkom17.05.2003.

- ugovor o najmu vozila „Škoda Oktavija“ reg. br.506-T-704, vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 0005714 čiji je korisnik Sead Akeljić sa početkom najma 22.04. i završetkom 26.04.2003.
- ugovor o najmu vozila „Škoda Fabija“ reg. br.186-A-244, vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 0005791 čiji je korisnik Sead Akeljić sa početkom najma 14.07. i završetkom 16.07.2003.
- ugovor o najmu vozila „Škoda Oktavija“ reg. br.824-T-455 vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 0006520 čiji je korisnik Islijam Kalender sa početkom najma 14.09. i završetkom 15.09.2003.
- ugovor o najmu vozila „Škoda Fabija“ reg. br.583-E-630 vl. „Asa-rent“ d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla, broj 0006577 čiji je korisnik Ferid Okić, sa početkom najma 14.10. i završetkom najma 15.10.2003.

Na glavnom pretresu 26.09.2005:

- pasoš broj 4023707 Seada Akeljića izdat od strane PU Tuzla, dana 10.10.2002;
- nalazi sa foto-dokumentacijom fizikalno-grafološkog vještačenja BiH putne isprave broj 4115039 na ime Ferid Okić i BiH putne isprave broj 4023707 na ime Sead Akeljić koje je uradilo MUP-a Sarajevo br. 02/2-2-04-01-3022/04 od 30.06.2004., br. 02/2.6-04-09-6307 od 17.06.2004., br. 02/2.6-04-09-6307 od 18.06.2004.

Na glavnom pretresu 28.09.2005:

- potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od Milade Okić od rednog broja 1 do 10 PU Tuzla br. 08-02/4-1-04.3-183/03 od 12.08.2003;
- zapisnik o pretresu stana i drugih prostorija Milade Okić, PU Tuzla br. 08-02/4-1-043-46/03 od 12.08.2003;
- službena zabilješka PU Centar Tuzla od 12.08.2003. na okolnost legitimisanja Ferida Okića i Aldina Musića;
- izvještaj Kriminalističke policije Brčko distrikta br. 02-233-KT 103/04 od 28.09.2004. o kriminalističko-tehničkom pregledu putničkog motornog vozila (PMV) Dajmle Benc Mercedes tip 280SE126 reg. br. 777-J-920 za koje je izdata saobraćajna dozvola br. BH1877601 i evidencioni broj 33252/04 u Brčkom na ime Arsen Arsenić;
- naredba Općinskog suda Tuzla KIR 2/03-VIII od 12.08.2003. za pretres PMV Audi 80 crne boje, 19 TDI reg. br. FN-HA293;
- Zapisnik PU Tuzla br. 08-02/4-1-04.3-46/03 od 12.08.2003. o pretresanju PMV Audi 80 crne boje, 19 TDI reg. br. FN-HA293;
- zapisnik Tužilaštva BiH KT 177/04 od 09.08.2004. o dobrovoljnoj predaji dokumentacije od strane svjedoka Seada Brankovića od rednog broja 1 do 43;

- potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od Ferida Okića od strane PU Tuzla br. 08-02-184/03 od 12.08.2003;
- potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od Aldina Musića od strane PU Tuzla br. 08-02/4-1-185/03 od 12.08.2003.;
- izvještaj o dostavi predmeta PU Tuzla br. 08-02/4-1-04.3-3380/03 od 20.08.2003. i to: a) LK br. 2593/01 PU Tuzla na ime Harisa Mehanovića, b) sredstvo za vezivanje „lisice“, serijski broj 89338 sa jednim ključem za iste, c) pištolj marke zastava, model M-57, cal. 7,62 mm, serijski br. C-214011, sa jednim okvirom za isti i deset metaka cal. 7,62 mm, d) pištolj marke „Beretta“ model 950B cal. 6,35 mm, serijski br. BP37769, sa jednim okvirom za isti, osam komada metaka cal. 6,35 mm i prigušivačem montiranim na vrh cijevi;
- foto dokumentacija i druga dokumentacija pobrojana od rednog broja 1 do 35 MUP-a Tuzla br. 08-02/3-1-04.3-177/04 od 30.09.2004;
- dostava oružja od strane Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona br. KT 4220/03 od 30.03.2004. za MUP TK-PU i to: pištolja marke „Zastava“ model M-57 cal. 7,62 mm, serijski br. C 214011, jednim okvirom i deset metaka cal. 7,62 mm i pištolja marke „Beretta“ model 950B, cal. 6,35 mm, serijski br. 37769 sa prigušivačem, jednim okvirom i osam metaka cal. 6,35 mm;
- naredba Općinskog suda Tuzla br. KIR 3/03-VIII od 12.08.2003. za pretres prostorija butika „Farisa“ u Tuzli, Trgovačka br. 6, vlasništvo Milade Okić iz Tuzle;
- izvještaj Općinskog tužilaštva Tuzla br. KT 158/03 od 14.08.2003. dostavljen Općinskom sudu Tuzla o izvršenom pretresu PMV Seat „Toledo“ sive boje, reg. br. 301-T-345, vlasništvo ASA-RENT d.o.o. Sarajevo, poslovnica Tuzla;
- naredba Općinskog suda Tuzla br. KIR 1/03-VIII od 12.08.2003. o pretresu PMV Seat „Toledo“ sive boje, reg. br. 301-T-345, vlasništvo ASA-RENT d.o.o. Sarajevo, poslovnica Tuzla;
- zapisnik o uviđaju MUP-a Tuzla bez djelovodnog broja od 12.08.2003. sastavljen na licu mjesta krivičnog djela otmice u ulici Trgovačka br. 6 u Tuzli u butiku „Farisa“ vlasništvo Milade Okić;
- foto dokumentacija br. 08-02/4-1-04.3-3380/03 od 18.08.2003. sa pretresa PMV marke Seat „Toledo“ sive boje, reg. br. 301-T-345, vlasništvo ASA-RENT d.o.o. Sarajevo, poslovnica Tuzla, koji je izvršen 12.08.2003. i foto dokumentacija sa pretresa butika „Farisa“ u ulici Trgovačka br. 6 u Tuzli, vlasništvo Milade Okić, koji je izvršen 12.08.2003.
- foto dokumentacija br. 875/04 od 28.09.2004. izvršenog pregleda PMV Dajmler Benc Mercedes reg. br. 777-J-920 vlasništvo Arsena

Arsenića iz Brčkog, sačinjena od strane policije – Odsjek kriminalističke tehnike Brčko;

- *foto dokumentacija MUP-a Tuzla br. 08-02/3-5-04.6-4459/03 od 13.08.2003. o pretresu butika „Farisa“ u ulici Trgovačka br. 6 u Tuzli, vlasništvo Milade Okić;*
- *foto dokumentacija pregleda i vještačenja sadržaja rezervoara za gorivo PMV marke Audi A6 reg. br. 935-E-501 vlasništvo Ferida Okića, sačinjena od strane MUP-a Sarajevo, br. 02/2-6-04-09.*

Na glavnom pretresu 30.09.2005:

- *fotokopija kupoprodajnog ugovora br. 05007/03 od 13.05.2003. zaključenog između ĐUG-AUTO Živinice kao kupca i d.o.o. Pšenica iz Brčko Distrikta kao prodavca za PMV Mercedes Benc ML 270 CDI, br. šasije WDC1631131X723333, br. motora 61296330034114, godina proizvodnje 2000., snaga motora (KW) 120;*

Na glavnom pretresu 03.10.2005:

- *ugovor o najmu vozila marke Škoda „Fabija“, reg. br. 928-M-722 od 14.04.2004. br. 0007605, zaključen od strane firme ASA RENT d.o.o. Sarajevo sa Feridom Okićem koji je storniran uz paraf od strane M. Sarajlić, a povezan sa ugovorom br. 006733 o najmu istog tipa vozila, reg. br. 583-E-629 zbog probnih tablica zaključen od strane firme ASA RENT d.o.o. Sarajevo sa Feridom Okićem, sa početkom najma od 12.02.2004. i završetkom 01.04.2004;*
- *ugovor o najmu zaključen između ASA RENT d.o.o. Sarajevo poslovnica Tuzla i Ferida Okića, br. 0007605 za vozilo „ŠkodaFabija“ reg. br. 287-M-019, sa početkom najma 15.04.2004. i završetkom 30.04.2004;*

Na glavnom pretresu 10.10.2005:

- *nalaz vještaka za hemijska ispitivanja Šahina Hajdarevića br. 08-02/3-5-04.6-5181/03 od 13.09.2003. o vještačenju nepoznate materije pronađene u PMV marke Opel „Omega“ reg. br. 311-E-447, vlasništvo Vahida Parića;*
- *pištolj marke „Beretta“ model 950 B, cal.6,35mm, ser.slova i broja BP37769,*

Na glavnom pretresu 12.10.2005:

- *Tužitelj je predao materijalni dokaz – selotejp traku kojom je bio omotan oštećeni Khalil Zayed, vezano za inkriminaciju pod tačkom 10 optužnice.*

Na glavnom pretresu 17.10.2005:

- *obdukcioni zapisnik broj S.27-89/2004 za Faika Kalendera;*

-foto-dokumentaciju izvršenog ubistva Faika Kalendera u ul.Nerkeza Smailagićabr.1/1 MUP-a Kantona Sarajevo Sektor kriminalističke policije br.1251/04od 18.03.2004.;

-foto-dokumentaciju izvršene obdukcije Faika Kalendera;

Na glavnom pretresu 18.10.2005:

- Tužitelj je predao materijalni dokaz -platneni šareni šešir, zimski dugi kaput drap boje i automatsku pušku „Hekler“, njemačke proizvodnje oznake EN MP-5,ser.br.YU02352-HI koji se odnose na inkriminaciju pod tačkom 9 optužnice.*

Na glavnom pretresu 19.10.2005:

- pištolj marke“Zastava“model M-57,cal.7,62mm ser.slovaC214011*

Na glavnom pretresu 20.10.2005:

- zapisnik tržišne inspekcije općine Tuzla br. 08-20-2207-83/04 od 12.05.2004. o inspekcijskom pregledu na licu mjesta, u firmi d.o.o. „Farisa“ Tuzla PJ br. 2;*
- zapisnik FMUP-a Uprava policije br. 12/6-127-Sl./04 od 25.09.2004. o dobrovoljnoj predaji dokumentacije od rednog broja 1 do 12 u prostorijama GAZ-AUTA, vlasništvo Zlatka Bričića;*
- ugovor o najmu između auto servisa GAZ-AUTO u Tuzli i Ferida Okića, br. 13-10/03 RC za vozilo Pasat tip 3B/D reg. br. 673-T-830, sa početkom najma od 22.09.2003. i završetkom 01.11.2003;*
- zapisnik o uviđaju MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 02.03.2004. na licu mjesta izvršenog razbojništva u naselju Stupine B9, ulaz VI na petom spratu, br. 20, vlasništvo Khalil Zayed.*
- skica lica mjesta MUP-a TK za razbojništvo-pljačku banke „Union“ u Tuzli br.08-02/3-5-04.6-5378/03 od 19.09.2003.*
- foto-dokumentacija razbojništva-pljačke banke „Union“ u Tuzli br.08-01/2-9-04.6-5378/03 MUP-a TK.*
- knjiga otpremnica firme d.o.o. „Farisa“ Tuzla, ulica Trgovačka br. 6;*
- izvještaj o pretresu poslovnog prostora butika „Farisa“ i pratećih prostorija u ulici Trgovačka 6 i poslovnog prostora – zlatare firme „Farisa 2“ i pratećih prostorija u ulici Džaferi Mahala br. 33 u Tuzli, vlasništvo Ferida Okića;*
- komplet narudžbenica i izjava iz 2004. godine firme d.o.o. „Farisa“, Trgovačka br. 6 u Tuzli, za trgovačko-uslužno preduzeće „Tonči“ d.o.o. Ljubuški;*
- pečat trgovačko-uslužnog preduzeća „Tonči“ d.o.o. Ljubuški pronađen u metalnoj kasi;*
- skica lica mjesta MUP-a Tuzla br. 08-02/3.5-046-1770/04 od 10.03.2004. koja se odnosi na razbojništvo;*

- foto dokumentacija MUP-a Tuzla br. 08-02/3-5-046-1770/04 od 10.03.2004. koja se odnosi na razbojništvo nad Khalil Zayedom;
- ugovor o najmu (rent a car) br. 02.08/03BC za PMV Ford reg. br. 281-M-526 tip „Fiesta“ sive metalik boje, vlasništvo GAZ-AUTO d.o.o. Tuzla, uz fotokopiju pasoša Harisa Mehanovića i fotokopiju saobraćajne dozvole za ovo vozilo;
- zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta od rednog br. 1 do 4 MUP-a TK br. 08-02/3-1-043 od 01.07.2004. predatih od strane Alme Jusić;
- interna sveska zaduženja i razduženja najma putničkih vozila firme GAZ-AUTO d.o.o. Tuzla;
- interna sveska vođenja zaduženja i razduženja sa robom na rate od strane firme d.o.o. „Farisa“ Tuzla, ulica Trgovačka br. 6;
- naredba Tužilaštva BiH broj KTA-347/04 od 29.06.2004. naslovljena na Poreznu upravu FBiH za sprovođenje istražne radnje vezane za d.o.o. „Farisa“ Tuzla, ulica Trgovačka br. 6 i zlataru „Farisa 2“ u ulici Džaferi Mahala broj 33 u Tuzli;
- izvještaj o poslovanju d.o.o. „Farisa“ Tuzla, ulica Trgovačka br. 6 za period 2001-2004. od strane Porezne uprave - Središnji ured - Regionalna istražna jedinica Tuzla broj 10/05-6-15-14/04 od 07.07.2004;
- fotokopija sudske registracije za d.o.o. „Farisa“ Tuzla, ulica Trgovačka br. 6;
- finansijska dokumentacija nabavki zlatnine i srebrnine za butik „Farisa“ iz Đakovice od 03.12.2001. i računi br. 2209/01, 2299/01 firme „Modi-šped“ d.o.o. Tuzla za špeditorske usluge za „Farisu“;
- dnevnik blagajne za d.o.o. „Farisa“, Tuzla, Trgovačka br. 6. od 01.12.2001;
- blok otpremnica – računa, odnosno ulaza iz 2003. godine za d.o.o. „Farisa“, Trgovačka br. 6, koji se odnose na raznu robu;

Na glavnom pretresu 21.10.2005:

- skica lica mjesta br. 08-02/3-5-04.6-5161/03 od 15.09.2003. godine u predmetu Salih Paloš i dr. u Tuzli u ulici Bosne srebrne bb;

Na glavnim pretresima 15. i 16.11.2005:

- potvrda o predaji predmeta br. 10-02/6-271/05 od 02.11.2005. CJB Banja Luka;
- zapisnik o prepoznavanju osoba br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. izvršen od strane Seada Akeljića;
- vještačenje droge MUP-a Hrvatske, Ravnateljstvo policije, Centar za kriminalistička vještačenja Ivan Vučetić br.511-01-43-IV/3-

8137/04SB u Zagrebu od 05.10.2004. sa mišljenjem vještaka ovog centra;

- foto dokumentacija br. OR-2358/05 MUP-a Sarajevo od 15.11.2005. sa Željkom Božićem;
- foto dokumentacija MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. o dovezenom Mercedesu „Okonja“ i prepravkama na rezervoaru istog;
- foto dokumentacija MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. – predmet - prepoznavanje Željko Božić, Mehmed Begić, Sead Akeljić i Hajrudin Mujagić;
- zapisnik o dobrovoljnom predavanju predmeta MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3-226/5 od 27.10.2005. od strane Mirsada Sarajlića iz Tuzle;
- fotokopija dosijea o prijavi krađe auta Seat „Toledo“ reg. br. 301-T-345, vlasništvo ASA RENT, d.o.o. Sarajevo, poslovnica Tuzla;
- zapisnik o prepoznavanju osobe MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. izvršen od strane Hajrudina Mujagića;
- zapisnik o prepoznavanju osobe MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. izvršen od strane Mehmeda Begića;
- zapisnik o prepoznavanju osobe MUP-a TK br. 08-02/3-1-04.3 od 08.11.2005. izvršen od strane Željka Božića;
- zapisnik o prikupljanju izjave od Smaje Mandžića, MUP-a TK br. 08-01/2-2-04.3-226/05 povjerljivo, od 10.11.2005. na okolnost sastajanja sa Feridom Okićem na području Tuzle;
- zapisnik o prikupljanju izjave od Muje Mandžića, MUP-a TK br. 08-01/2-2-04.3-226/05 povjerljivo, od 10.11.2005. na okolnost sastajanja sa Feridom Okićem;
- zapisnik o prikupljanju izjave MUP-a TK br. 08-02/3-1 od 14.09.2004. povodom saznanja Muje Mandžića na okolnost poznavanja Ferida Okića;
- punomoć Erduana Hadžihasanovića od 06.09.2005. izdata Draženu Đokiću za vozilo Mercedes Benc ML reg. br. 364-K-380;
- kupoprodajni ugovor Erduana Hadžihasanovića i Dražena Đokića za vozilo Mercedes Benc ML reg. br. 364-K-380, ovjeren u opštini Doboj 06.09.2005;
- rješenje br. 10-9-1-15-3-8639 Porezne uprave – ispostava Stari grad za Erduana Hadžihasanovića od 25.08.2005;
- punomoć „Mlin Pšenica“ d.o.o. Brčko distrikt kojom Avdo Ribić kao direktor istog opunomoćuje Erduana Hadžihasanovića za upravljanje PMV Mercedes Benc ML;

- kupoprodajni ugovor između „Mlin Pšenica“ d.o.o. Brčko distrikt i Erduana Hadžihasanovića za PMV Mercedes ML sa fotokopijom saobraćajne dozvole za vozilo;
- dva CD-a u kojima je sadržan spisak putnika u vremenskom periodu 01.01.2003 – 25.05.2004. na relaciji Istambul-Sarajevo Državne granične službe br. 06-2-1256/04 od 11.08.2004;
- izjava MUP-a Tuzlanskog kantona o poduzetim radnjama br. 08-02/3-1-04.3-226/05 od 10.11.2005. – Željko Božić i dr. na KT 177/04 Tužilaštva BiH;
- potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od rednog br. 1 do 4 na osnovu naredbe za oduzimanje predmeta CJB Banja Luka br. 10-02/6-271/05 od 01.11.2005;

Odbrana je sudu , u toku glavnog pretresa, predala slijedeće materijalno-objektivne dokaze:

- faksiranu krivičnu prijavu podnešenu Tužilaštvu BiH 22.08.2005. protiv: 1) Nadila Hasića zvanog“ Mačak“ i 2) trećih lica poznatih prvoprijavljenom;
- zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Esada Kolčaka u Tužilaštvu BiH br. KT 177/04 od 07.10.2004;
- zapisnik o saslušanju svjedoka Esada Kolčaka u Tužilaštvu BiH KTA 728/04 (veza KT 177/04) od 17.12.2004;
- zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Esada Kolčaka br. KT 177/04 od 29.09.2004;
- foto-kopiju službene dokumentacije HNK - Sektor kriminalističke policije iz 1998, 1999, 2000 i 2004. godine u vezi izvora informacije „AVALA“ i onoga što je on otkrio ovom organu;
- zapisnik o dobrovoljnoj predaji dokumentacije od rednog broja 1 do 43 od strane svjedoka Seada Brankovića br. KT 177/04 od 09.08.2004;
- policijski zapisnik MUP-a Slovenije PU Krško – PS Obrežje br. 3D622-25-2005 od 13.02.2005;
- foto-kopiju potvrde firme „MODA Carmen line“ od 05.01.2005. izdate Enidi Imširović, supruzi Ferida Okića;
- foto-kopiju potvrde VJ5268 br. 08/10-127 od 03.08.1998. Mostar, kojom se potvrđuje da je pištolj marke „CZ 85B-LUGER“ cal. 9 mm, serijski br. F4829 predat u trajno vlasništvo Feridu (Memed) Salihi u cilju organizovanog učešća u odbrani od agresije na RBiH;
- rukopis na albanskom jeziku datiran 09.08.2005., a potpisan od Rexler Memedi iz Tetova;
- foto-kopiju načela i procedura MUP-a Kantona Sarajevo.

*Prvooptuženi **Ferid Okić** je na glavnom pretresu dana 26.10.2005 godine saslušan u svojstvu svjedoka. On je izjavio da je živio je na Kosovu pod imenom Ferid Salih. Sa Kosova je pobjegao u Njemačku gdje boravi od 1985 do 12.12.1990 godine. Iz Njemačke dolazi u Mostar. Za vrijeme rata je boravio u Italiji, od 1991 do 1996 godine gdje je radio sa autima. Nakon toga je stupio u kontakt sa nekim prijateljima od kojih je jedan bio karabinjer. U Italiji je upoznao jednog Kolumbijca i jednog Albanca koji je bio oženjen za Kolumbijku. Saznao je da oni rade sa drogom, te je o tome obavijestio karabinjera. Radili su zajedno gotovo 3 godine, dok nije zaplijenjeno 1.200 kg kokaina. Imena karabinjera se nije mogao tačno sjetiti. Istakao je da je njegov angažman u Italiji bio vezan za borbu protiv droge. Imunitet i ovlaštenje da se bavi poslom otkrivanja krijumčara droge dobio je od javnog tužioca u Italiji, doktora Ašone-a koji je nadležan za davanje odobrenja za učestvovanje u takvim akcijama. Ta akcija se zvala Pilot i trajala je skoro 3 godine. Uspješno je završena tako što je zaplijenjeno 1.200 kg kokaina. Za učešće u toj akciji bio je plaćen i to u kešu. Akcija Pilot je završena 1993 godine, a u Bosnu i Hercegovinu se vratio 1996 godine. On je i nakon okončanja te akcije i povratka u BiH ostao je u kontaktu sa obavještajnom službom Italije i radio je za njih. Dok je živio u Mostaru je radio sa preprodajom polovnih auta i tom prilikom je opet otkrio određenu količinu droge, oko 100 kg heroína.*

Svjedok je, 24.11. 1999 godine dao i određene informacije Seji Brankoviću. Tada je bio uključen u još jednu akciju kada je trebala biti otkrivena velika količina heroína. Radio je sa karabinjerima i sa Sejom Brankovićem, a sve informacije je dobivao od vlasnika tog heroína, te ih je dostavljao nadležnim organima. Međutim, heroin nije otkriven. Umiješala se policija iz Tuzlanskog i Sarajevskog kantona. Jedan od policajaca iz Sarajevskog kantona, koji je također bio uključen u akciju, je došao kod osobe koja je radila sa drogom i tada mu se svjedok učinio poznatim. Taj je policajac radio u AID-u. Tu informaciju je prenio Seji Brankoviću i Seji Šehiću. Vlasnici heroína su tako saznali da ih je neko ocinkao i čak su i pucali na jednog čovjeka koji nije bio kriv. Ime osobe na koju je pucano napisao je na papir i predao vijecu.

Dana 16.12.1999 godine je donio uzorak kokaina i prezentirao ga Seji Brankoviću, Seji Šehiću i još jednoj osobi. Taj kokain je išao iz Crne Gore za Sarajevo i trebao je biti zamjenjen za heroin. Kokain je stigao u Sarajevo u jedan objekat gdje je potom uslijedila akcija policije s ciljem da se ta droga

zaplijeni. Međutim umiješali su se neki moćni ljudi i sve je zataškano, a policajci su čak zbog toga i sankcionisani.

Seju Brankovića poznaje od 1998 godine, a upoznali su se tako što je jedan kamion bio mijenjan u Berkovićima od strane nekih (trećih) lica za volvo koji je bio ukraden. Kamion su parkirali ispred njihove praone. On je tu bio posrednik i za tu uslugu je dobio 1.000,00 maraka. Međutim, kamion nije imao papire, pa ga je policija zaplijenila. Oni su tada rekli da je kamion njegov, a on je to i potvrdio. Budući da za njega nije imao papire, platili su nekome u Širokom Brijegu 300,00 KM i dobili Švicarske papire koje su prezentirali policiji. Međutim, policija je utvrdila da je kamion ukraden negdje na području Srbije, pa je on proveo 6 dana u zatvoru, nakon čega je pušten. Svjedok je nakon izlaska iz zatvora došao kod Seje Brankovića da mu ispriča istinu. Tada je počela njihova saradnja, a on je Seju Brankovića obavještavao o svim oblicima kriminala za koje je znao: o krađi auta, oružje, drogi, otmicama i likvidacijama.

Što se oružja tiče, on oružje voli i njime je trgovao. 1998 godine je dobio 20 miliona maraka od Ameta Krasnića, koji je tada bio komandant OVK, da bi kupovao oružje na području BiH i šalje ga za Kosovo. Taj posao je trajao sve vrijeme dok je trajao rat na Kosovu. Transport je obavljan na 4-5 načina, brodovima, putevima preko Crne Gore, Italije itd. Oružje je nabavljao od više ljudi koji su viši činovnici. Oni su mu obezbjeđivali objekte za utovar tog oružja. Ovo je radio iz patriotskih motiva, a za taj posao mu je OVK ostala dužna oko 300.000,00 maraka i to Bujar Bukoš, zamjenik predsjednika Kosova Ibrahima Rugove. U više navrata je pokušao da naplati taj dug, ali bezuspješno. Jedan visoki policijski dužnosnik Vojske Kosova je posredovao da bi naplatio taj dug. Taj pokušaj posredovanja se desio u junu ili julu 2003 godine na više mjesta, u Prizrenu, Prištini, Gilanu kod nekih komandanata itd. Novac za nabavku oružja mu je dopreman na način da je prvo bio jedan sastanak u Zagrebu, gdje su bili prisutni Amet Krasnići, Bujat Bukoš, neki biznismeni iz Hrvatske i dvojica iz vojske BiH. Tada su Amet Krasnići i Bujat Bukoš odlučili da on lično obavi taj posao. Novac je preuzeo lično u Splitu, stavio ga u gepek svoga auta, crvenog BMW-a automatik 320. Uz njihovu pomoć i još nekih ljudi bezbjedno je prešao granicu i ušao u BiH. Prilikom tog posla nabavke oružja došao je slučajno do informacije o ubistvu jednog visokog političkog dužnosnika iz Federacije BiH. Naime, došlo je do sukoba između Ibrahima Rugove i jedne osobe iz OVK. On je dobio nalog da nađe eksploziv koji bi mogao ubiti Ibrahima Rugovu. Ta osoba iz OVK je došla do njega i objasnila mu da se ta sprava treba montirati Rugovi pod auto. On je našao eksplozivnu napravu u BiH, prilikom čega su mu ljudi od koji je nabavio

eksploziv rekli da je od tog istog eksploziva poginuo i jedan visoki dužnosnik iz FBiH. On je tu informaciju proslijedio Seji Brankoviću. Za tu informaciju tada se nudila velika svota novca, ali njega novac tada nije zanimao jer ga je imao dovoljno. Tada je predložio Seji Brankoviću da ne žur, jer je mislio da je policija pogriješila jer je malo požurila. Predložio je da kupi kamere i postavi ih u neki hangaru, a da će mu čovjek koji je postavio eksploziv demonstrirati kako se to dogodilo. Pri tome će moći snimati i ton. Kasnije mu je Sejo rekao da Federalni MUP nije zainteresovan. Tada mu je također preneseno, preko Seje Brankovića, iz Federalnog MUPa da je neprijatelj broj jedan ove države. Nalog oko likvidacije Ibrahima Rugove je stao jer nalogodavci nisu htjeli da nastave.

Svjedok je također naveo da je davao i informacije vezane za trgovinu oružjem. Na osnovu tih informacija odrađena je jedna akcija u Mostaru i još jedna na Kosovu, te u Šibeniku kada je otkriveno oko 3 tone oružja. Motiv otkrivanja tih akcija bio je, kako navodi u slijedećem: pojavio se drugi Albanac po imenu Hisni Zogaj koji je uzeo 5 miliona maraka od vojske OVK za nabavku oružja na području Hrvatske. Došao je kod njega u BiH. Svjedok mu je dao oružje u vrijednosti od 500.000,00 maraka a on je prikazao vrijednost u iznosu od 5 miliona maraka. Čim je svjedok shvatio o čemu se radi prijavio ga je i oružje je zaplijenjeno.

Vezano za navode da je bio pripadnik obavještajne službe Srbije, naveo je da to nije tačno.

Što se tiče njegove uloge u otmici Mandića, naveo je da je njegova uloga u toj otmici bila da pomogne na razotkrivanju otmičara, a to može potvrditi i sam Momo Mandić. Informacije o ovoj otmici dao je preko Seje Brankovića i Federalnog MUP-a, putem telefona. Nakon što je saznao ko su organizatori i izvršioci te otmice, prenio je te informacije Seji Brankoviću, a onda se i direktno uključio u pregovore sa Momom Mandićem. Cilj otmice nije bio da se otme brat već sin Mome Mandića. Svjedok je dalje naveo da je imao udes na Kosovu. 04.01. je izašao iz bolnice. Kontaktirao je bivšu ženu, koja ga je obavijestila da je policija izvršila pretres njegovog stana, kojom prilikom je oduzet pištolj „Bereta“ za koji je imao dozvolu i još neko oružje. Kasnije je kontaktirao Seju Brankovića koji ga je obavijestio da je uhapšen Hadžija Purić, čovjek kojega svjedok zna iz Zenice. Svjedok je Hadžiju Purića upoznao s nekim ljudima da bi preuzeo novac. On je trebao biti mamac, ali nije znao o čemu se radi. Kasnije su ga ti ljudi uključili bez znanja svjedoka.

Dalje navodi, da je snimio razgovor sa tim ljudima. Nakon te kasete su uhapšeni ljudi koji su za njega vozili oružje za Kosovo, ali nisu imali veze sa

otmicom. Međutim, pošto su tada u Vrhovnom sudu bili general Bahto i Avdija Šabanović advokati su im savjetovali da bi im bilo bolje da ne spominju oružje. Za kasetu je javio Seji Brankoviću. U međuvremenu mu se javio Momo Mandić, koji je od njega tražio kasetu. Svjedok je od njega za kasetu tražio 300.000,00 maraka. Mandić mu je tada obećao poslati 100.000,00 unaprijed, a ostatak kada dobije kasetu. Pošto mu je Mandić poslao samo 50.000,00 maraka on je njemu poslao praznu kasetu. Od Mandića je dobio još 50.000,00 maraka prilikom predaje prazne kasete. Pravu kasetu je preko Memeta Begića poslao Seji Brankoviću. Ta kasetu je kasnije korištena protiv njega u predmetu Mandić, ali je ona poslije od strane Tužilaštva povučena iz dokaznog materijala i izgubljena. Original te kasete još uvijek postoji. Svjedok dalje navodi da je njegova komunikacija sa Sejom Brankovićem, nakon što je izašao iz pritvora bila gotovo svakodnevna i bazirala se na povjerenju.

U Mostaru je boravio do 1999 godine. U hotelu Tuzla je upoznao Miladu Trakić i doveo je u Mostar. Sa njom je sklopio brak i naselili su se u Lukavcu. I dalje je ostao u kontaktu sa Sejom Brankovićem i prosljeđivao mu informacije o kriminalnim aktivnostima o kojima je imao saznanja. Za vrijeme akcije „Tuzla“ svjedok se nalazio u Lukavcu. U kući Seje Brankovića, koja se nalazi u Mostaru, sastajao se sa karabinjerima i predstavnicima Federalnog i Tuzlanskog MUP-a. Za Seju Brankovića tvrdi da nije korumpiran.

2001 godine je zakupio jednu devastiranu radnju od opštine koju je renovirao radi prodaje srebra i zlata. Radnju nije uspio da otvori jer je uhapšen 14.11.2001 godine za slučaj Mandić, dakle dan prije planiranog otvorenja.

Svjedok navodi da je nakon otmice Munira Kalendera došao u Tužilaštvo BiH kod Marinka Jurčevića, da bi mu prosljeđio informacije u vezi sa tom otmicom, ali u Tužilaštvu nisu bili zainteresovani za njih.

Izjašnjavajući se na okolnosti navoda iz optužnice, svjedok je izjavio da je nakon trgovine oružjem počeo da radi samostalno. Kupovao je oružje i prodavao ga na Kosovu. Stan je kupio prije 2001 godine i to na rate, te ga nije čitavog ni isplatio, već ga je isplatila majka njegove bivše supruge. Sa suprugom, njenom majkom i djetetom je boravio na odmoru u Italiji u julu 2003 godine.

Iz pritvora zbog predmeta Madić je izašao 14.11.2002 godine. Tada je ponovo počeo adaptirati radnju, dijelom od novca koji je imao, a dijelom od novca koji je dobio prodajom dionica "Cementare" Lukavac, majke njegove bivše

supruge te Ekrema Kovačevića , jednom taksisti iz Lukavca – „Mujki“. Za dionice je dobio 28.000,00 maraka keša, a njihova vrijednost je bila oko 100.000,00 maraka.

Također, zlato koje mu je bilo oduzeto od strane F MUP-a prilikom hapšenja nije mu u cijelosti vraćeno. Dio tog zlata je prodao Nadilu Hasiću, te i na taj način došao do novca.

U cilju otvaranja zlatare, zlato i srebro je nabavljao od Roberta i Antona iz Đakovice. Pokušao je da posudi novac od Mujke i Nadira Hasića, ali nije uspio.

Pošto je bio dužan 80.000,00 maraka Almiru Bilaliću, dio duga mu je vratio na dan demonstracija na Kosovu, 17.03.2004 godine, na dan ubistva Faika Kalendera, i to 10 kg srebra i 5.000,00 eura. Tom prilikom su bili prisutni i njegova sadašnja supruga Enida i njen sin.

Prije hapšenja u slučaju „Mandić“ putovao je sa Kosova u Tursku sa Robertom, koji je zlatar iz Đakovice. Tada je, 2000 godine, prvi put otputovao u Tursku. Upoznao je Saita koji drži zlataru „Balkan“, te Hezgin Hakana, od kojeg je Robert kupovao srebro.

2003 godine sa bivšom suprugom odlazi u Tursku. Brat Fevzi Vasija ga je obavijestio da se Fevzi nalazi u Turskoj i da mu može prevoditi. Svjedok je stupio u kontakt sa Fevizijom i tom prilikom su se dogovorili da ga Fevzi sačeka na aerodromu u Istanbulu. Na putu za Istanbul, u avionu, uhapšen je po potjernici iz predmeta „Mandić“, koja je još bila na snazi, ali je sudija Goran Orašanin poslao odobrenje da ga puste. U Turskoj se našao sa Fevizijom i odsjeo u hotelu Zagreb. Fevzi je odsjeo u drugom hotelu. Hotel „Zagreb“ nema parking, niti ima garažu. Na ulazu su elektronska vrata, a preko puta je u prizemlju je portir i lift, te stepenice koje vode do recepcije. U tom hotelu je boravio 3 dana. Taj boravak je snimio na video materijal. Dan nakon dolaska u Istanbul, po njega je došao Fevzi i otišli su do Hezgin Hakana gdje su izabrali oko 4 kilograma srebra. Fevzi je tu bio kao prevodilac. Dok su birali srebro, zvao je Sead Akeljić, kojeg je svjedok ranije angažovao da kupljeno srebro donese u Tuzlu. Dogovorili su se za cijenu od 2.000,00 maraka. Sa Mustafom Durmišom, koji je radio kod Hezgin Hakana je otišao po Seada Akeljića i doveo ga u radnju. Ovaj događaj se desio u januaru mjesecu 2003 godine, a putovao je preko agencije „Zmaj“.

11.01.2003 godine se sa Hezgin Hakanom dogovorio da će od njega kupovati srebro, te da će mu Hakan dati da vodi predstavništvo u BiH, ukoliko svjedok mogne obezbjediti prodaju 100 kg srebra mjesečno. Od ovoga posla bi svjedok zarađivao oko 40-45 pfeninga po gramu.

Srebro koje je tom prilikom kupio zapakovao je u flaše za kiselu vodu od ½ litra i stavio ih u rezervoar svoga "golfa III", bijele boje. Tog golfa je koristio nekih mjesec dana, a onda ga je dao Smaji Mandži zbog duga od 10.000,00 maraka.

Hezgin Hakan je nakon toga sa Mustafom Durmišem došao u Tuzlu da pregleda radnju. Svjedok ih je dočekaao u Sarajevu na aerodromu, a potom odlaze u Lukavac. Poziva i Fevzi Vasiju da bi prevodio. Doveo ih je najprije kući, a onda u hotel Senad od Bosne. Sutradan je otišao po njih i odveo ih do radnje koja još nije bila gotova. Hezgin Hakan je rekao da mogu raditi, ali da bi mu dao oko 100 kilograma srebra, trebao bi imati bankovnu garanciju. Uloga Fevzi Vasije je bila takva da je on isključivo bio prevodioc.

Svjedok potom nastavlja sa radovima u radnji, te po završetku snima video kasetu koju po Fevzi Vaisji šalje u Tursku. U međuvremenu svjedok preko svoga knjigovođe pokušava da dobije bankovnu garanciju. Sa Seadom Akeljićem se dogovara da preuzme srebro u Turskoj, a da će on doći sa garancijom. Međutim, Akeljić je u Tursku otišao dan prije nego što je svjedok dobio odgovor za garanciju. Svjedok tek onda saznaje da ne može dobiti bankovnu garanciju, ni kod Raiffeisen banke ni kod Tuzlanske banke. Zbog toga srebro nije moglo biti preuzeto.

Svjedok je Seju Akeljića upoznao 1999 godine u Tuzli, kada se bavio trgovinom oružjem. U više navrata je od Seje Akeljića kupovao oružje, a od onoga što se spominje u optužnici, pet pištolja sa prigušivačem.

2003 godine svjedoku je nestalo 20 pištolja marke „Crvena Zastava 7,62“ tzv. „Tetejac“ i jedan „Hekler“, koji se sada nalazi kod tužioca. Gore navedene pištolje je nabavio od Seada Akeljića, po cijeni od 450,00 maraka. Haris Mehanović mu je ponudio da proda te pištolje, ali pošto bi zarada bila mala, svjedok je ponudio i „Hekler“ na poklon. Veza sa kupcima je bio „Kođo“, a njemu i Harisu Mehanoviću je svjedok predao pištolje, odnosno smjestio ih je u rezervoar sivog metalik auta marke „Seat Toledo“. Hekler su uzeli da bi ga prodali naknadno. Auto „Seat Toledo“ je nabavljen od „ASA rent“ auta u Tuzli. To je vozilo koje Haris pominjao u svjedočenju. Haris i „Kođo“ su krenuli s tim autom na put 4. ili 5. septembra i javili su mu da je sve u redu. Vratili su se u nedjelju na ponedjeljak oko 3 ujutro i zvali ga da mu vrate auto. Svjedok je predložio da mu auto vrate ujutro kada se probudi. Tog jutra svjedok je na parkingu tražio auto, ali ga nije našao. Haris je došao sa ključem i dokumentima, ali auta tu nije bilo. Nakon toga je Haris Mehanović nestanak auta prijavio policiji.

Kada je Sead Akeljić drugi put išao u Tursku, išao je sa gore navedenim golfom III. To vozilo svjedok je predao Seji Mandži krajem februara, a nakon toga je vozio rent-a-car i to „Passata 4“, kojeg je vozio dok nije negdje u maju kupio mercedesa „okonju“.

Što se tiče rada radnje, u periodu od januar do maja 2003 godine, svjedok je naveo da je stupio u kontakt sa firmom „Carmen Line“ iz Banjaluke, od koje je nabavio robu za butik. Dio robe je nabavljao i od tzv. „šanera“, tj. od „Taše“ iz Banjaluke. U kontakt sa „Tašom“ je stupio preko Isljama Kalendera. „Tašo“ mu je jednom prilikom donio robu u Tuzlu, i to talijansku garderobu, u vrijednosti oko 20.000,00 maraka. Osim u Tursku, u toku 2003 godine putovao je u Italiju i Holandiju.

U februaru je sa Perom Čovićem otputovao u Tursku, da bi od Hezgin Hakana tražio robu na veresiju. Stupio je i u kontakt sa Saitom Dacićem, vlasnikom Balkan Tours zlatare i od njega tražio da mu bude garancija kod Hezgin Hakana. Međutim, Sait je od Roberta iz Đakovice saznao da mu je svjedok dužan oko 100.000,00 eura, te zbog toga nije pristao.

Tom prilikom je u Turskoj kupio neku garderobu i posredstvom agencije poslao na ime Mehmeda Begića. Kasnije je tu robu preuzeo u Srebreniku i prodao Nadilu Hasiću.

Izjašnjavajući se na okolnost njegovog putovanja u Holandiju, svjedok je izjavio da je tamo putovao sa Hakijom Krljićem kojeg je upoznao u zatvoru, u Njemačkoj. Hakija je došao kod njega u Lukavac i rekao da traži da kupi tablete kaptagon. Svjedok je tražio te tablete u Tuzli i Sarajevu, ali ih nije bilo. Pero Čović mu je onda rekao da tih tableta ima u Holandiji i da ih može nabaviti, ali je za to tražio novac. Tom prilikom mu je objasnio da te tablete piju Arapi i Turci uz čaj. Hakija Krljić je tada Peri Čoviću dao 18.000,00 eura, a svjedoku rekao da ode u Šibenik i uzme još 22.000,00 eura od Hakijinog prijatelja, što je svjedok i učinio. Nakon toga dolazi u Split gdje je naišao na Seju Akeljića koji je bio u dogovoru sa Hakijom Krljićem da za 4.000,00 eura prebaci te tablete iz Holandije u Tursku. Svjedok je zatim izjavio da je sa Seadom otišao u Italiju, a odatle u Amsterdam. Tamo su se našli sa Perom Čovićem kojem je svjedok predao još 18.000,00 eura. Poslije toga Peru više nije vidio.

Na upit branioca vezano za posao u Holandiji (u martu 2003), u vezi tableta kaptagon izjavljuje da su nabavili flaše koje su ispraznili i imali namjeru koristiti za ovaj posao. Kako im se Pero Čović nije javio, oni se vraćaju u BiH. Novac namijenjen za ovaj posao je pripadao Hakiji Krljiću.

Svjedok je u Turskoj bio tri puta: jednom 2001. i dva puta 2003.

Da bi Hakiji vratio dug, prvooptuženi je od izvjesnog čovjeka uzeo 35 komada pištolja marke CZ, koje je upakovao u rezervoar Seata „Toledo“. Sead Akeljić je vozio oružje u Tursku. Novac dobijen ovim poslom je koristio za nabavku 300 komada pištolja marke CZ, koje je prodao u Rožaju i na Kosovu. Tu su bili umješani Ako Kalač i Hakija Krlić. Aku je i upoznao preko Krlića. U više navrata je prodavao oružje Aki. Oružje je nabavljao od Vahida Pariza, Nadila Hasića, Seada Akerića i dr.

Izjavljuje da on nije direktno u poslu s „ekstazijem“. Hakija je tražio „ekstazi“. Dobio je uzorke ovih tableta od „Mačka“, kasnije od neke osobe iz Brčkog. Hakija nije bio zadovoljan ovim uzorcima, tako da ih je naposljetku nabavio sam, od „Ake“. Naposljetku je pronašao snadbjevača, izvjesnog Kralja, kako ga svjedok zove, od kojeg je u Sarajevu dobio uzorke „ekstazij“a. Plan je bila preprodaja 100.000 tableta ekstazija.

Kralj nije dao drogu bez garancije, koju je dao svjedok. Garancija su bili njegov džip ML i stan.

„Ako“ je predložio, radi sigurnosti posla, da sklope kupoprodajni ugovor. Ugovor su potpisali Isllam Kalender i Milada (bivša supruga svjedoka). Ako nije ugovor mogao potpisati, jer nije imao državljanstvo BiH.

Imao je rezervoare namijenjene transportu u svakom autu, koristio ih je za trgovinu oružjem. Izvjesni Željko iz Prnjavora je bio potreban da bi se napravio rezervoar na jednom autu. Željka su sačekali u Tuzli i odveli u Sarajevo.

Stižu na Ilidžu, sjedaju u neki kafić. Došao je Kralj i još jedan golf, iz kojeg su iznijeli dva kofera. Koferi su sadržavali tablete „ekstazija“, koje je pregledao Ako. Taj „ekstazi“ voze u Tuzlu, gdje ostavljaju Željka. Hakija i prvooptuženi idu dalje u Lukavac.

Ljudi koji su trebali kupiti „ekstazi“ su ponudili heroin kao zamjenu. Kralj nije pristao da uzme taj heroin, želio je novac. Kasnije je došlo do sukoba između Ake i Hakije.

Za Munira Kalendera saznaje kada je ovaj došao u stan Margarete Hadžić. Svjedok je saznao da ih je Munir Kalender prevario u poslu s drogom. Ako je otišao u Crnu Goru da bi sakupio dio novca koji su dugovali Kralju.

Napravili su plan za otimanje Munira kako bi naplatili dug. Kina je rekao da će sam izvršiti otmicu. Bili su uključeni i svjedok, Dejan, Sami, Musić i Hakija, koji se parkirao prekoputa. Te noći je plan propao.

Nekad kasnije su svjedok i Dejan prepriječili put Munirovom autu, a Sami i Kina izvukli Munira i Florima iz auta. Nakon toga je sjeo u svoj auto i otišao. Sami je nenamjerno pucao u Florima.

Opisuje detalje otmice i smještanja u prostoriju u prizemlju kod Margarete. Sve je snimano bez prekida. Počeo da ih ispituje u vezi s drogom. Florima je

pustio sam svjedok. Pokušao je obavijestiti sudiju Gorana Orašanina o gornjim događajima, ali je ovaj bio nedostupan usljed bolesti. Orašanin mu je preko supruge rekao da ne pravi gluposti, jer policija samo čeka da ga uhapsi. Nije znao za tridesetak hiljada franaka koje je „Dejan“ uzeo. Znao je da Florim ima stan te je tražio da ovaj proda stan kako bi mu dao novac. Florim je prepisao stan na njega. Hakija i Ako su skupljali novac u Crnoj Gori. Munir Kalender nije pobjegao, pustili su ga Sami i Dejan. Margareta je u tome učestvovala. On im je za to dao 50.000,00 KM.

U Munirovom objektu su našli 15-20 vreća „mišunga“ koji se koristi za razblažavanje droge. Kasnije su shvatili da se radi o cementu. Vratili su se u Munirovu kući i pronašli druge vreće. U jednoj od vreća se nalazila kocka heroína koju je kasnije predao Žiki Đukiću iz Tužilaštva.

Munirovi ljudi koji su dolazili kod Margarete nisu dolazili zbog nje nego zbog svjedoka i mišunga. Kasnije se sastao s tim ljudima i razgovarali su o predaji kaseta koje je svjedok snimio ispitujući Munira. „Mišung“ je bio glavni predmet njihovog interesovanja. Svjedok je stupio u kontakt s Hakijom, koji je u to vrijeme bio u Crnoj Gori i tražio da se „mišung“ vrati, Hakija mu je rekao da to nije moguće. Hakija je naposljetku došao bez znanja svjedoka, i odnio „mišung“ Smaji Mandži, koji ga je vratio Muniru. Svjedok je rekao Smaji da taj „mišung“ može vratiti. Također je Muniru i njegovim ljudima dao kopiju kasete koju je snimio dok ga je snimio. Slučajno je u autu svjedoka ostala pomenuta kocka heroína.

S Mrčom se sreo samo jednom, nije htio da ostvaruje kontakt s njim, jer je ovaj problematičan. Prvo ga je kontaktirao Mrčo, u vezi sa izgladivanjem odnosa sa Munirom, potom sa Smajom.

Vahid Parić je radi na poslovima falsifikovanja dokumenata. Parić je tražio broj „Dejana“, radi istih poslova zbog kojih je „Dejan“ bio u zatvoru. „Dejan“ je rekao da ima „koliko hoćeš“ falsifikovanog novca. Parić je dugovao prvooptuženom 6.000,00 Eura. „Dejan“ je prvobitno tražio 30 posto od iznosa falsifikovanog novca. Parić rekao da želi veću količinu, prvo 100.000,00, a kasnije koliko god ima. Dejan je rekao Pariću da može nabaviti milione. Također je rekao da će pomoći prvooptuženom da vrati ono što je Parić dugovao. Otišli su i predali falsifikate Pariću, ali se radilo o prevari. Falsifikate je isporučio Ruda, u Banjaluku. Kasnije je Rudu zvao Vahid, ali mu je prvooptuženi rekao da nipošto ne ide njemu.

Na poseban upit, svjedok izjavljuje da je predao kopiju snimka ispitivanja Munira i heroin tužiocu Žiki Đukiću, drugu kopiju daje Seji Brankoviću.

U pogledu stana koji je Florin prepisao na svjedoka, on tvrdi da se nije radilo o prisilnom prijenosu vlasništva i da je sam Florin to potvrdio. Munir i njegovi su pravili probleme u vezi tog stana, imali namjeru da prvooptuženom otmu posjed na predmetnom stanu. Svjedok je prodao stan Adilu Kamberoviću, koji je i sada vlasnik 1/1. I njemu su pravili probleme Munir i njegovi.

DOKAZ: pušten originalni snimak koji je prvooptuženi napravio prilikom ispitivanja dvojice otetih u kući Margarete Hadžić.

Sud ocjenjuje, nakon nekog vremena gledanja snimka i slušanja zvučnog zapisa na albanskom, da ne posjeduje dovoljno znanja za donošenje zaključka o vjerodostojnosti ovog snimka.

Kaseta završena. Konstatuje se da i kaseta predata od strane Tužilaštva sadrži iste događaje i lica. Kaseta ima prekide, ne zna se da li su oni zbog prekida snimanja ili tehničkih problema.

Miljajima Ljecija je svjedok upoznao u Centralnom zatvoru u Sarajevu. Bio je uhapšen zbog posjedovanja falsifikovane vize. Vahid Parić je radio jako dobre falsifikate pasoša, a Ljeciju je trebao falsifikat. Jedan njegov pasoš je koristio i sam svjedok. S Ljecijem se ponovo sreće otprilike u vrijeme otmice Munira, u Gnjanima. Još su trajali sukobi na tom području, te je bilo potrebno nabaviti pištolja TT. Oružje je svjedok trebao dobiti iz Albanije. Posao je propao, jer kupci nisu bili zadovoljni ponuđenim oružjem.

Nadila Hasića je upoznao jer se i ovaj bavio trgovinom oružjem. Radnja otmice Hasića se dogodila na dan kad je ovaj uzeo svu robu iz butika svjedoka ili dan kasnije. Hasić je došao dobrovoljno, rekao da svjedoku nema mjesta u Tuzli i da mora prepisati svoj butik na njega. Nudio je i „ekstaz“ i kako bi svjedok napustio Tuzlu. Hasić je od svjedoka uzeo i ličnu kartu, i rekao da će sutradan napraviti ugovor. Mačak je predložio i da svjedok baci bombu u radnju izvjesnog Mahira, jer je ovaj Mačka prijavio policiji zbog kamatarenja. Svjedok je to odbio, ali je Kina rekao da će to odraditi. Svjedok nije prisiljavao Mačka da ostane u njegovoj radnji, on je htio da ovaj ode što prije. Mačak je nešto kasnije otišao, a na odlasku je svjedok bio zaustavljan od strane policije i uhapšen. Na cesti je pronađen i pištolj „beretta“, koji svjedok do tada nije nikad vidio. On tom prilikom nije dobio bilo kakvu potvrdu o oduzimanju bilo čega.

Aldin Musić nije bio prisutan prilikom davanja iskaza od strane svjedoka. Nije se prilikom davanja iskaza sastao sa Hasićem. Nekoliko dana nakon davanja iskaza se svjedok susreo sa Hasićem, na inicijativu samog Hasića. On je svjedoka zvao preko Admirala Bilalića. Hasić je nudio svjedoku 20.000,00 KM ili 50.000 tableta „ekstazija“ da napusti Tuzlu na što on nije pristao.

Svjedok dalje navodi, da se sa Nadilom Hasićem i Admirom Bilalićem susreo poslije otmice, na dan kada je policija pisala izvještaj, kojom prilikom je zamolio Hasića da vrati robu koju je od njega uzeo. Svjedok je dalje naveo da je u dva navrata vozio robu iz Turske, ali je porekao navod Harisa Mehanovića da je sa tom robom švercovana droga.

U vezi sa otmicom Hasića izjavio je da mu je Hasić, umjesto da vrati robu koju mu je uzeo, ponudio 20.000,00 KM ili 50.000 tableta „ekstazija“. Hasić je također želio da svjedok napusti Tuzlu, i da njemu ostavi svoju radnju, da bi kasnije, od Mehanovića saznao da je Hasić prodao njegovu radnju.

O pljački UNION banke u Sarajevu čuo je, kako navodi, od Margarete Hadžić, tek nakon što je izvršena, te dodao da Loncu nije vidio nikada prije suđenja. Dalje je izjavio da su Lonco, Mehanović, Kodžo i Sami organizovali i izvršili navedenu pljačku. Lonce ga je kasnije zvao i tražio 50.000,00 KM, jer mu je ponuđena nagodba ukoliko bude svjedočio protiv njega.

Svjedok je dalje izjavio da je od Rame Kabašija saznao da je opljačkana banka koja se nalazila blizu njegovog stana.

Dalje je naveo da je Parić, kojeg je Mehanović prevario za falsifikovani novac u više navrata dolazio u Tuzlu kako bi naplatio te falsifikate.

U pogledu svog angažmana na oslobađanju Isljama Kalendera, svjedok je izjavio da se u nekoliko navrata nalazio sa Kraljem i Akom Kalačom. Isljam Kalender je uhapšen dok je vozio džip ML, kojeg je svjedok dao Kalaču. Ističe da ga je Branković zvao i pitao za adresu osobe koja je uhapšena u džipu ML, te da je on navodio Brankovićeve ljude do stana Kalendera.

U pokušaj oslobađanja Kalendera uključio se, jer je saznao da Kalender nema ništa s pola kilograma heroina za koji se tereti. Rekao je tužiocima Tužilaštva BiH da ne teba krivično goniti Kalendera, jer bi preko njega mogli doći do značajnih dilera i 15-20 kilograma heroina, što se prema njegovom mišljenju mnogo više isplati.

Svjedok je dalje izjavio da je od Mehanovića saznao da izvjesni Arap u Tuzli ima 20-30 kg heroina i upaljače na daljinski upravljač, te otišao kod njega. Nakon što mu je Arap tražio 300,00 KM da bi mu dao neki zapis i još 300,00 eura kako bi mu dao zem-zem vodu, svjedok je kako ističe, došao na ideju da on sam tom Arapu „skine njegove sihire“. Slijedeći put je kod njega otišao s karabinjerom. Tu je , uz prijetnju pištoljem, svezao Arapa. Nakon toga u

Arapinov stan je došao Mehanović, a svjedok i karabinjer su izašli. Sutradan je pročitao da je Arap opljačkan.

Svjedok je naveo da je više puta kontaktirao sa Asmirom Kalačem i sa „Kraljem“. S njima su sjedili i Kina i Mehanović, tako da oni znaju da Isljam Kalender nije bio u poslovima s drogom. Svjedok je dalje izjavio da je Faika Kalendera upoznao 2003 godine, preko Seada Akerića.

Prema navodima svjedoka, Mehanović je imao plan da otme izvjesnog Šahmana. Mehanović i Kina su došli na Kosovo, noseći zlato koje je potom svjedok prodao, te obavijestio Šahmana da ne dolazi na Kosovo, jer mu prijete opasnost od otmice.

Svjedok dalje navodi, da je čuo da je Faik Kalender ubijen te iste noći kada se ubistvo i dogodilo. Te noći je bio u društvu sa Smajom, Mujom Mandžom i Ramom Kabašijem. nakon čega se vratio u svoj stan. Tada ga je nazvao Mehanović i rekao mu da je pucao u Paju. Isljam Kalender mu je saopštio da je Faik Kalender ubijen. Saznao je od Mehanovića da je Munir Kalender dao 25.000,00 eura da otmu Faika Kalendera i odvedu ga u stan u Sarajevu.

Svjedok je u svome iskazu istakao da je iste večeri kada je ubijen Faik Kalender, kod njega došao Bilalić i tražio 30.000,00 KM.

Vezano za poznanstvo sa Valdetom Sukajem, svjedok je izjavio da se sa njim upoznao na Kosovu. Valdet je u BiH došao u aprilu, nakon pljačke pošte u Bohinju.

Valdet je bio u ljubavnoj vezi sa Margaretom Hodžić, a nakon hapšenja svjedoka otišao je na Kosovo.

U vezi sa pljačkom pošte, svjedok je naveo da je u vrijeme pljačke pošte bio u Velikoj Kladuši sa bivšom suprugom, a da su Mehanović, Kući i Larisa učestvovali u pljački.

Istakao je da sa Margaretom Hadžić nije nikada imao seksualne odnose, mada je ona pokušavala da nešto učini u tom smislu. Nije nikada s njom radio u poslovima s drogom, niti je istu konzumirao. Radio je s Margaretom na poslovima sa oružjem, koje je ona jednom prilikom nabavila.

U pogledu srebra koje je prenosio iz Turske, svjedok je izjavio da su se raniji prijenosi dešavali prije no što je DHL proradio. Nakon što je DHL proradio, počeo je, preko radnje koju je regularno registrovao i uz plaćanje carine, uvoziti srebro.

Svjedok je dalje istakao da je uhapšen 25., a da je 26. njegova ćelija bila pretresena kojom prilikom su pronađene su prepiljene rešetke. Nakon toga je pretučen i upućen u samicu.

Na upite u vezi sa vlasništvom i nabavkom vozila džip ML 270 CDI, svjedok porekao je izjavu datu ranije pred tužiocem Jurčevićem u kojoj je rekao da je vozilo prodao Isljamu Kalenderu, te izjavio da je automobil prodao Aki koji se družio sa Isljamom Kalenderom. Svjedok je istakao da je tačna izjava u kojoj navodi da je automobil već duže vremena kod Isljama, ali su Aka i Isljam od njega tražili da on kaže kako je Isljam auto kupio od Krdić Hakije iz Novog Pazara. Međutim, svjedok navodi da je automobil dao Aki a ne Krdić Hakiji. Svjedok je pojasnio da je u ranijim izjavama govorio neistinu obzirom da su ga Aka i Isljam upozorili da ne smije davati tačne podatke, jer je bio pozvan kao svjedok od strane tužioca Vlade Miškovića. Na upit tužioca kada je ustvari Isljam postao vlasnikom predmetnog vozila, svjedok je naveo da je on nabavio vozilo iz auto kuće Đug i da ga je predao Aki a ovaj Isljamu, i kod njega se nalazi već nekih 6 mjeseci, ali je zbog upozorenja od strane Isljama morao u izjavi reći da je kod Krdić Hakije u Novom Pazaru.

Svjedok dalje navodi, da je uzeo novac od prodaje pištolja obzirom da ga je dotični Pero Čović oštetiio za oko 36.000,00 KM pa u tom trenutku nije imao novca. Nakon toga je kao zalog dao vozilo Aki na par mjeseci, a Isljam je nakon dolaska kod Ake odlučio provozati vozilo i tada je igrom slučaja uhapšen dok su on i Aka stajali pored vozila s tim da je on bio bliže pomenutom vozilu. Također navodi da je to sasvim drugo vozilo od onoga koje je spominjao u izjavi pred tužiteljem McNairom, naime tipa je ista ali taj ima inostrane tablice. Također navodi da je vlasnik tog vozila sa ino. tablicama ista osoba koja je vlasnik kamiona koji prevozi ranije pomenutu pošiljku heroína od 100kg, ali čije ime odbija prezentirati. Poznato je tužitelju McNairu u izjavi od 22.07.2004.

Na upit tužioca odakle mu informacije o pošiljci heroína 100kg izjasnio se da je od Ake dobio tu informaciju, jer su u to vrijeme provodili mnogo vremena zajedno.

Naime, Đukić Žiki je predata kaseta i ½ kg heroína nađenih kod Munira Kalendera i kasnije je o tome data izjava Marinku Jurčeviću. Nakon toga je uhapšen i dobija upozorenja i prijetnje od strane Harisa Mehanovića iz Italije i obavještenje Margarete Hadžić o pretresu stana. Što se tiče suradnje u pronalaženju stana Isljama Kalendera tvrdi da je tek u posljednjih par mjeseci saznao da je Isljam optužen i da zna da je kod njega pronađeno 2.5gr. heroína. Tvrdi da je nudio pomoć u otkrivanju, jer ne voli drogu i želi pomoći

u hvatanju većih počinilaca i pošiljki. Priznaje da mu je Aka javio da je stan „počišćen“ prije dolaska policije, te mu nije poznato da li je tamo bilo oružja ili droge.

Također navodi da je ugovor između njega, Ake i Krdić Hakije zaključen zbog trgovine tabletama „ekstazi“.

Što se tiče pitanja dugova između njega i Isljama, radi se o određenoj količini robe ukradenoj iz „Taše“, koju je njemu predao Isljam, a svjedok je zauzvrat dao oko 170 komada kožnih jakni. Što se tiče rješavanja dugovanja prema Faiku Kalenderu i Isljamu Kalenderu navodi da je prvom bio dužan oko 5.000,00 KM koje je od Faika dobio u gotovom novcu.

Nakon pitanja u vezi izjave koju je dao pred kantonalnim tužilaštvom u slučaju Nadir Hasić br. KT-158/2003 od 13.08.2003. i predočavanja zapisnika o ispitivanju osumnjičenog, svjedok je potvrdio je da je potpis na izjavi njegov. On dalje navodi, da je u julu 2003 godine otišao na godišnji odmor u Italiju-Rimini i da se od tada do augusta u dva navrata vraćao u Tuzlu. Razlog njegovog povratka u Tuzlu bila je svađa sa suprugom, te da se ne sjeća koji je to tačno mjesec bio. Također da se prvi put vratio zbog Parić Vahida radi falsificiranja eura, jer mu je pomenuti bio dužan određenu svotu novca, a novac nije bio vlasništvo svjedoka, već trećih lica. Kad se tada vraćao u Tuzlu s njim je putovao i Haris Mehanović. Prema tvrdnjama svjedoka na putu za Tuzlu svratili su do Banja Luke kako bi od izvjesnog Taše preuzeo ukradenu robu u iznosu od 20.000,00 eura. Svjedok je izjavio da je prilikom preuzimanja robe saznao za otmicu. Za Nadila Hasića svjedok je izjavio da je „pokvren“ i „namazan“ čovjek koji je htio izdejsstvovati odlazak svjedoka iz Tuzle i preuzeti njegov butik. Tašu nije poznavao lično već preko Isljama. Imao je samo broj njegovog telefona i objasnili su mu gdje se nalazi butik Larisa. Tvrdi da je Tašo došao sa još jednim čovjekom, koji radi u Italiji, i rekao da imaju još dvije djevojke koje rade s njima. Naglašava da je vrijednost donesene robe bila 20.000,00 eura. Tada je Hasić Nadil od svjedoka uzeo tu robu na ime nepostojećeg duga. Naime, dug koji je svjedok imao prema Nadilu Hasiću izmiren je tako što je Nadilu dao mercedesa koji je uzeo od Bilialić Almira za 80.000,00 KM, a Nadil ga je oduzeo za 50.000,00 KM. Na dan navodne otmice Hasić je došao u butik zajedno sa Margaretom i Harisom. U više navrata je odlazio i dolazio odnoseći robu, ali prvooptužni tvrdi da taj dan nije bilo otmice. Također ističe da mu je Nadil prezentirao kutiju u kojoj je bila dijamantna ogrlica i nudio je za 35.000,00 dolara da bi je svjedok poslao u Tursku da je proda, a da Nadilu u zamjenu ostavi radnju ili da mu da 50.000 tableta „ekstazi“. Ovaj događaj ranije nije spominjao, jer ga niko nije pitao, a podsjetio ga je na to sam Nadil kada to spomenuo pred

sudom. Na pitanje da li je Nadil imao pištolj kod sebe svjedok je naveo da ga uvijek nosi sa sobom.

Dalje ističe, da je otmica Nadila čista namještaljka, te da je Nadil davao Harisu Mehanoviću 500,00 KM da bi podmetnuo njemačku saobraćajnu dozvolu prvooptuženog u vozilo da bi je tamo našla policija. Svjedok se dalje izjasnio da je Mahir osoba koja je prijavila Nadila, jer mu je Nadil uzimao kamate. Zbog toga je Nadil predložio svjedoku da mu se baci bomba i predložio «Kini» da ga pretuče. Kina je na to pristao, ali je zauzvrat tražio izvjesnu sumu novca. Svjedok je također ustvrdio da je Nadil Hasić dao Kini lisice i pištolj koji su i nađeni kod njega. Što se tiče novca Kina je imao dugove prema Nadilu pa bi to izmirili tako što bi Kina pretukao Mahira. Svjedok je bio prisutan prodaji pištolja između Hasić Nadila i Musić Aldina zvanog Kina ali nije vidio predaju lisica. Ne sjeća se precizno tog dana, sjeća se da su on i Kina napustili butik i da je Nadil otišao sam. To je u suprotnosti sa ranijom izjavom datom u istrazi, ali na dalje upite samo je istakao da otmice nije bilo. Na upite tužitelja, kada je surađivao sa tužilaštvom, tvrdi da je 24.11.2004. bio u tužilaštvu i da je kontaktirao tužioca Jurčevića i nudio mu usluge u otkrivanju narko dilera u BiH i na Balkanu. Njega je kontaktirao prije nego je u Tuzli predao ½ kg heroina i kazetu za koju mu je Sead Akeljić rekao da preda tužilaštvu. To je predao Đukić Žiki. Tada je Isljam Kalender uhapšen, a prvooptuženog je zvao Sead Branković da mu kaže gdje se nalazi stan Isljama Kalendera. Svjedok je izjavio da je to pokazao i rekao Jurčeviću da nije Isljam taj koji je predao ½ kg heroina. Nakon toga je tražio da puste Isljama, jer on poznaje određene ljude, a time bi svjedok kod njih stekao određeni autoritet, i time navodno pomogao tužilaštvu da uhapsi veći broj narko dilera i veću količinu heroina. Ovo je potkrepljivao činjenicom da ga je i Isljam zvao i tvrdio da 1/2 kg heroina nije njegovo i da uopće nije bio u Bosni, već da je tek došao iz Turske.

Što se tiče ubistva Faika Kalendera, svjedok je izjavio da je tog dana bio u Tuzli zajedno sa Mujom Mandžom, Smajom Mandžom, Ramom Kabašem i gazdom firme „Volan“ koja se bavi prodajom „Fiat“ vozila. Prije ulaska u kuću nazvao ga je Haris Mehanović i rekao da je pucao u Faika Kalendera. Svjedok je odmah nazvao Isljama Kalendera, a Haris je od ranije bio u kontaktu sa Isljamom i upućivao mu prijetnje u vezi kazete za koju je tražio 15.000,00 eura. Svjedok je svoje kazete dao: jednu Muji Mandža, jednu Srankoviću, jednu Žiki Đukiću, a original je poslije predao njegov advokat. Svjedok je nazvao Isljama koji je bio u pritvoru i znao je za to. Poslije je ponovo zvao Harisa, međutim ovaj ga je napao zato što je kontaktirao Isljama

i od tada je nedostupan na svoj broj mobitela. Sjeća se da je, na dan ubistva, Haris imao iznajmljen Peugeot 206.

Na pitanje od kojih para je kupljeno vozilo Pasat od auto kuće kod Zlaje, svjedok je izjavio da su to novci koje su mu dali Haris i Koldžo, jer im je prodao 20 komada pištolja tetejaca i Hekler koji su poslije koristili u pljački Union banke.

Na upit o poznanstvu sa Slavišom Lonce, prvooptuženi je izjavio da mu je Margareta Hadžić rekla da je on opljačkao „Union banku“. Slaviša ga je zvao dok je svjedok bio u zatvoru u Kuli i tražio mu 50.000,00 KM, jer su mu rekli da ima novca i da ga može ucjeniti da mu ne bi podvalio pljačku. Svjedok tvrdi da mu je od Harisa poznato da su pljačku izvršili Lonce i Kući, a da su Haris i Koldžo to organizovali. Haris je govorio i o događaju sa Faikom, ali je rekao da nije pucao on već Samija, te da su ga htjeli samo raniti da ne bi pobjegao. Svjedok je također naveo da Valdet nije bio u BiH kada se desila pljačka, već da je došao tek 03.04. i boravio kod Harisa u hotelu Tuzla, što može potvrditi Harisova žena. Naime, Valdet je došao po Samijin novac. Sukaj Valdet je tražio 100.000,00, a svjedok je dobio 30.000,00, jer je pomagao. Kako je naveo, dao je auto kadet i pištolj tetejac kalibra 762 bijele boje. U razbojništvu su prema njegovoj izjavi direktno učestvovali Haris Mehanović, Larisa, i Kući, s tim da je Samir Kući isti dan otišao za Kosovo.

Svjedok tvrdi da nije učestvovao u pljački pošte ali mu je Haris pričao o tome. Rečeno mu je da je Larisa čekala i dojavljivala o kombiju koji dovozi novac, a izvjesni čovjek je svjedoku i Harisu rekao za novac. Haris je ušao sa Samijom, a Samija je vezao poštare, dok je Haris uzeo vreću sa parama. Larisa je bila s njima. Zaštićeni svjedok je tvrdio da je vidio i svjedoka tada, a ovaj tvrdi kako je cijela stvar sa izjavama zaštićenog svjedoka unaprijed isplanirana i da je njega ustvari ujutru nakon pljačke svjedok nazvao i rakao mu šta će reći policiji. Kadet je u vrijeme pljačke bio kod Harisa. Oprema pljačke se, prema navodu svjedoka, sastojala od jednog pištolja tetejca-bijele boje, za koji je prvooptuženi izjavio da je njegov, zatim Škorpiona 765, municije sa 2 okvira, od čega je samo jedan sa 10 metaka u funkciji. Svjedok je kako tvrdi na dan pljačke došao tek popodne oko 3 ili 4h. Ukupno je opljačkano oko 330.000,00 od čega je svjedok dobio 30.000,00, Samija 100.000,00, dok je preostali novac 100.000,00 je dobio izvjesni čovjek koji je sve organizovao i predložio a još 100.000,00 je trebao uzeti Valdet ali ga je uzeo svjedok. Od dobijenog novca svjedok je kupio radnju na boljoj lokaciji i otišao u Tursku da kupi srebro. Išao je avionom, sa Valdet Sukajom koji je došao 2 dana nakon pljačke.

Na pitanje poznaje li Halil Zaida, svjedok je izjavio da je ranije tvrdio da ga ne poznaje, ali je na glavnom pretresu izmjenio izjavu. Naveo je da ga poznaje preko Harisa, koji mu je rekao da Halil ima 20-25 kg eksploziva u stanu, koji drži u koferu. Svjedok je i ranije bio kod Halila i predstavio mu se kao pekar po imenu Bajrami. Tada je kod Halila došao sa nekim čovjekom iz Italije, te navodi da je Halil na slici prepoznao Valdeta iako je tvrdio da je prvooptuženi bio kod njega sa nižim čovjekom, a Valdet je prema tvrdnjama prvooptuženog barem 10 cm viši od njega.

Na pitanje zbog čega je stavljen stan u zalog, svjedok je izjavio da je to bilo zbog 100.000 tableta „ekstazi“. To je stavio u ime Hakije Krljića, jer mu je bio čovjek od povjerenja i bio je u zatvoru s njim. „Ekstazi“ je Hakija nabavio od Ake i Kralja, tačnije donesen je u mjesto u blizini Sarajeva odakle je preuzet od strane svjedoka, Hakije Krljića, Seada Akeljića i Željke koji ga je smjestio u rezervoar. Prema navodima prvooptuženog, „ekstazi“ je nabavljen za Hakiju sa namjerom da ga Hakija proda u Turskoj. Na pitanje zašto je dao stan u zalog, a onda dojavio policiji da ih uhapsu, svjedok je izjavio da je htio da budu uhapšeni. Isljam mu tada nije ništa dugovao i stan nema nikakve veze sa dugovima prema Isljamu. Svjedok je dodao da je svoje dugove prema Isljamu izmirio kada mu je dao oko 170 komada kožnih jakni, koje je Isljam lično preuzeo u radnji kada je došao sa karavan vozilom i još nekim čovjekom.

Na pitanje kome je predao vozilo „ML džip“ u posjed, svjedok je izjavio da ga je predao Aki i Ramuševiću, ali da je poslije viđao Isljama sa njima.

Primopredaju robe u Turskoj trebalo je da izvrši Sead Akellić, ljudima kojima je prije mjesec i pol dana odnio pištolje.

Svjedok je dalje izjavio da je ugovor o stavljanju stana u zalog zaključen u hotelu „Bristol“, kojom prilikom su bili prisutni i Alma Prnjavorac, Aka i Isljam a kasnije su došli i Faik Kalender i Sead Akeljić.

Svjedok tvrdi da je samo Hakiji Krliću bilo poznato kome u Turskoj treba da se preda roba, a da njemu ti isti ljudi uopšte nisu poznati. Međutim, ni novac za isporučeni „extasy“ nije bio poslan a ni heroin, već kako je svjedoku poznato samo kafa. Očekivalo se oko 250.000,00 eura koji bi bili dostavljeni na isti način kao što je „extasy“ otpremljen tj. u rezervoaru. Svjedok tvrdi da je saznao za to tako što je slučajno prolazio pored kuće Faika Kalendera i vidio rastavljen rezervoar, zatim se nakratko svađao s njima, jer su ga rastavili bez Željke koji je tada bio u Turskoj. Nakon toga je Faik rekao Seadu Akeljiću da uzme „smeće“ koje su tamo našli. Tu su bili prisutni još Isljam, Hakija i neka žena koju su zvali „žuta“, odnosno kako je kasnije utvrđeno

izvjesna Ismeta Jukić. Svjedok je potvrdio da nije znao da se Akeljić vratio i da su rastavili rezervoar, koji pripada njegovom vozilu „ML džip“, ali je znao da se tamo nalazilo 7 pakovanja u obliku lopte za ragbi koje su bile obljepljene selotejpom. Sejo Akeljić je sadržaj rezervoara odvezao kući. Isljam je otišao prije toga, te navodno nije imao veze s tim.

Svjedok je dalje naveo da nije znao za potjernicu u slučaju Mandić kada je boravio na Kosovu. Prilikom pretresa njegove kuće oduzet mu je pištolj, nakon čega je kontaktirao Seju Brankovića. U izjavi je tada potvrdio da je od Mandića dobio 100.000,00 KM za kasetu a donio ih je Šaban Mujaniz Peći. Kada je izašao iz pritvora u slučaju otmice brata Mome Mandić ponovno je nastavio raditi u Tuzli.

Mercedes CLK je nabavio od Almira Bilalića i za njega je platio 30.000,00 KM od čega 5.000,00 KM u gotovom novcu i 10kg srebra. Ostao mu je dužan 5.000,00 eura. Tvrdi također da je Aki a ne Isljamu dao džip ML.

Svjedok navodi da je prilikom otmice Munira Kalendera i Florijana oduzeto 1.000,00 švicarskih franaka, ½ kg heroína i negdje 55 ili 56 paketa od ljepka za tzv. „Mišungom“. Od Florijana je oduzeto još 30.000,00 švicarskih franaka. Nakon toga je Haris Mehanović platio vozilo u francima u ime svjedoka. Naime, oni su za ovo oduzimanje ranije obavijestili svjedoka i on je tražio svoj dio nakon čega mu je Haris ponudio 5.000,00 švicarskih franaka, ali svjedok je umjesto novca želio auto.

Svjedok je dalje pojasnio da je imao jednu neuspješnu transakciju sa Sejom Akeljićem kada je otišao u „Volan“ da uzme određenu količinu tabлата Kaptagon, za koje je Pero Čović uzeo 36.000,00 eura, a nije ih uopće isporučio. Zatim je dao Aki džip da mu ovaj da novac za koje je kupio oružje koje je slao u Tursku. Naglašava da su to isti pištolji koje je slao po Seji Akeljiću. Bilo ih je oko 35 komada i trebalo ih je otpremiti za Istanbul, vozilom marke „Seat Toledo“. Što se tiče iznajmljene „Škoda Octavie“, nju je koristio za prevoz falsificiranog novca, ali tada je radio sa Harisom Mehanovićem.

Na pitanje kakva je priroda ugovora o stanu sa Florijanom, svjedok je naveo da je s njim imao probleme, jer mu je prodao stan koji i nije njegov. Florijanu nije platio, a on je taj isti stan dalje prodao izvjesnom Adilu Kamberoviću iz Živinica za 15.000,00 eura.

Svjedok je dalje naveo da je „Kinu“ upoznao negdje u maju, preko Esada Kolčaka. Kada ih je pozvao radi otmice Munira Kalendera, „Kina“ je tvrdio da može sam savladati Munira. Dogovor je bio da ga Margareta navede da

dođe u „Zlaću“ , a Larisa i Hakija su išli vozilom prvooptuženog, dok je on zajedno sa Esom išao vozilom „Seat Toledo“. Trebali su se sastati kod hotela. Samija i Haris su također bili u drugom vozilu. U povratku prvooptuženi je sa svojim vozilom stao iza Munirovog golfa, nakon čega su ga izveli, i odveli, dok je prvooptuženi otišao da parkira golfa iza mosta. Po povratku je čuo pucanj i rečeno mu je da je pucao Samir Kuqi.

Na pitanje koliko puta je Sead Akeljić išao u Tursku, naveo je da je prvi put išao zajedno sa njim , drugi put sa drugooptuženim, treći kada je odnio pištolje u dogovoru sa svjedokom, a četvrti put sa Hakijom i Akom u dogovoru, s tim da je dogovor uključivao i svjedoka a radilo se o 100.000 tableta „ekstazi“.

Na pitanje gdje je sve iznajmljivao vozila i za koje poslove, ističe da su to bili uglavnom „ASA“ rent-a car i „Zlaja“. „Seat Toledo“ je iznajmljen za Tursku i Seada Akeljića. Jedan je bio za Peru Čovića, zatim za Hakiju Krlića i jedan za Harisa Mehanovića. Sa svjedokom, Haris je išao u Italiju i na Kosovo. Na Kosovo su još išli „Ruda“, Željko, Larisa i Esad Koldžo, radi kupovine pištolja, ali ih tada nisu kupili, jer se radilo o kineskim tetejcima. Željko je išao sa njim jer je bio zadužen za raštimavanje rezervoara u kojem su prevozili robu.

Porodicu Samira Kuqija prvooptuženi je upoznao kada su bili izbjeglice u njegovoj kući u Mostaru. O njemu zna samo da ima firmu, ali ne zna čime se ona bavi. Zadnji put ga je vidio 30/31.12. 2004 godine, a izjavio je i da je isti učestvovao u otmici Munira Kalendera.

Na pitanje da li može detaljnije opisati ulogu vlastitog lobiranja da puste Isljama, svjedok je naveo da je više puta kontaktirao Isljama na telefon izvjesnog Pedžme, koji je navodno nekada ranio zatvorsko stražara Bukvu, za vrijeme dok je svjedok još boravio u zatvoru. Akina inicijativa je bila da svjedok lobira Isljamovo puštanje iz zatvora. Aka je tvrdio da nije Isljam već on lično dao ½ kg heroina određenim ljudima. Aka je to pričao u više navrata, a tome su jednom prisustvovali Haris Mehanović i Aldin Musić. Svjedok tvrdi da u vrijeme kada je Isljam bio u zatvoru, Aka nije imao nikakvo vozilo već se vozio taksijem, a prije toga je vozio i „džip ML“ i isti onaj džip koji je vozio Isljam kada je uhapšen. Kada je u pitanju hapšenje Isljama Kalendera, Sejo Branković je prilikom ispitivanja u svojstvu svjedoka rekao da je u toj akciji njegova operativna veza tj. doušnik bio upravo svjedok. Svjedok tvrdi da mu je poznato da je Aka upozoravao Isljama o tome da bi mogao biti uhapšen, ukoliko bude vozio pomenutog džip, jer ga policija već traži. Također, tvrdi da mu je o hapšenju Isljama Kalendera javio Sejo Branković. Akom ga je

obavijestio o tome šta se desilo tog dana i kako je Isljam uhapšen, te kako je u stvari Aka, a ne Isljam predao $\frac{1}{2}$ kg heroina. Kada je svjedok rekao Aki da bi trebalo za puštanje dati 30.000,00 eura, on je odgovorio da može ležati 30 godina i da on taj novac ne da. U vrijeme ovih razgovora povremeno su bili prisutni i Haris Mehanović i Aldin Musić, a jednom čak i Faik Kalender i „Nena“ Hukić.

Svjedok je bio prisutan razgovoru Ake i Isljama gdje mu je Aka tražio 50.000,00 KM da bi uredio njegovo puštanje na slobodu. Prema saznanjima svjedoka, Haris Mehanović je u to vrijeme u više navrata zvao Isljama Kalendera i prijetio mu. Također ga je ucjenjivao prijeteci da će ubiti njegovu porodicu ukoliko mu Isljam ne da 150.000,00 eura nakon čega je prema saznanjima svjedoka Isljam zatražio pomoć Ismeta Bajramovića „Čele“. Ovaj je zatim kontaktirao prvooptuženog, a on Harisa govoreći mu da ne smije prijetiti Isljamu, jer će imati probleme sa „Čelom“, ali je Haris tvrdio da će završiti započeto i da se ne boji nikoga. Svjedok je predlagao da puste Isljama, jer je uhapšen radi 2,5gr heroina, a njegovim puštanjem bi se omogućilo hapšenje većih kriminalaca i količina droge. Navodi da su veći trgovci drogom iz Srbije i Crne Gore.

Pri uručanju lažnih dokumenata Isljamu prisutni su bili Aka, jedan inspektor policije ili načelnik iz Sarajeva te izvjesni Kralj. Lična karta je izvađena u PU Ilidža.

Na pitanje koliko je dana prošlo od otmice „Mačka“ do predaje kasete, prvooptuženi je odgovorio da, što se tiče kasete, nju je svjedok predao Seji Brankoviću iako ga je on kako kaže „uvalio“ u otmicu Mome Mandića. Tada svjedok nije poznavao nijednog tužioca osim Žike Đukmića, ali ne može se precizno sjetiti protoka vremena između događaja navedenih u pitanju. Tvrdi da je jednu kasetu predao Seji Brankoviću, a na njegov nagovor Žiki Đukiću predao je drugu kasetu i $\frac{1}{2}$ kg heroina, koji je oduzeo Muniru. Haris je znao za postojanje ali ne i za predaju kasete, jer je tome prisustvovala samo supruga svjedoka.

U vezi sa navodom da je između svjedoka i Ake postojao posao za koji Isljam nije trebalo da zna, on je istakao da su, dok je Isljam bio u Njemačkoj, Akini ljudi „pali“ sa heroinom i završili u zatvoru. Svjedok i Aka su se inače često sastajali, a sastanke bi dogovarali telefonom. Često su tim sastancima prisustvovali Hakija Krlić i Sead Akeljić. Sejo Akeljić je u više navrata vozio heroin za Aku u druge zemlje, u Hrvatsku, Njemačku itd., a to je sam rekao prvooptuženom.

Tačno je i da je Akeljić za Asmira Kalača –Aku u više navrata prevezio oružje i to kako tvrdi prvooptuženi „iza sica“ u Mercedesu 123, gdje ima fabrički napravljen takvo mjesto u koje se to može složiti. Što se tiče prevoza, svjedoku je poznato da je vozio par puta za Rožaje a i za njega je također vozio par puta preko Rožaja za Kosovo itd. Tvrdi da je bilo najmanje oko 100 tura prevoza oružja. Na prezentiranje fotografije prvooptuženi potvrđuje da se na njoj nalazi Asmir Kalač-Aka.

Svjedok je dalje naveo da je imao ponudu od strane jednog tužioca da se uzmu pare od Isljama za njegovo puštanje u iznosu 50.000,00 i to tako da 25.000,00 eura da tužioc, a 25.000,00 eura svjedoku.

Dalje pojašnjava da je Haris Mehanović došao do kasete na nepoznat način nakon što se vratio sa Kosova i nakon što je boravio u Rožaju. U prisustvu svjedoka Haris je puštao dijelove kasete na telefon Isljamu. Tada su bili prisutni „Marga“ i neki od Harisovih prijatelja. Od Isljama su tražili 150.000,00 prijeteci da će mu ubiti ženu i djecu. Haris nije znao da je original kasete kod prvooptuženog.

Sejo Branković je tvrdio da je od operativne veze tj. doušnika saznao gdje se nalazi stan Isljama Kalendera.

Na pitanje šta mu znači ime Danilo Camović, svjedok je naveo da misli da je on načelnik državne bezbjednosti DZ Srbije i Crne Gore i da je čuo da je uhapšen sa 192kg heroína. On i Sejo Branković nisu dobivali iste dojave od svjedoka. Tvrdi da ga poznaje preko narko dilera iz Srbije i Crne Gore.

Svjedok dalje naglašava, da je u ranijim izjavama govorio da Isljam nije odgovoran za ½ kg heroína, te da je nudio da uhapsi Hakiju Krlića. Navodi da je poslovao sa Isljamom u vezi garderobe ali posljednji put je Isljam na ime duga za „Tašu“ odnio 174 kožne jakne. Svjedok je uzeo 30.000,00 eura vrijednosti robe, a Isljam je uzeo navedene kožne jakne tako da je svjedok njemu ostao nešto dužan.

Na pitanje da li mu je poznato da neko prijeti Seadu Akeljiću, svjedok tvrdi da je to vjerovatno, jer nikako nije u izjavama spominjao ni Aku ni Željku iako je u više navrata bio kod drugoga u kući zajedno sa svjedokom. To je isti Željko sa kojim je Isljam zajedno boravio u ćeliji.

Svjedok dalje navodi da je drugooptuženi bio zadužen da prevodi prilikom kupovine srebra u Istanbulu. On je za to tražio 2.000,00 KM. Drugooptuženi je odnio kasetu koju je svjedok snimio u radnji i predao Hezgin Hakanu.

Međutim, Hezgin nije dao srebro bez novca. Prije toga drugooptuženi je poznavao samo površno. Svjedok tvrdi da drugooptuženi nije učestvovao u trgovini oružja, a Sead Akeljić ne smije reći ko su pravi ljudi koji su mu predali auto sa „ekstazijem“ i zbog toga je rekao da je to bio drugooptuženi. Drugooptuženi je ukupno tri puta učestvovao u poslovima svjedoka. Tvrdi da je 2003 godine upoznao drugooptuženi preko njegovog brata Remzije koji ima buregdžinicu u Tuzli.

***Svjedok Jakub Čehajić**, dostavljač u Poštanskom centru u Tuzli, je u svojstvu svjedoka izjavio da je bio prisutan za vrijeme pljačke pošte u Bohinju. Pištolj mu je bio prislonjen uz vrat, bio je prisiljen da legne, nakon čega je svezan, kao i ostala dvojica prisutnih zaposlenika pošte. Dalje je izjavio da ne bi mogao prepoznati lica koja su opljačkala poštu, jer su imali maske na licima, iako ih je vidio. Svjedok je dodao i da mu je izrečena suspenzija zbog pljačke pošte, kako i ostalim tada prisutnim djelatnicima.*

***Svjedok Ekrem Šljivić**, vozač u pošti u Bohinju, je u svome iskazu na glavnom pretresu izjavio da je pošta u Bohinju bila prva koju je posjetio taj dan pri raznošenju pošte. Pri dolasku je primijetio nepoznatu ženu koja je sjedila za stolom i ništa drugo nije bilo neuobičajeno. Otišao je iz pošte i tek na putu dobio obavijest da je ista opljačkana. Vršio je prepoznavanje osobe koja je sjedila ispred pošte putem fotografija, ali nije bio siguran.*

***Svjedok Nino Dukić**, iz Tuzle, zaposlen kao službenik u pošti u Bohinju je u svom iskazu datom na glavnom pretresu izjavio da je u vrijeme pljačke bio upravnik pošte u Bohinju. On je o pljački doznao po dolasku na posao gdje je zateko dva poštara zavezana liscama, i jednoga ispred pošte. Ističe da su nezvanično svi znali da taj dan stiže novac, a zvanično uposlenici pošte, služba koja vrši dostavu i nadređeni. Svjedok je pojasnio da se prilikom transporta novca primjenjuje Uputstvo o postupku i načinu prijevoza novca i drugih vrijednosti za BH pošte. Tačka 10. alineja 3. nalaže da se angažuju oklopno vozilo i čuvari. Svjedok je naglasio da oklopno vozilo ne postoji i da nikada nije bilo upotrebljavano. U vozilu nije bio pratilac, niti je to ikada bila praksa.*

***Svjedok Asim Šmigalović**, šef dežurne službe u Policijskoj stanici u Tuzli, u iskazu je naveo da je zaposlen u policiji od 1980 godine. Dana 01.04.2004 godine policiji je dojavljen napad na poštu i lica zaposlena u pošti. Odmah po dojavi, dežurna je služba otišla na lice mjesta. Došavši na lice mjesta zatekli*

su lice u poštanskoj uniformi ispred ulaza zgrade, sa kojim su obavili razgovor radi prikupljanja određenih informacija. Na licu mjesta je bio komandir stanice Ljubomir Divković kao i načelnik policijske uprave Nedim Mutapčić. Uviđajem je rukovodio komandir policijske stanice Ljubomir Divković. Svjedok je takođe naveo da su sačinili službenu zabilješku, i potvrdio da je to službena zabilješka od 01.04.2005 godine, koja mu je predočena.

Vesna Hasanović je u svojstvu svjedoka izjavila, da je od 1998. zaposlena u Policijskoj upravi Tuzla kao policajac. Tokom 2004 godine je radila kao član interventne grupe u policijskoj stanici, a po potrebi i na terenu. Dana 01.04.2004. godine interventna grupa je dobila dojavu da je počinjeno razbojništvo nad poštom u Bukinju. Svjedok je tada zajedno sa policajcima Asimom Šmigalovićem i Edinom Delićem otišla na lice mjesta, gdje su zatekli poštara sa lisicama na rukama, koji im je rekao da je izvršena pljačka i da unutar pošte imaju još dva svezana poštara. U daljem razgovoru sa poštarom saznali su da su pljačku izvršila dva muškarca tridesetih godina koji su nosili plave kombinezone i pčelarske maske.

Svjedok Mato Tolo, u svome iskazu, naveo je da je nastanjen u blizini pošte. Dan prije napada sjedio je oko 13.30 pred garažom i spazio dvojicu momaka koji su imali na sebi HTZ opremu i bijeli znak mercedesa na leđima. Nosili su kačket. Prema opisu bili su visoki, nešto su tiho razgovarali, i zadržali se kratko u blizini ulaznih vrata pošte. Nakon 2-3 min. su napustili to mjesto. Sutra ujutro svjedok je oko 7:15 otvorio prozor da vidi da li poštari donose novac u poštu, jer je trebala biti isplata penzije i vidio je izvjesnog Zorana i Ziniju da unose novac u poštu. Kada su otišla kola koja su dopremila novac došla je njegova komšinica Rahima Pejić i tražila od njega da zove policiju, jer se nešto čudno dešava. U 8:15 prema navodima svjedoka, došao je šef i tada je vidio da su Ziniji i Zoranu zavezane ruke lisicama i da su im zaljepljena usta. Svjedok je također izjavio da je istoga dana neka žena bila kod vrata kada je unošten novac i da je neposredno nakon toga razgovarala na telefon. Nije vidio nikakav zeleni auto, ali je od Ibrahima Jorefa čuo da je auto bio parkiran kod kioska iza zgrade, te da je u njemu sjedio neki muškarac.

Svjedok Mevlida Krvavac je u svome iskazu navela da poznaje suprugu Halila Zaida, koja je frizerka. Na dan 01-03. oko 09 i 15 došla joj je prijateljica i tvrdila da je kod Halila i Samire obijen stan. Kada su došle tamo vidjele su Halila zavezanog sa trakom preko usta i rukama zavezanim na leđima. Stan je bio otvoren do dolaska tima za uviđaj tako da su mogle vidjeti da su sve stvari

u stanu razbacane. Također je istakla da je Samiri u frizerski salon dolazila određena ženska osoba i željela se naručiti u 09:00 na frizuru, a ispred ju je čekao muškarac u vozilu. Što se tiče opisa dotične žene svjedok je izjavila da se sjeća da je dotična žena imala crvenu kosu, ali u detaljniji opis nije sigurna.

Svjedoku Denisu Krvavcu dešavanja u stanu Halia Zaida nisu poznata. Vršio je prepoznavanje predmeta i prema zapisniku o prepoznavanju predmeta prepoznao je burmu i još jedan prsten. Burmu je identifikovao, jer je ista specifična, naime „sječena“ je na jednom mjestu i tvrdi da je viđao kod Samire, s tim da tada nije uočio da je „sječena“, jer se to nalazi sa unutrašnje strane burme.

Svjedok Ibrahim Joref je u svome iskazu naveo da je zaposlen u firmi „Bumerang“, koja se nalazi preko puta pošte, te da je prošle godine u proljeće, kao ložać i portir istoimene firme bio na dužnosti i krenuo da otključa ulaznu kapiju, nakon čega je primjetio da na otprilike 10m udaljenosti stoji parkirano vozilo u kojem je sjedio vozač. Radi se o autu marke „Kadet“ – zelene boje, (boja trave). Nakratko je otišao iza zgrade i kada se vratio vozila nije bilo. U tom trenutku već se stvorila veća gužva u blizini pošte i vidio je i dolazak policije. U tada datoj izjavi i zapisniku o prepoznavanju vozila ostao je pri tvrdnji da je auto marke „Kadet“ i da je zelene boje s tim što je također tvrdio da ima „odsječen“ gepek. Prilikom prezentacije fotodokumentacije od strane vijeća, svjedok je ostao pri datoj izjavi i prepoznao navedeno vozilo na str.br.1 za vozilo br.1. foto.br.2 vozilo br.1, foto.br.9 vozilo br.1. tako da se radi o zelenom kadetu starije proizvodnje registarskih oznaka 142-A-061, s tim da se nije mogao decidno izjasniti povodom gepeka, jer nije bio u potpunosti siguran, budući da je vozilo gledao sa desne bočne strane.

Svjedok Almir Zukić, u svojoj izjavi istakao je da je bio zaposlen u grilu „Bosna“, koji se nalazi u Šićkom Brodu kod benzinske pumpe gdje je i pronađen pomenuti kadet. Auto je pronađeno na privatnom parking, gdje je bilo parkirano par dana prije dolaska policije. Pomenuti parking se nalazi iza glavnog ulaza u grill, a ispred porodične kuće vlasnika grila. Tu se ukupno nalaze 2 grila i prodavnice i njihovi posjetioци koriste taj parking, ali ne bi trebali parkirati na duži period. Zbog toga je trebalo da prođe izvjesno vrijeme da bi se primjetilo da je auto napušten. Ono što je prema iskazu svjedoka bilo čudno jeste da vlasnici parkiranih vozila obično obavijeste radnike grila o tome da su parkirali auto, da bi za to vrijeme radnici pazili

njihova vozila. Međutim, određeni stalni gosti grila su se počeli buniti u pogledu parkiranog vozila obzirom da se samo 10-15 automobila može tamo parkirati. Svjedok je naveo da su zvali policiju ali da on nije lično vidio da li je auto policija slikala ili pretresla. U pogledu marke vozila svjedok je izjavio da nije u potpunosti siguran, ali misli da se radilo o vozilu marke „Kadet“, po njegovom mišljenju tipa „Ascona“, svijetlo plave ili svijetlo zelene boje, ali od onih koja su mu prezentirana iz zapisnika nije prepoznao nijedno.

Svjedok Aldin Musić zvani „Kina“ u svome iskazu na glavnom pretresu dana 07.11.2005 godine je naveo da su u otmici Munira Kalendera pored njega učestvovali i prvooptuženi, Samir Kuqi, Haris Mehanović i Esad Kolčak. Poznata su mu sva dešavanja oko otmice. Svjedok je sjedio sa Esadom Kolčakom kada ih je prvooptuženi hitno pozvao da dođu, jer su prije radili poslove fizičke zaštite po njegovom nalogu. U trenutku poziva nisu znali zašto ih zove. Kada su stigli, prvooptuženi je razgovarao sa Esadom i svjedoku još nije bilo jasno o čemu se radi. U toku otmice Sami je ranio osobu prilikom njenog stavljanja u „Mercedes“. Prilikom pretresanja Munira našli su uzorke heroina zapakovane u paketiće. Za vrijeme zadržavanja Munira svjedok je zajedno sa prvooptuženim u vozilu „Golf 2“ otišao do Munirove kuće sa namjerom da nađu određene količine tzv. „Mišunga“. Tamo su u vrećama od ljepila za keramiku našli oko 1 ½ kg pakovanja „mišunga“, zapakovano u najlonske kese. Zatim su otišli u garažu i tamo su našli vozilo „Mercedes“ sa kojim su oni na noć otmice došli na autobusku stanicu. Tačnije, prvi put su donijeli pogrešne vreće, pa su se ponovo vratili do kuće otetog. Naredni put su pronašli prave tj. odgovarajuće vreće, od kojih je jedna bila poderana pa je svjedok vidio da je „mišung“ pakovan u vrećicama ukupne težine oko 50kg. Ne zna da li je bilo heroina, jer je to pregledao prvooptuženi.

Što se tiče ubistva Faika Kalendera, poznato mu je samo da je od Samija dobio pištolje „crvena zastava“, kalibra 7,65 mm i da ih je morao sakriti. To je učinio na poziv prvooptuženog, koji je rekao da je Sami u piceriji blizu kasarne u Nedžarićima. Nakon toga je prvooptuženi naredio da zajedno sa Samijem krene prema Tuzli. Išli su golfom sive boje tip 2. Sastali su se sa prvooptuženim, Harisom Mehanovićem i Valdetom. Oni su došli vozilom „Škoda Fabia“. Tu je svjedok ostavio Samija i vratio se za Sarajevo. Tvrdi da je pištolj bacio rasklopljen na Stupu pored „Vize“, nedaleko od mosta a drugi dio u potok blizu kuće. Jedan od pištolja je imao prigušivač. Drugi pištolj koji je isti, samo bez navoja za prigušivač, je vratio prvooptuženom poslije par dana na „Kopex“ pumpi blizu kuće svjedoka. Na pitanje da li je poslije čuo za ubistvo Faika Kalendera, svjedok je odgovorio da se dan prije ubistva desio

ovaj događaj koji je iznio u svojim navodima. O ubistvu je saznao poslije ovih dešavanja, a vijest je pročitao u novinama 18.03. 17.03. se riješio pištolja kako mu je naloženo. Svjedoku je na prijedlog tužitelja predan pištolj istog kalibra kao onaj kojega je rastavio i kojega se riješio ranije po nalogu prvooptuženog, i svjedok ga je na glavnom pretresu također rastavio i ponovno sastavio.

Vezano za pljačku „Union banke“ misli da je Haris koristio vozilo „Ford Fiesta“. Između Harisa, prvooptuženog i Slaviše Lonca je postojao međusobni dogovor za pljačku ove banke u stanu prvooptuženog. Svjedok je došao u Tuzlu 2-3 dana prije pljačke i to vrijeme boravio u istom stanu gdje su se i dogovarali. On je kao i ostali dobio upute od prvooptuženog da treba da stoji preko puta banke i javlja da li je sve „čisto“. Na dan pljačke prvi je izišao svjedok i dojavio prvooptuženom da je sve u redu. Prvooptuženi je nakon dogovora prvi napustio stan i nije učestvovao direktno u pljački banke. Sredstva korištena u pljački banke vidio je u stanu prvooptuženog. Koristili su „Heckler Koch“ automatsku pušku i pištolj sa prigušivačem. Koristili su također smeđi kaput, jakne, ribarske kape i naočale. Te iste stvari je prepoznao u sudnici, ali ranije nije vršio prepoznavanje tih stvari.

U vezi otmice Nadila Hasića potvrđuje da je Nadil došao oko 17h sa Margaretom u butik „Farisa“. Prije dolaska Nadila u butik su bili prvooptuženi, svjedok i Haris, a Nadil je otišao u kancelariju prvooptuženog. Kada je svjedok ušao u kancelariju prvooptuženi i Nadil su razgovarali i svjedok je dobio lisice i nalog od prvooptuženog da zaveže Nadila. On se tome nije odupirao. Svjedok i prvooptuženi su u tom trenutku bili naoružani. Ujutru oko 2 ili 3h Nadil napušta butik. Prvooptuženi je sam u navratima napuštao butik. Kada se vratio prvooptuženi je sa sobom donio drvenu kutiju. Radilo se kutiji 23x10 cm otprilike pravougaonog oblika, u njoj se nalazio nakit. Svjedok tvrdi da je Nadil imao i lične karte prvooptuženog radi „nekih“ poslova. Tvrdi da je „Maćak“ tj. Nadil nudio prvooptuženom pljačkanje novca, nešto vezano za rudnik, ali nije siguran. Također navodi da su razgovarali o drogi, ali odbija bilo šta dalje reći o tome, jer bi to sigurno izložilo Nadila krivičnom gonjenju. U kancelariji su Nadilu poslije skinute lisice. Nakon napuštanja butika Nadil sam odlazi, a prvooptuženi ostaje još neko vrijeme da upali alarm. Tada je prvooptuženi imao auto „Seat Toledo“, oko 200m od radnje i kada su on i svjedok pošli prema njemu zaustavila ih je policija, legitimisala i pretresla torbu koju je svjedok nosio sa sobom. Nakon toga su privedeni. Dolaze u policijsku upravu u Tuzli i borave zajedno u istoj prostoriji. Tek po prebacivanju u tužilaštvo saznaju zašto su privedeni tj. zbog otmice Nadila Hasića. Poslije toga se nikada nije više sretao sa Nadilom Hasićem.

Dok je bio u pritvorskoj jedinici kontaktirao je sa prvooptuženim u vrijeme dok nije bilo policajca i tada su se dogovorili da će reći da su se našli kod Šadrvana u 16h i da je svjedok pištolj dobio od „Mačka“.

Na pitanje šta zna o Hakiji Krliću, tvrdi da je on direktor narko dilera i upoznao ga je preko Esada Kolčaka, kada ga je vodio u stan prvooptuženog. Tada je Hakija nudio posao sa drogom.

Svjedok Ramadan Kabaši, na glavnom pretresu dana 08.11.2005 godine je izjavio, da je prvooptuženog upoznao kada se nakon ženidbe preselio u Lukavac. Tvrdi da nikada nije vidio drugooptuženog u društvu sa prvooptuženim, jer se ovaj drugi družio samo sa „uličarima“. Prvooptuženi je za vrijeme demonstracija na Kosovu 17.03.2004 godinem bio sa Mujom Mandžom na Kosovu u društvu Smaje Mandže, svjedoka i sina gazde „Volana“. U periodu od 13-18h je bio s njima, pričali su i gledali televiziju u jednom lokalu. Dalje navodi, da je tada kontaktirao sestru u Kosovskoj Mitrovici. Svjedok kaže da prvooptuženi tada možda i nije učinio krivično djelo, jer svakako ima ljude koji to za njega rade, pa to što je on tamo njemu faktički i nije neki alibi.

Na pitanje kako zna Valdeta Sukaja, svjedok je izjavio da ga zna preko boksterskog kluba u Tuzli, jer je došao da trenira. Upoznao ga je poslije ovog datuma i uputio ga da se prijavi na njegovu adresu. Prilikom prezentiranja fotografije Valdeta svjedok, ga je prepoznao.

Tvrdi da su policajci došli u klub da uzmu sliku i podatke Valdeta Sukaja. Navodi da je Valdet karton o članstvu nosio sa sobom. Karton nije kod svjedoka, jer Valdet nije imao ni jedan meč, pa nije evidentiran. Valdet je jako kratko bio član kluba, negdje 2 ili 3 mjeseca. Od strane tužioca konstatovano je da je Valdet odjavljen mjesec dana nakon prijave, tačnije 21.05.2004 godine, a svjedok tvrdi da je ostao 2 ili 3 mjeseca. Svjedok je također izričito negirao da ga je on odjavio.

Svjedok Margareta Hadžić je izjavila da drugooptuženog ne poznaje lično, ali čula je o njemu od Harisa Mehanovića, zvanog Dejan i prvooptuženog kada su govorili o falsifikovanju eura, odnosno kako bi to mogli „napakovati“ drugooptuženom. O tome je saznala u svom stanu gdje je bila prisutna kada su razgovarali prvooptuženi i Haris Mehanović koji je tada bio u tuzlanskom zatvoru. Također su joj poznati i poslovi koje je imao prvooptuženi vezano za srebro i prema pričama je čula da ga nabavlja u Turskoj, ali drugooptuženi nije spominjan vezano za tu priču, niti je od bilo koga drugog čula za njega.

Također tvrdi da je znala da je igrao ulogu prevodioca u poslovima u Turskoj prema navodima Harisa i prvooptuženog.

Svjedok je izjavila da poznaje Sukaj Valdeta. Misli da je bio februar 2004. kada ga je upoznala. Od njega je dobila zlatnu ogrlicu, nakon što su „odradili“ neki posao. I još u jednom navratu, kada su on i Dejan opljačkali neku kuću donjeli su joj nakit i tvrdili da to nije na ime duga koji imaju prema njoj, već kao gest njihove pažnje. Valdet nije lično bio dužan već prvooptuženi ali prilikom vraćanja duga to su umjesto njega činili Haris, Valdet i Larisa.

Svjedok Haris Mehanović naveo je da poznaje drugooptuženog od februara 2004. i da ga je upoznao u buregdžinici, koju drži brat drugooptuženog i koja se nalazi u zgradi u kojoj je nastanjen svjedok. Također je istakao da je bio u prijateljskim odnosima sa prvooptuženim, a da je drugooptuženi bio samo njihov poznanik. Naveo je da je znao i za poslove sa srebrom, koliko je njemu poznato išao je sa prvooptuženim u Tursku u svojstvu prevodioca. Prvooptuženi je ranije upozoravao svjedoka da za vrijeme njihovog zajedničkog druženja ne priča o poslovima pred drugooptuženim. Tvrdi da bi mu moralo biti poznato da se drugooptuženi bavio drogom. Čak ga i nisu smatrali u potpunosti dijelom njihovog „društva“, ali je bio umješšan u aferu falsifikovanja novca na način da je isti u iznosu od 35.000,00 eura od njega preuzet. Tačnije po izlasku iz pritvora svjedok saznaje da su taj novac donijeli Pero Čović i prvooptuženi iz Turske. Od toga novca dio je pustio u opticaj, dio je ostao kod Margaret, a jedan dio je uništio.

Na pitanje poznaje li Isljama Kalendera, svjedok je odgovorio da ga je prvi put vidio po izlasku iz pritvora 27. ili 28.05. i to navečer u kući Margarete, gdje je sjedio još i prvooptuženi, dok je svjedok došao sa prijateljicom Larisom. Sjeća se da su Isljama nagovarali da uzme tabletu „ekstazija“ što je on odbijao, ali je kasnije popio. Navodi da su ostali bili pijani i imali su po bocu tableta kod sebe, koje im je podjelio prvooptuženi. Ujutro ga je prvooptuženi pitao da li može odnijeti uzorke „ekstazija“ u Istanbul s tim da je dozvolio da ide i Larisa, te je nazvao Rudu u Lukavac, i odvezao ih na aerodrom u Sarajevu. Bilo je otprilike 10 tableta. Imao je kontakt telefon određene osobe i našli su se na recepciji hotela u kojem je odsjeo. On mu je predao uzorke i tu je njegov dio posla završen. Na pitanje poznaje li Seada Akeļića svjedok je naveo da mu je poznat, da se bavio poslovima sa drogom i da je i on često putovao za Tursku. Drugi put ga je vidio ispred picerije Esada Kolčaka, kada je svjedok bio u društvu prvooptuženog. Ne sjeća se šta je tada vozio ali se sjeća se da je u jednom navratu za Kosovo putovao sa Larisom vozilom Mercedes okac.

Bilo mu je poznato da je Isljam pritvoren i detalje je saznao od prvooptuženog. Nakon toga su se sastali sa Akom i on je insistirao da prvooptuženi pomogne Isljamu, što ovaj nije učinio. Mada se prvooptuženi trudio da u razgovorima sa Isljamom on stekne dojam da mu se pomaže što u stvarnosti i nije bila namjera. U razgovoru se spominjalo i ½ kg heroína i džip ML kao i da su to uradila dvojica drugih momaka od kojih je jedan iz Sarajeva, a drugi iz Sandžaka, svjedok misli da ih je u jednom navratu u Vizi Aka spomenuo u smislu da poznaje jednog od njih. Također tvrdi da je Isljama prvooptuženi često kontaktirao zbog nekog duga za koji je Isljam „tipovao“. Što se tiče odnosa svjedoka i prvooptuženog tvrdi da je bilo svakodnevno. Naime, svjedok navodi da je prvooptuženi imao veliko povjerenje u njega tako da je bio prisutan velikom broju razgovora prvooptuženog i drugih. Sjeća se da je prvooptuženi tražio naknadu od Isljama za njegovo puštanje. Cifra je varirala oko 35.000,00 eura. Naime, prvooptuženi je ranije tvrdio da je Isljam „tipovao“ i napravio troškove pa je i to ulazilo u iznos, kao i iznos ucjene o predaji kasete tužilaštvu, ali je svjedok kasnije saznao i siguran je da nije „tipovao“ Isljam već osoba sa slike. Svjedoku je prezentirana fotografija na kojoj prepoznaje to „drugo“ lice koje je ustvari „tipovalo“ za pomenuti posao. Svjedok tvrdi da je na slici Aka. Navodi da je prvooptuženi često kaontaktirao s njim, da su se jednom sedmično otprilike sastajali u Vizi.

Svjedok je također naveo da je s Isljamom razgovarao dok je bio u pritvoru. Zvali su iz stana u kojem su živjeli svjedok i Larisa, koja je također bila prisutna, a pored nje prisutni su bili Sukaj Valdet i Samir Kuqi.

Na pitanje da li mu je poznata kazeta na kojoj Munir Kalendera spominje Isljama, svjedok je izjavio da je bio prisutan u kući u vrijeme snimanja. Naime, Isljama su kontaktirali dok je bio u pritvoru i tražili mu novac da podaci o kaseti ne bi bili prosljeđeni tužilaštvu. Kasetu je po saznanju svjedoka predata nedugo poslije otmice Nadila Hasić. Prvooptuženi je nakon tog događaja uzeo ½ kg heroína i kasetu i predao ih Žiki Đukiću. Cilj predavanja kasete je iskupljivanje prvooptuženog pred tužilaštvom zbog otmice Nadila Hasića, a ne radi navodne pomoći od strane prvooptuženog u razotkrivanju narko dilera. Svjedok također naglašava da mu je poslije prvooptuženi u povjerenju rekao da su takve „igrice“ davale rezultata i da je to radio i u Italiji. Svjedok tvrdi da se otmica odrazila negativno na „status“ prvooptuženog obzirom na moćnu poziciju Mačka u društvu i poznanstva koja ima.

Svjedok je dalje potvrdio da je bio u jednom navratu u stanu Isljama Kalendera i detaljno ga je opisao. Tamo je išao je sa prvooptuženim, a krenuli

su iz njegovog stana u Lukavici. Sa sobom su nosili 4 kese heroína. Tada je prvooptuženi tražio od njega novac koji nije dobio. Svjedok ne zna da li je roba bila namijenjena Isljama ili je samo njemu faktički predana.

Svjedok Nedim Mutapčić je naveo da poslove načelnika policijske uprave Tuzla obavlja od 2001. Na pitanje da li je zaprimio dopis advokatske kancelarije branioca prvooptuženog koji se odnosi na krađu vozila Seat Toledo, svjedok odgovara da nije on lično, ali je zaprimljen u policijskoj upravi, tačnije u odjeljenju kriminalističke policije, i tvrdi da potpis na dopisu nije njegov već je to potpis načelnika kriminalističke policije. Svjedok je uzeo izvod iz knjige dnevnih događaja policijske stanice Centar u Tuzli pod brojem 5669 gdje stoji da je dana 08.09.2003. u 08:15 h konstatovano da je Haris Mehanović prijavio otuđenje vozilo nestalo sa parkinga Pere Kosorića sa parkinga.

Svjedok Nedžad Zvizdić je u svom iskazu rekao da je tokom marta 2004. radio na poslovima odjeljenja općeg kriminala u MUP KS. Sjeća se dana 17.03. i ubistva u općini Novi Grad. Ne sjeća se tačno ekipe uviđaja, jer nije sve vrijeme uviđaja bio na licu mjesta, inače to izbjegavaju zbog očuvanja tragova krivičnog djela. Uviđaj nije započeo dok nije došao tužitelj i on je time direktno rukovodio. Bili su agažovani još pripadnici treće policijske uprave kao pojačanje. Radili su na prikupljanju podataka u cilju otkrivanja učinilaca. Oni su informacije davali odjeljenju i tužiocu, i pravili zabilješke u odjeljenju kojem inače pripadaju. Na zabilješki od 18.03. navedena su lica koja su je sačinila, ali svjedoku nisu poznata, odnosno to nisu ista lica iz treće policijske uprave koja je on pozvao kao pojačanje.

Svjedok Mehmed Begić, prvooptuženog poznaje jer stanuju u susjednom ulazu. Tu živi sa suprugom Miladom i njenom majkom. Svjedoku je poznato da je oko 2002. kada se vratio sa Kosova otvorio butik. Poznato mu je da je prvooptuženi bio u zatvoru u slučaju Mandić. Svjedok je činio usluge razne vrste, dovlačio narudžbe iz restorana išao u tržne centre, prevozio određene količine tekstila sa Kosova. Prije otvaranja radnje bila je narudžba kožnih jakni.

Druga narudžba je bila iz Turske i prema navodima svjedoka, on ju je pokupio na koridoru i dovezao u Srebrenik. Tvrdi da je roba bila u zaljepljenim kartonskim kutijama. Navodi da je to klasičan način nabavke robe, tj. ista

kamionima dolazi iz Turske na koridor i tamo se vlasnici butika inače snabdjevaju. Roba je bila adresirana na ime svjedoka. Tada mu nije bilo poznato da se na taj način transportovao heroin. Prvooptuženi je u to vrijeme boravio u Holandiji sa Sejom, i obzirom da ga je ranije izvjesni Hako pokrao svedok je radi sigurnosti, a po nalogu prvooptuženog, od Milade preuzeo na čuvanje određenu kutiju sa nepoznatim sdaržajem. Svjedok vjeruje da se unutra nalazila droga težine otprilike ½ kg. Prvooptuženi je po povratku sa puta kontaktirao svjedoka i ovaj mu je vratio paket koji je ranije primio na čuvanje.

Na pitanje da li svjedok poznaje Parić Vahida zv. Dadu iz Banja Luke, svjedok je naveo da ga je upoznao preko prvooptuženog. Dalje ističe da je Dado ulazio u poslove sa oružjem i lažnim dokumentima. Bio je prisutan kada je ta osoba kupovala od Seje pištolje.

Svjedok je više puta išao na Kosovo gdje je dobivao po 300,00 KM kada bi išao sa Sejom, a kasnije je dobivao i do 1.000,00 KM po jednoj vožnji. Pri ovome su koristii vozila Mercedes karavan vlasništvo svjedoka, zatim zeleni mercedes tip 250T. Navodi da prvooptuženi nije nikada direktno s njim razgovarao o drogi već je govorio da se bavi prevozom građevinskog materijala, i svjedok je bio u tom uvjerenju dok nije otkriven bunker u mercedesu namjenjen za skrivanje droge i oružja. Svjedok je detaljno opisao način smještanja u pomenuti rezervoar. Unatoč tom saznanju još par puta je vršio prevoz na Kosovo i zna da je prevezio pištolje.

Tokom 2004. je u jednom od tih navrata sa Kosova dovezao Harisa Mehanovića.

Svjedok je izjavio da je jednom, nakon pljačke banke, odvezao Samira Kuqija do granice na Kosovu i dobio za tu uslugu oko 400,00 KM i dodatnih 100,00 KM da ga odveze do Peći. Od prtljaga je imao samo najlonsku kesu.

Dalje ističe da je jedne prilike otišao po Harisa i Larisu na Kosovo. Svjedoka je na benzinskoj pumpi sačekao rođak prvooptuženog i odveo ga u selo kod svoje porodice gdje su bili smješteni Haris i Larisa. Tada su prevezli određeno pakovanje droge, a po dolasku pred hotel „Tehnograd“ u Tuzli Haris i Larisa su otišli pokupivši „robu“.

Svjedok je naveo da je sa Kosova prevezio sve, od hrane, zlata, novca do osoba čiji prevoz je vršio po nalogu prvooptuženog. Nije upućen u tačne iznose tog novca, ali je siguran da se radilo o hiljadama maraka odnosno eura. U više navrata pretpostavlja da se radilo i o pakovanjima droge.

Svjedok Milada Trakić, je izjavila da je sa prvooptuženim u januaru 2003. putovala u Tursku. Tada su otišli sa namjerom da kupe zlato i srebro za radnju. Tamo je bio Sejo Akeljić i drugooptuženi, koji ih je dočekaao na aerodromu. Odsjeli su u hotelu Zagreb. Tog dana su izvršili odabir i kupovinu nakita, ali ga nisu odmah preuzeli, već je isti njoj nepoznatim putem dopremljen u Tuzlu. Ona je ponjela samo dio koji je sebi kupila. U zlatari se nalazio i Sejo Akejlić ali ne zna koja je tačno njegova uloga bila u svemu tome. Iz Turske su se vratili avionom ali ne sjeća se kada je bio let, tvrdi da su ukupno tamo boravili dva dana.

Dalje potvrđuje da je tokom 2003. u mjesecu martu ili aprilu dala na čuvanje Mehmedu Begiću izvjesni kofer odnosno kutiju. Ustvari radilo se o crvenom koferu na šifre pored kojeg se nalazila kutija veličine one za cipele. Tvrdi da nije znala šta se nalazilo u njoj. Nadalje navodi, da je Nadil Hasić jednom dolazio u njihov zajednički stan kada je prvooptuženi tražio da mu Nadil pozajmi novac. Kao zalog je prvooptuženi dao njeno vozilo džip. Prvooptuženi je tada vozio Audi A8. Jedno vrijeme dug Nadilu je vraćao i u nakitu. Svjedoku nije poznato da li je dug izmiren u cjelosti mada je zaista vraćao novac u navratima svim sredstvima tj. i novcem i stvarima.

U njihovom stanu su često boravili Esad Kolčak, njegova supruga i Hakija Krlić gdje su i noćili u više navrata otprilike 15 puta. Svjedok navodi da su u četiri navrata odlazili Goranu Rašidu u posjetu. Jedan put je bila sa radnicom koja je kod nje uposlena i nakon razvoda još tri puta. To je činila na vlastitu inicijativu. To se dešavalo tokom ljeta 2003. U to vrijeme svjedok je bila upoznata sa kasetama koje je prvooptuženi posjedova, ali se ne sjeća da li je to bio predmet razgovora sa Goranom.

Svjedok Sabahudin Muhić zvani Mrki, ističe da poznaje prvooptuženog već četiri godine, dok je Munira Kalendera vidio samo jednom. Naime, jedan prijatelj mu je rekao da će ih Munir častiti ako mu vrate kasetu koja se nalazila kod prvooptuženog u to vrijeme. Svjedok se sreo s njim kod objekta Salahović Damira na magistralnom putu Husino – Šićki Brod. U objektu su bili svjedok, Tica, Mirso, Munir i Smajo Mandža. Na tom sastanku je bilo riječi samo o kaseti. Obzirom da je Smajo „preuzeo“ posao svjedok nije bio upućen da li je kasetu vraćena i šta se uopće dešavalo s njom, ali poznato mu je da je Munir bio otet. Svjedok također dodao da zna da je otmica snimana na kasetu i iz tih razloga je Munir tražio da mu se ista preda. Poznato mu je da se

sve odigravalo u Marginoj kući, ali to je saznao direktno od Mačka. Tom razgovoru je prisustvovao i Mirso.

Svjedok je primao pozive iz Švedske u vazi kasete od izvjesnog Elmira koji mu je navodni prijatelj i koji mu je obećao nagradu ako pronađe Munira. Ovo iz razloga, jer su Munirovi rođaci u Švedskoj, koje Elmir poznaje zabrinuti zbog navodnog nestanka Munira. Međutim, tada ga svjedok nije mogao pronaći. Ovaj poziv se desio 10 dana prije sastanka sa Munirom u vezi kasete.

Na pitanje da li je upoznao Faika Kalendera, svjedok je izjavio da je Faik bio nastanjen u kući u Tuzli, u kojoj je i sam bio u jednom navratu. Tamo je otišao sa Mirsom Ciklopom jer je Faik prijetio Muniru. Svjedok je otišao sa namjerom da upozore Faika da prestane sa uznemiravanjem. To je sve ušlo u cijenu 3.000,00 KM koje su ranije dobili od Munira.

*Na glavnom pretresu održanom 15.11.2005 godine **svjedok Esad Kolčak** je potvrdio da je u junu 2003 godine sa prvooptuženim bio u Zlaći kod Lukavca. Bio je prisutan kada je otet Munir Kalender i S.Vašiti. Na Zlaći nije bio u hotelu. Kada su stajali uz put, pored njih, je prošao automobil u kom su bile dvije ženske osobe, koje nije poznao. Margaretu Hadžić je upoznao u njenoj kući. Tu se zadržao oko 15 minuta. To vezuje za događaj kada je doveo Kalendera i Vašitija.*

Svjedok je potvrdio da je prije juna sa prvooptuženim obavljao neke poslove. Prvooptuženi je njega i "Kinu" poslao na granični prijelaz Metaljka po njegovog rođaka, koji treba da ide u Njemačku ili Francusku. Na tom prijelazu su se mimoišli sa tim rođakom. Ovaj događaj se dešavao mnogo prije otmice Kalendera. Možda u maju.

U julu 2003 godine svjedok sa prvooptuženim nije obavljao nikakve poslove. Čak mu nije bilo poznato da se prvooptuženi bavi trgovinom droge. Prvooptuženi mu nikada nije nudio heroin. Kolčak tvrdi da heroin nije vidio u životu. Prvooptuženi ga je molio da dovede Hakiju Krlića do njega, jer mu je Krlić trebao doći u posjetu, a nije znao gdje on stanuje. Svjedok Hakiju Krlića pamti po dugoj sijedoj kosi. Krlić je bio u "Okonji" i išli su prema motelu, gdje Kolčak nije boravio.

Sa prvooptuženim se ponovo susreće na Kosovu 2003 godine. Esad Kolčak sve pojašnjava: Jednog vikenda prvooptuženi sa svojom suprugom je poveo Kolčaka i njegovu suprugu u Mostar kod svog "kolege" Seje Brankovića.

Branković mu se pri upoznavanju predstavio kao portparol MUP-a. Tu su prenoćili. Poslije toga Kolčak je ostao u Sarajevu, a prvooptuženi je sa svojom suprugom otišao u Tuzlu. Kolčak ima sestru, koja je udata na Kosovu. Bio je kod nje, tačnije u svojoj radnji. prvooptuženi ga je nazvao i pitao ga da se vide. Nakon razgovora dolaze dva automobila "Okonja" i "Seat Toledo". Svjedok tada prvi put vidi Harisa Mehanovića (to je bilo prije otmice) i jednu djevojku koja se zove Larisa. Ona je bila Harisova djevojka i vozili su se u "Okonji". U "Toledu" je bio Okić i jedan deblji muškarac, kojeg je tada prvi put vidio. Iz automobila je izašao samo prvooptuženi i pitao ga da li bi mogao da mu pomogne da odu u Gnjilane kod jednog čovjeka, koga bi Kolčak trebao pitati da li prihvata dogovor sa prvooptuženi. To je Kolčak prihvatio, ali uz uslov da se vozi svojim automobilom. Na Kosovu se sreću kod nekog hotela zajedno sa Mehanovićem i Larisom, dok je u tom periodu prvooptuženi bio na sastanku sa "policijom". Miljajim je došao i poveo ih svojoj kući. Tamo su se zadržali oko dva sata. "Mercedes" se nalazio ispred kuće, a njegov "Opel" je ostao ispred hotela. U "Okonji" su se vozili: Haris, Larisa i neki debeli čovjek. Komunikacija sa debelim je bila na Srpsko-hrvatskom jeziku.

Miljajim ih je primio u kuću i pitao za prvooptuženog, a Kolčak je odgovorio da je on na putu (kao što mu je prvooptuženi i rekao da kaže). Tada je zavladala nervoza u kući. Svjedok naglašava da Haris, Larisa i debeli čovjek nisu osjetili opasnost koja prijeti. Kolčak od Miljajima nije ništa saznao o kakvom se poslu radi. U tom momentu mogao je pretpostaviti da se radi o oružju, jer je prvooptuženi razgovarao sa "policijom".

Dok je Kolčak bio u toj kući prvooptuženi se nije pojavio. Miljajim je u međuvremenu mobitelom razgovarao sa Feridom. Nakon nekog vremena Kolčak je tražio da napusti kuću. Dopustili su im to. Prije toga u nekom momentu iz kuće su izlazili Haris i Larisa. Kada su krenuli "Mercedes" je bio na istom mjestu.

Kada su izašli na cestu prvooptuženi je nazvao i rekao im da se vrate u kuću, što je Kolčak odbio. Prvooptuženi je razgovarao i sa Harisom i rekao mu da se on, Larisa i debeli čovjek vrate u kuću, što su oni i učinili. Kolčak poslije toga sa "Rudom" odlazi u hotel, gdje ga je prvooptuženi čekao sa policijom. Prvooptuženi je sjedio sa čovjekom koji se predstavio kao visoko rangirani policajac (pukovnik). Kolčak je rekao Feridu da Miljajim hoće da razgovara samo sa njim. Kolčak je rekao da se ne želi vraćati u onu kuću opet, na šta mu je Ferid rekao da ide svojoj kući. Poslije toga se više nikada ne sreće sa prvooptuženim na Kosovu.

U julu 2003 godine Kolčak izjavljuje da se nije sreo sa prvooptuženim u Peći i danikada nije posredovao da bi prvooptuženi kupio heroin.

Kolčak upoznaje Isljama Kalendera u piceriji. To se dešavalo prije otmice Munira Kalendera. Sjeća se da je zajedno sa Isljamom bio neki čovjek koga poslije toga nije viđao. Također ni Isljama nije više vidio. Svjedoku nije poznato da je prvooptuženi sa Isljamom prodavao "ekstazi".

Tokom pritvora svjedok je bio u policiji za strance, a poslije toga u "Kuli" sve do danas. U pritvoru je bio u sobi sa Harisom Mehanovićem. Pitao je Harisa šta im se to dešava, a ovaj mu je odgovorio da ih je prvooptuženi sve "uvalio".

Aldin Musić je, također, bio u pritvorskoj jedinici "Kula" sve do dolaska novog upravnika Ljube Badnjara, koji je tamo zaveo red, pa zbog toga sa Aldinom Musićem nije komunicirao.

Nakon otmice Kolčak je od "Rude" saznao da se na Kosovu radilo o trgovini heroinom. Na upit suca zašto je te poslove obavljao za prvooptuženog, da li je to zbog novca, činjenja usluge ili nečeg trećeg? Svjedok odgovara da je želio zaraditi novac i učiniti uslugu prvooptuženom.

Dok je razgovarao sa Miljajimom nije mogao saznati o kom se poslu radi, ali je pretpostavljao da se radi o oružju.

Nakon nekog vremena Kolčak je trebao da završi još jedan posao za prvooptuženog. Trebalo je da preda jedno pismo. U restoranu "Man", Kolačak nije predao pismo koje mu je prvooptuženi dao, jer nije znao o kom poslu se radi.

Na pitanje suca kada je došao do saznanja da prvooptuženi nije policajac, svjedok je odgovorio da je to mogao pretpostaviti tek kada je Munir Kalender priveden i kada policija nije bila na mjestu gdje je trebala. Ovo se desilo poslije događaja sa Kosova. U pismu nije spominjan heroin, nego je pisalo da će novac biti isporučen za mjesec dana. Pismo Kolčak nije predao, jer se plašio da će imati problema sa ljudima kojima ga je trebao predati. Za ovaj posao mu je obećana nagrada koju nije dobio.

Na glavnom pretresu održanom 15.11.2005 godine suočeni su svjedoci: Nadil Hasić i Fikret Vantić.

Fikret Vantić ne želi da potvrdi da Hasić poznaje Dragu Krpana. Izjavljuje da nije sposoban da svjedoči. Čak se ne sjeća da li je učestvovao sa Hasićem u prodaji droge Krpan D. Također izjavljuje da je lagao inspektoru pri davanju izjave. Ne sjeća se da li je govorio istinu i pred ovim Sudom.

Na upit suca da li je konzument droge, odgovara da je bio u prošlosti i da je jučer opet bio pod uticajem droge. Danas nije jer je prošlo jučerašnje dejstvo droge.

Nadil Hasić tvrdi da nije prodavao heroin Dragi Krpan zajedno sa Fikretom Vantićem. Nakon toga sudija konstatuje da ovaj svjedok ne govori isto kao u predhodnom iskazu.

Fikret Vantić se ne sjeća se da li je Hasić rekao da je kupio drogu od prvooptuženog. Poslije na isto pitanje odgovara da nije tačno. Nije tačno da je posredovao između Hasića i Drage Krpana.

Nadil Hasić izjavljuje da nije tačno da je Vantić rekao da je u više navrata nabavljao drogu od prvooptuženog.

Svjedok Almir Bilalić je u svom iskazu izjavio da prvooptuženog poznaje tri – četiri godine, od kada se on doselio u Lukavac. Tokom 2003 godine ga je, također, poznavao. Prodao mu je automobil – “Mercedes” za 80.000,00 KM, a dobio je avans od 30.000,00 KM. Prvooptuženi mu je dugovao 50.000,00 KM, na koje mu svjedok nije obračunavao kamate. Polovinom trećeg mjeseca 2003 godine prvooptuženi mu plaća 30.000,00 KM (nešto u novcu, a dio u srebrenom nakitu). To se desilo u stanu prvooptuženog u poslijepodnevnim satima. Svjedok taj dan pamti po događaju paljenja džamija u Beogradu i Nišu.

Svjedok potvrđuje da poznaje Nadila Hasića i to pod nadimkom “Mačak”. Sjedio je u društvu sa njim i prvooptuženim. Viđali su se i tokom augusta 2003 godine. Svjedok izjavljuje da ne poznaje Aldina Musića zvanog “Kina”.

U momentu prodaje automobila prvooptuženi nije imao novac, ali se zbog toga svjedok nije brinuo, jer je znao da se ima iz čega naplatiti pošto je prvooptuženi imao butik i zlataru. Nakon toga prvooptuženi je uputio svjedoka da preda automobil “Margi” i “Mačku” u pedikirskoj radnji koju je držala “Marga”.

Svjedok se sjeća da je 500,00 KM bilo sporno između njih, koje je trebalo platiti za osiguranje. Svjedok im je predao i ključeve i punomoć.

Nakon priče da je Ferid oteo “Mačka”, što nije bila istina, svi su se sutradan našli u kafiću “Mocart”, gdje je vladala prijateljska atmosfera između njih. Tada je “Mačak” imao u ruci policijsku motorolu i bio je u dogovoru s nekim policajcem u civilu. Tada Nadil Hasić nije spominjao da mu je nešto oteto.

“Mačak” je bio garancija za prvooptuženog za 28.000,00 KM koje bi prvooptuženi posudio od svjedoka radi nabavke srebra iz Turske. Bilalić smatra da je “Mačak” oduvijek želio da na bilo koji način dođe do lokala

prvooptuženog u centru Tuzle. Svjedok se ne sjeća da li su se poslije toga opet sastajali, jer je tada bilo sve riješeno.

Svjedok je izjavio da je spreman da se suoči sa Nadilom Hasićem. Tvrdi da su tokom 2003 godine površno komunicirali.

Svjedok se sjeća da je prvooptuženi 2003/2004 godine vozio srebrni karavan marke "Audi". Ne zna koji je automobil u martu 2004 godine vozio prvooptuženi. Svjedok mu je posuđivao svog "Golfa 4", bijele boje da bi prvooptuženi zajedno sa suprugom Enidom otišao na par dana u Veliku Kladušu.

U KPZ Tuzla je bio zajedno sa Harisom Mehanovićem. Kada je Mehanović došao da od njega posudi 1.000,00 KM, svjedok ga je pitao zašto je svašta govorio ("napakovao") o prvooptuženom, a on je prvooptuženi opsovao šiptarsku majku i rekao da mu je preči "Mačak". O ovom događaju mogu posvjedočiti svjedokovi cimeri.

Prvooptuženi mu nije nikakav dug vraćao u heroinu. Također, bio je spreman da se suoči sa Harisom Mehanovićem.

Na pitanje tužioca da li zna da može biti kažnjen za lažno svjedočenje, svjedok mu je odgovorio da zna.

Prvooptuženog poznaje možda 10 dana prije nego što su pregovarali o prodaji automobila. Nisu zaključili pismeni ugovor o kupoprodaji. Nakon usmenog sporazuma svjedoku je prvooptuženom predao automobil i ključeve. Tome su prisustvovali jedan taksista i supruga prvooptuženog u jednom lokal u centru Tuzle. Vozilo se vodilo na stranom državljaninu, pa mu svjedok nije mogao dati punomoć.

15.09.2004 godine svjedok je saslušan u Tuzli. Prepoznao je svoj potpis na izjavi i potvrdio da je dao identičan iskaz danas.

Svjedok je potvrdio da je prvooptuženi imao stan pored slastičarne "Bosna" blizu banke.

Branilac je tražio od svjedoka da objasni različitost u iskazima, pa svjedok objašnjava da izjava od 15.09.2004 godine je bila neformalna, uz kafu u trajanju oko 5 minuta.

Svjedok izjavljuje da je prvooptuženi imao stan kod slastičarne "Bosna", a preko puta tog stana, desno, imao je još jedan stan. Oba stana su bila u naselju Slatina.

Prvooptuženi je pitao svjedoka o zelenom namještaju u njegovom stanu, a branilac je preformulisao pitanje i pitao svjedoka da li je bio u oba stana prvooptuženog, na što je svjedok izjavio da je boravio u oba stana.

Svjedok Adil Kamberović je u svom iskazu potvrdio da poznaje prvooptuženog. Nije imao poslovnih odnosa s njim. Samo je od prvooptuženog kupio stan od 30.000,00 KM – 29.01.2003 ili 2004. Porez je platio zajedno sa prvooptuženim. On je platio 2.18,00 KM, a prvooptuženi 2.300,00 KM. Ušao je u posjed stana 29.01. kada je i isplatio novac. Još uvijek je u posjedu tog stana. Prvo je platio cijenu, pa tek poslije toga potpisao ugovor.

Da bi izbjegli dupli porez tražili su čovjeka koji je stan prodao prvooptuženom. Napravili su punomoć i potpisali je u Sudu. Nakon toga Kamberović predaje novac i ulazi u posjed stana.

Poslije toga stan je bio obijen i postavljena su nova vrata. Tada mu je prvooptuženi predložio da prevedu stan. Poslije toga prvooptuženi mu predlaže da obije stan i promijeni bravu. Više nije imao problema sve dok mu nije došao inspektor da mu uzme izjavu.

Na upit prvooptuženog može sjetiti kada mu je dolazio u stan kakav je automobil tada prvooptuženi imao, svjedok izjavljuje da je njegov automobil bio "razvaljen"

Na pitanje prvooptuženog da li je plakao kada mu je bio obijen stan, i da li mu je tada nudio povrat novca, svjedok je potvrdno odgovorio.

10.03. došlo je do predaje stana, a dvadesetak dana poslije toga su rješavali papire oko komunalija. Prvooptuženi je platio 2.000,00 KM promjenu vrata koja su bila obijena. U Živinicama ispred kafea "Jasmin" došlo je do predaje novca prvooptuženom. Prije 10.03. viđao se sa prvooptuženim par puta i sa njim nije imao problema.

Na upit tužioca izjavljuje da je posrednik između njega i prvooptuženog posredovao radi novca, a radi se o starijoj osoba, oko 60 godina, musliman, iz Živinica, radi u rudniku Banovići. Sa tom osobom je razgledao stan, a sa prvooptuženim se našao ispred kafane "Jasmin". Sa posrednikom je dogovorio cijenu stana ali smatra da se prvooptuženi i ta osoba ne poznaju od ranije. Ugovor nisu ovjerili u sudu. U času preuzimanja stana na njemu su bila obična vrata, nakon čega je neko nepoznat postavio nova vrata. Svjedok nikada nije upoznao osobu od koje je prvooptuženi kupio stan.

Svjedok Šida Omeragić je u svojstvu svjedoka odbrane saslušana na glavnom pretresu 16.11.2005 godine, i u svom iskazu je izjavila da je ona je tetka prvooptuženog. Zadnji put ga je vidjela 30.03.2004 godine, kada je sa suprugom Enidom došao u posjetu kod nje. Izjavljuje da je 01.04.2004 godine

prvooptuženi sa ženom otišao iz njene kuće oko 9 sati ujutro. Na upit predsjednika vijeća navodi da je ona zaokruživala datume na sobnom kalendaru kada je dolazio prvooptuženi. Njegovu posjetu mogu potvrditi i njene komšije Muharem Omeragić i Ala Omeragić. Svjedokinju su kasnije posjetila dvojica muškaraca koji su rekli da su iz Sarajeva, pitali su je zna li gdje se prvooptuženi nalazi, jer oni ne znaju. Odgovorila im je da je on u zatvoru i oni su zapisali čitav njihov razgovor. Nije sigurna da li bi ih mogla prepoznati, ali se sjeća da su bili visoki, jedan malo viši i krupniji, i drugi deblji. Njen muž je bio prisutan kad su došli. Ova su dvojica najprije razgovarala sa njenim suprugom, koji je nakon 15-ak minuta pozvao i nju da se pridruži razgovoru. Nisu joj se predstavili, niti joj je suprug rekao u kojem su svojstvu ova dvojica došli.

Prije 30.03.2004 godine je prvooptuženi kod svjedokinje dolazio 25. septembra i ostao je i naredni dan. Svjedokinja izjavljuje da ne zna čime se prvooptuženi bavi. Takođe izjavljuje da ne može da prepozna auto kojim su došla dvojica muškaraca koji su je ispitivali, a na upit predsjednika vijeća navodi da nije sigurna ni u detalje na karoseriji golfa IV kojim se prvooptuženi kod nje dovezao 30.03.2004 godine.

Na pitanje tužioca, svjedokinja odgovara da se posjeta dvojica muškaraca dogodila prije otprilike četiri mjeseca.

Svjedok Bajro Omeragić, suprug Šide Omeragića, je izjavio da je istina da su dvojica muškaraca dolazili njihovoj kući, i da su mu djelovali kao da su iz Kantonalnog suda u Bihaću. Čini mu se da je bio ramazan kada su ovi ljudi dolazili. Rekli su mu da su došli povodom „prezimenaa“ prvooptuženog. On ne zna čime se prvooptuženi bavi. Opisujući osobe koje su posjetile njega i njegovu suprugu, navodi da su nosili košulje i hlače, nisu imali kravate. Svjedok izjavljuje da je on taj koji je zaokruživao datume dolaska prvooptuženog u njegovu kuću, uključujući 30. mart.

Na glavnom pretresu dana 16.11.2005 godine saslušan je **svjedok Hajrudin Smajić**. Svjedoku je predložen kupoprodajni ugovor o vozila Fabia i on je potvrdio da je u tom periodu zastupao „ASA Rent“. 29.03.2005 godine je bio zastupnik, a to je još uvijek.

Svjedok je objasnio da se kod njih dešava normalna procedura prilikom prodaje rabljenih vozila, a sve zavisi od ocjene ekonomske isplativosti prodaje. Ne zna da li je predmetni automobil bio u Tuzli ili u Sarajevu.

On se također ne sjeća „Fabie“ – zelene boje, kombi ali je potvrdio je da se radi o istom broju šasije prema papirima. Kupac po ugovoru je Senada

Spahić, a podnosilac zahtjeva za registraciju je, također, Senada Spahić. Registracija je važila do 15.03.2005 godine. U firmi postoji čovjek koji se bavi registracijama, sada je to Sanel Horozić. U 2004 godini Ramon Piranić se bavio tim poslom. Njegovo radno mjesto je bilo u Sarajevu. Sada više ne radi. Sva auta su registrovana u Sarajevu. Svjedok objašnjava da automobili iz Tuzle nekada tehnički pregled vrše u Sarajevu, a nekada u Tuzli. Svakodnevno imaju transfere automobila Sarajevo – Tuzla. Dešavalo se u Tuzli da zaborave registrovati automobile na vrijeme. Procedura transfera može trajati od 7 do 10 dana. Ramon je potpisao zahtjev za registraciju predmetnog automobila. Ramon i još jedan momak su radili poslove operative. Taj posao nisu dobro obavljali i Smajić ih je smijenio.

Po mišljenju svjedoka, na osnovu dokumenata o registraciji postoji mogućnost da je zakašnjeno sa registracijom.

Promijenjene su registarske tablice iz njemu nepoznatih razloga. Zahtjev je podnesen 24.03.2004 godine. Potvrdio je da je to njegov ugovor. Najam je produžen, a 01.04.2004 godine vozilo je vraćeno. Za to vozilo je podnesen zahtjev za registraciju a prepravljen je datum produžetka najma.

Automobili se povlače iz upotrebe pred istek registracije. Kada je auto kod nekoga na dužoj upotrebi, a treba se registrovati, dogovore se sa tom osobom i uzmu ga na jedan dan, ili ga zamijene sa drugim autom, objašnjava svjedok. Ne zna koliko je trajala procedura registracije ovog automobila. Svjedok gledajući dokumente objašnjava da registracija važi do 15.03, najam počinje 12.02.2004 godine (4 je prepravljeno), najam je produžen do 19.03.2004 godine (9 je prepravljeno), 16.02.2004 godine je predviđeno vraćanje (4 je prepravljeno). Prepravljene su i cijene i porez, a nema ni pečata na ugovoru. Na pitanje tužioca da li se ispod prepravki nalazi potpis ovlaštene osobe, svjedok je odgovorio da se ispod jedne ispravke nalazi ime Mirsad Sarajlić (osoba koja je zaključila ugovor).

Pečat MUP-a Sarajevo odnosi se vjerovatno na objavu vozila. 22.03.2004 godine kada su i vraćene tablice. Svjedok nije siguran kada je stavljen potpis Mirsada Sarajlića ispod prepravke.

*Na glavnom pretresu održanom dana 15.11.2005 godine saslušan je kao vještak **Zdenko Cihlarž**, koji je dao svoje mišljenje o obdukcionom nalazu ubijenog Faika Kalendera. On izjavio da radi kao vještak već 20 godina.*

U obdukcionom zapisniku Faika Kalendera stoji da je isti zadobio tri strijelne povrede (jedna ustrijelna i dvije prostrijelne). Prva povreda je lokalizovana na grudnom košu. Ova povreda je smrtonosna, tj. odgovorna je za nastupanje smrtnog ishoda. Druge dvije povrede su tipa prostrijela, prva zahvata kožu

lijeve polovice trbuha, druga je prostrijel lijeve potkoljenice, a navedena je još treća povreda gdje se radi o strijelnom okrznuću – nastala u sklopu povrede lijeve polovice trbuha, djelovanjem najmanje tri projektila ručnog oružja.

Da bi vještak sastavio ovakvu izjavu mora da ima kao prvo mrtvo tijelo, mora uraditi obdukciju i sagledati sve što je spolja i iznutra i da na temelju toga da pismeni nalaz.

Vještak detaljno opisuje prvu ustrijelnu ranu: ulazna ustrijelna povreda počinje od desnog bočnog grudnog koša, te se nastavlja u stijelni kanal koji ide u desnu grudnu duplju i zahvata u dužini od 7cm gornji režanj desnog plućnog krila, nastavljajući kroz trup devetog kičmenog pršljena i završava u mekom tkivu šestog rebarnog lijevog mišića. Smijer ide sa desna u lijevo put unazad i nagore.

Ova rana ima uticaja na motoriku, zbog toga što je povreda grudnog dijela kralježnice oštetila deveti grudni pršljen, što bi dovelo do paralize nogu. Vještak smatra da bi žrtva pala ako je u tom momentu bila u stojećem položaju.

Udarom projektila u grudni koš dolazi do oštećenja tkiva i unutrašnjeg krvarenja. Nema posebnog oštećenja funkcije pluća, pa postoji mogućnost disanja. Nema uticaja na glasovne sposobnosti skoro do neposredno pred smrt. Smrt nastaje minimalno nakon pola sata ili možda čak duže poslije zadobivanja prve teške tjelesne povrede (grudnog koša).

Vještak je siguran da je sačuvana motorika gornjih udova, tako da je žrtva mogla govoriti i vikati, u početku jače a kasnije sve slabije. Povrijeđeni krvni sudovi oko povrijeđenog devetog kičmenog pršljena su jako krvarili čak i više nego režanj.

Vještak se ne može izjasniti kako je došlo do lomljenja brave i stakla na prozoru, jer nije imao foto-dokumentaciju. Također, ne može znati šta je povrijeđeni radio u prostoriji u kojoj je stradao.

Na pitanje da li je povredom desnog grudnog koša, desna ruka bila priručena ili odručena od tijela, odgovorio je da ne zna. Ruka nije bila u putanji projektila. Pod pretpostavkom da je ruka bila u normalnom položaju uz grudni koš moguće je da je bila povrijeđena.

Smatra da je u času zadobivanja rane mogao glasno vikati i tražiti pomoć. To je mogao i nakon pada učiniti, pa čak i malo prije nastupanja smrti.

*Branilac prvooptuženog Ferida Okića, advokat **Kadrija Kolić** je u završnoj riječi izjavio da smatra da tužilac sa izmijenjenom optužnicom samo pokazuje sumnju u snagu svojih dokaza. Notorna je činjenica da je prvooptuženi ovom sudu prijavio veliku zločinačku organizaciju, koja rukovodi i prodaje*

narkotička sredstva u BiH, Balkanu i Zapadnoj Evropi. Te količine koje se prodaju mjere se u tonama.

Predmetna optužnica u 13 tačaka, prema mišljenju branioca, nudi subjektivne materijalne dokaze. Branilac kao primjer navodi Margaretu Hadžić, koja je počinila mnoga krivična djela, a niti za jedno nije optužena. Branilac smatra da je trebao kao svjedok odbrane biti pozvan i Emir Kodžo, ako je već pozvan neko kao što je Margareta Hadžić.

Po mišljenju branioca, Tužilaštvo nudi dokaze subjektivne materijalne prirode, kao i mnogo svjedoka kao što su: Margareta Hadžić, Kalender, Mehanović i drugi.

Kao komentar na tačku 1 predmetne optužnice, branilac navodi da je Sead Akeljić i u vlastitoj režiji putovao u Tursku, Grčku i druge zemlje, a ne samo sa prvooptuženim. Akeljić se bavio istim ili čak težim radnjama u odnosu na Ferida prvooptuženog. On smatra da je pokušano sa ucjenom drugooptuženog da bi svjedočio protiv prvooptuženog o nečemu što ne poznaje.

Branilac smatra da u tački 2 predmetne optužnice ničim nije dokazano da je "ekstazi" nabavljen u Holandiji, osim po iskazu Seada Akeljića. Branilac naglašava da je njegov branjenik priznao da je prokrijumčario srebro, radi pokretanja nekog posla. Također, tvrdi da se ne može oduzeti imovina privrednog društva "Farisa", jer ta imovina nije od prvooptuženog.

Što se tiče tačke 3 predmetne optužnice, branilac tvrdi da već spomenuti "ekstazi" niko nije vidio. Tužilaštvo tu činjenicu nije uspjelo dokazati. Prvooptuženi ne negira da je bio u Turskoj i da je tamo kupio tekstilnu robu. Branilac tvrdi da Haris Mehanović laže kada kaže da je stavljao heroin u tekstilnu robu. On posebno ističe da odbrana nije imala jednak pristup materijalnim dokazima, jednaka sredstva i vrijeme.

Kao propust Tužilaštva branilac navodi da nisu podnijeli kao dokaz uzorke narkotičkih sredstava, koja su navodno bila krijumčarena. Haris Mehanović, također, laže kada izjavljuje da je bio u posjedu "Seata Toleda" na dan pljačke "Union banke".

U odnosu na tačku 4 optužnice branilac podsjeća da prvooptuženi ne negira postojanje Hakije Krlića i činjenicu da mu je nuđen posao sa "ekstazijem".

Vezano za tačku 5 optužnice, prvooptuženi potvrđuje da je nabavio 100.000 tableta "ekstazija", ali ne na način kako se navodi u optužnici. To je potvrdilo i svjedočenje Željke Božića. Branilac ističe primjedbu da je CD Državne

granične službe tužilac kasno uveo u postupak, pa je zbog toga odbrana bila onemogućena da na vrijeme istraži taj dokaz.

U odnosu na tačku 6 optužnice branilac ponavlja da Sead Akeljić i Haris Mehanović nisu govorili istinu. Također i izjava Isljama Kalendera nije uredna. Branilac potvrđuje da je prvooptuženi bio u Gnjilanima, ali ne zbog nabavke droge, nego zbog trgovine pištoljima.

Branilac navodi da tačkama od 1 do 6 optužnice Tužilaštvo stavlja na teret prvooptuženom da je od januara do kraja jula 2003 godine organizovao grupu sa namjerom da se ta grupa bavi međunarodnom trgovinom opojnim drogama, što Tužilaštvo kvalificira kao krivično djelo neovlaštene trgovine opojnim drogama iz člana 195. stav 2. KZBiH u vezi sa članom 52. KZ BiH-produženo krivično djelo. Međutim, po mišljenju branioca izostavljen je veoma važan institut prijavljivanja počinitelja krivičnih djela.

Vezano za tačku 7 optužnice, branilac potvrđuje da je u junu 2003 godine prvooptuženi izvršio otmicu Munira Kalendera i Florijna Rašitija, ali ne zbog sticanja materijalne koristi. Prvooptuženi je ovo djelo prijavio nadležnim organima vlasti, a branilac naglašava da u toj otmici nije učestvovao samo prvooptuženi.

U odnosu na tačku 8 predmetne optužnice branilac tvrdi da prvooptuženi nije izvršio otmicu Nadila Hasića, nego je Nadil Hasić tu otmicu simulirao. On je čak želio da se sa prvooptuženim bavi trgovinom "ekstazija". Ne može se dokazati da je pištolj "Bereta", koji je korišten u tom događaju, pripadao prvooptuženom. Odbrana je dokazala da se ne radi o otmici, tim prije što sam Nadil Hasić sve čini da dokaže sve što se tiče predmetne optužnice. On podmeće kao dokaz lanac kojim je navodno bio vezan a također, posjećuje svjedoke optužnice i na kriminalan način ih ubjeđuje da lažu protiv prvooptuženog.

Da bi dokazali krivično djelo razbojništva Tužilaštvo je koristilo svjedočenja ljudi koji su i sami optuženi za neka krivična djela. Odbrana ne negira da prvooptuženi poznaje Mehanovića, Kodžu i druge, ali nije učestvovao u pljački "Union banke". Odbrana ima objektivne dokaze da Slaviša Lonco i Haris Mehanović lažu samo da bi spasili sebe.

Što se tiče tačke 10 predmetne optužnice branilac potvrđuje da je prvooptuženi bio u stanu Zaida Kalala i da ga je vezao, jer je saznao da Zaid raspolaže većim količinama eksploziva. Haris Mehanović je nakon njega

došao u taj stan i opljačkao ga u namjeri da stekne protivpravnu imovinsku korist. Prvooptuženi je ovo djelo učinio u saradnji sa italijanskim stabilizacijskim snagama, obzirom da je bio je u Obavještajnoj službi karabinjera, što je svjedok Sejo Branković i potvrdio.

Vezano za tačku 11. predmetne optužnice branilac navodi da je u Ulici Nerkeza Smailagića, u stanu Faika Kalendera, nađena veća količina droge. Branilac pokazuje fotografije sa lica mjesta, koje je snimio Sead Bešić. Fotografije br.1 i 2 pokazuju da prozor i staklo nisu slomljeni. Zbog toga nije tačan činjenični opis u optužnici. Branilac tvrdi da se nije mogao čuti glas: "Ubi me Ferid Okić". Ispod predmetnog prozora je navodno sjedio Mustafa Burtus. Branilac tvrdi da prvooptuženi nije bio na mjestu ubistva Faika Kalendera. Tome u prilog ide i izjava Almira Bilalića da su on i prvooptuženi sjedili zajedno u Tuzli, taj susret je zapamtio po događaju kada su paljene džamije u Beogradu. Branilac je kao dokaz predao isječak iz "Avaza", gdje je opisan događaj paljenja džamija u Beogradu – sa datumom 13.03.2004 godine. Odbrana je dokazala da su saoptuženi samo pokušavali spasiti sebe na račun Okića. Odbrana je u toku postupka predložila da se pozove vlasnik firme "Riko" da svjedoči, što im nije odobreno.

Navode iz tačke 12. optužnice branilac opovrgava činjenicom da je prvooptuženi za vrijeme pljačke pošte bio u Kladuši, a to djelo je izvršio Haris Mehanović. Branilac ističe da ne postoji sudska naredba da se izuzme rezervoar kao dokaz.

Povodom tačke 13. predmetne optužnice branilac je naglasio da je prvooptuženi priznao da je posjedovao pištolj i prigušivač. Haris Mehanović je izjavio da je prvooptuženi ovaj pištolj nabavio od Margarete Hadžić. Jedino se povodom toga tereti prvooptuženi, a Margareta se pojavljuje samo u svojstvu svjedoka. Odbrana pojašnjava da prvooptuženi nije oteo brata Momčila Mandića, on je čak pomogao da se Mandić pronađe. Prvooptuženi je uhapšen kao neko ko je pomagao u skrivanju otetog. Odbrana prigovara da branilac i optuženi nisu bili prisutni pri pretresanju automobila "Audi A6", što je bilo njihovo zakonsko pravo, a u tom vozilu je pronađeno oružje.

Branilac pojašnjava da po zakonu ima pravo da priprema svoje svjedoke pred svjedočenje, ali je to pravo odbrana samo iskoristila u slučaju Rame Kabašija i nije ga nagovarala da lažno svjedoči. Odbrana nije imala dovoljno vremena i sredstava kao tužilac. Odbrana smatra da se članovi: 37. st.1. ZKP BiH, 38. ,65., 66., 69. st. 1 i član 73. ZKP BiH moraju pravedno primijeniti u odnosu na prvooptuženog.

Odbrana smatra da izmijenjenom optužnicom – tačkama od 1 do 6 obuhvaćena krivična djela neovlaštenog međunarodnog prometa opojnim drogama-i produženo krivično djelo prvooptuženi nije učinio sa umišljajem. Naprotiv, njegov branjenik je sva ta djela prijavio nadležnim organima.

Nadalje se u optužnici navodi u tačkama 7 i 8 da je prvooptuženi izvršio krivično djelo otmice. Branilac ovdje isključuje umišljajno ponašanje, jer to djelo prvooptuženi nije počinio radi sticanja materijalne koristi. Ističe se da je prvooptuženi dostavio egzaktno informacije, koje niko do tada nije dostavio, a vezano za međunarodnu trgovinu drogama i organizovani kriminal. Taj dokaz je pribavljen uz upotrebu sile, ali bez umišljaja da stekne materijalnu korist.

Naglašava se da svi amnestirani (njih 15) od krivičnog gonjenja: Margareta Hadžić, Nadil Hasić, Munir Kalender, Arif Paloša, Asmir Kalač su prvo tražili da svjedoče, pa da im se nakon toga izrekne kazna. Samo se prvooptuženom sudi za krivična djela koja su svi zajedno počinili.

Odbrana naglašava da je 08.09.2003 godine prvooptuženi predao kasetu, koja nudi dokaze o međunarodnom transportu opojnim drogama.

Vezano za tačke od 9 -12 odbrana isključuje umišljaja prvooptuženog, jer nije imao namjeru da stekne materijalnu korist. "Seat Toledo" nije bio u vlasništvu prvooptuženog, taj automobil je bio ukraden. Prvooptuženi je jedino kriv što je dozvolio Harisu Mehanoviću da bude u njegovom okruženju.

U tački 11 optužnice se navodi da je počinjeno razbojništvo nad Faikom Kalenderom. Međutim, odbrana iznosi činjenicu da je prozor na stanu Kalendera bio zatvoren, pa zbog toga zaštićeni svjedok ništa nije mogao čuti. Zaštićeni svjedok je bio Krasnićijev prijatelj. Odbrana je htjela da kao svjedoka uvede i Faruka Balijagića, koji je dobio naređenje od obavještajne službe da kompromitira prvooptuženog.

Vezano za tačku 12 predmetne optužnice odbrana potvrđuje činjenicu da je prvooptuženi kupio "Opel Kadeta" ali nije opljačkao Poštu u Bukinju. Svjedoke koji su to trebali posvjedočiti odbrana nije uspjela dovesti. Istina je da je prvooptuženi uzeo novac od S. Kućija, da bi tim novcem kupio srebro za svoju radnju. Nesporo je da je u pljački učestvovala i Larisa Čaušević. Ista nije obrađena kao eventualni osumnjičeni. Prvooptuženi se, vezano za ovaj slučaj, može da tereti samo za ne prijavljivanje počinitelja, ali je zato otkrio mnogo značajnije osobe, koje su se bavile međunarodnom trgovinom opojnim drogama.

Branilac je nakon toga zatražio da sud isključi javnost, jer namjra da u preostalom dijelu završne riječi pomene značajna imena, a i radi sigurnosti porodice prvooptuženog.

Sud je prihvatio zahtjev branioca i donio rješenje da se isključi javnost za preostali dio završne riječi.

Branilac počinje sa službenom zabilješkom kriminalističke policije od 19.02.1992 godine, gdje se navodi da se Snežana Gaković iz Mostara, Denis Ćamilović i Kadragić zvan "Sani" bave prometom i rasturanjem opojnih droga i trgovinom ukradenih automobila. Prvooptuženi u službenoj zabilješki od 13.04.1999 godine navodi da N. Ćupina i Denis Ćamilović kontaktiraju sa izvjesnim Mladenom, tjelohraniteljem Radovana Karadžića, da bi preko njega nabavili određenu količinu opojnih droga i prodavali je na prostoru Federacije BiH. U te poslove su bili uključeni i Dejan Ćemalović i Samir Kapetanović.

Odbrana ističe da je prvooptuženi MUP-u, sektoru kriminalističke policije, također dao iste informacije za prethodno navedena lica.

U zabilješki stoji da se izvjesni Kasim Lice, iz Sandžaka, bavi organiziranjem prostitucije u svom Motelu i da je u vezi sa Ismetom Bajramovićem zvanim "Ćelo" u poslovima oko kokaina i herona. Sa istim poslom su se bavili: Lice, Sanela Pajkić i Amel Redžić.

Prvooptuženi u službenoj zabilješki daje informaciju, koju prenosi MUP HNK od 30.07.1999 godine, da su na područje BiH došli Rifet Halili i Ifet Halili iz mjesta Dragaš, pripadnici skupine lojalne Slobodanu Miloševiću i pripadnici terorističkih organizacija i bivši bliski saradnici Ljubomira Magaša zvanog "Zemunac", koji su počinili niz terorističkih radnji na Kosovu. Bili su smješteni na području Pala i Sokoca. Vršili su terorističke aktivnosti na području Federacije BiH.

Nadalje, prvooptuženi u informaciji koju prenosi službena zabilješka MUP-a HNK od 26.07.1997 godine, vezano za ova djela, također, ukazuje za ovog pripadnika terorističke organizacije, koji je došao sa Kosova, da je u direktnoj vezi sa Marinkovim bratom zvanim "Como", iz Kiseljaka, od koga pokušava da kupi veću količinu materijalnih sredstava, koja se mogu koristiti za terorističke aktivnosti.

Branilac navodi da je 21.09.1999 godine neposredno MUP-u HNK prvooptuženi dostavio uzorke kokaina koji je trebao doći iz Nikšića preko Sarajeva u hotel "Zujevina" i dalje prema Tasimu Kučeviću i Fikretu Kajeвиću, pripadnicima sandžačke mafije, radi dalje prodaje u BiH. Također, u tim radnjama je učestvovala i Sanela Faić, kao dobavljač kokaina.

Odbrana ističe da u službenoj zabilješki MUP-a od 21.10.1999 godine stoji da je izvor "Avala" (prvooptuženi) izjavio da je u motelu "Konak" Želimir Pejić posjedovao određenu količinu narkotičkih sredstava pribavljenih u Podgorici.

U službenoj zabilješki od 26.10.1999 godine izvor "Avala" kaže da u Tuzli postoji lice po imenu Dževad Ljimoni, koji se bavi trgovinom opojnim drogama. Kod Ljimonija je 25.10.1999 godine boravio Ramiz Delalić zvani "Ćelo". Dana 26.10.1999 godine im se priključio Fikret Kajević zvani "Fikro".

Službena zabilješka od 26.11.1999 godine u kojoj izvor "Avala" govori o Nedžaduh Ahmetoviću, koji se bavio trgovinom oružjem i trgovinom opojnim drogama od BiH prema zapadu (najčešće u Italiju).

Branilac dalje navodi da je u službenoj zabilješki od 06.12.1999 godine njegov branjenik ukazao na vezu Tasima Kučevića i izvjesnog Bukve, koji radi u AID-u u Sarajevu. Bukva mu je davao sve informacije vezano za istrage, koje idu prema njemu.

U službenoj zabilješki MUP-a HNK od 26.11.1999 godine, prvooptuženi je rekao da je u BiH deponovano 900 kg heroína. Selver Lekić bi mogao znati tu informaciju i predloženo je da se pokrene akcija povodom heroína, nakon čega je akcija i pokrenuta, međutim, tužilac prekida akciju iz razloga u koje branilac ne želi ulaziti.

Branilac ističe, vezano za službenu zabilješku od 14.12.1999 godine, da je prvooptuženi ukazao i na kriminalne mreže u Vakufu i Travniku.

U službenoj zabilješki od 16.12.1999 godine prvooptuženi je govorio o Dušanu Krivokapiću zvanom "Dule", koji se sa Denisom Čemalovićem bavio trgovinom heroínom i kokainom.

Odbrana ističe da je u službenoj zabilješki od 28.12.1999 godine, prvooptuženi ukazao na vezu između Ismeta Bajramovića, Dušana Krivokapića i Fikreta Kajevića, također je donio i uzorke kokaina.

U službenoj zabilješki od 01.11.1999 godine prvooptuženi otkriva da je kralj broj jedan Naser Kaljemendi.

Prvooptuženi u službenoj zabilješki od 15.12. 2000 godine dostavlja imena lica koja su izvršila otmicu Mandića, kao i mnoge druge dokaze. Odbrana naglašava da se tužilac nije osvrtao na izjavu Seje Brankovića i na ove dokaze.

Nakon što je odbrana iznijela ove činjenice, ostatak završne riječi je otvoren za javnost.

Branilac tvrdi da na osnovu člana 250. stav 5. KZ BiH, prvooptuženi treba da bude oslobođen odgovornosti u ovom predmetu iz razloga što je pomogao da se razotkrije više organizovanih kriminalnih grupa. Ako ovaj prijedlog sud ne usvoji, branilac ima drugi prijedlog da prvooptuženi bude osuđen u rasponu od dvije godine i šest mjeseci do sedam godina i jedanaest mjeseci. Prvooptuženi je krivičnopravno manje odgovoran od drugih. Branilac traži od suda da vrati imovinu privrednom društvu "Farisa", jer je ta imovina nezakonito oduzeta, bez sudske naredbe, dok "Audi A6" ne pripada Feridu Okiću, a na slobodnu volju ostavlja vlasniku da li će tražiti povrat automobila.

Branilac drugooptuženog advokat Senad Dupovac je u završnoj riječi izjavio da odbrana drugooptuženog smatra da nema dokaza da je isti počinio krivično djelo, koje mu se optužbom stavlja na teret. Optužnica se, po njegovom mišljenju, zasniva na neutvrđenom danu, neutvrđenom mjestu itd. Ističe da su nejasni pojmovi iz optužnice, kao na primjer, "posredovao" i "pomagao". Da bi posredovao sa prvooptuženim trebao je preduzimati radnje u kojima tačno zna koju količinu, kog narkotika, kog srebra, treba nekome, na nekom mjestu, pod nekim uslovima, za neku cijenu predati. Ništa od toga nije dokazano, ostaju otvorena mnoga pitanja, što znači da postoji sumnja. Izmjena optužnice je dovela do dodatne konfuzije.

Odbrana ističe da tužilac nije utvrdio da je drugooptuženi pakovao srebro i držao lampu dok je ono pakovano, također, nije dokazano kako je srebro, uopšte, došlo u Tuzlu. Jedini dio na kom je optužnica zasnovana, vezano za drugooptuženog, je svjedočenje Seada Akeljića, a Akeljić je imao velike razloge da svjedoči onako kako je i svjedočio. U suočenju drugooptuženog i Seada Akeljića, Akeljić je rekao da zna da drugooptuženi nije kriv.

Odbrana navodi da se u nejasnoj optužnici postavlja da je drugooptuženi jedan od stubova optužbe. To nije tačno, jer je jedina njegova tragedija što nije imao informacija da bi svjedočio protiv drugih, a nije želio da laže. Drugooptuženi je po mišljenju branioca bio dežurni krivac.

Sud Seadu Akeljiću ne može vjerovati, jer je bio neodređen u svom iskazu vezano za drugooptuženog.

Odbrana ističe da drugooptuženi ne negira da je pakovao srebro, ali to se dešavalo u prodavnici srebra u Turskoj u prisustvu vlasnika prodavnice i kupaca. Također, ne negira da je bio prevodilac prvooptuženom. Drugooptuženi im je pomagao, ali ne u krivičnopravnom smislu. Sead Akeljić je svoje krivične radnje činio bez prvooptuženog, pa kako to ne bi radio i bez drugooptuženog.

Branilac posebno ističe da je Margareta Hadžić izjavila da nikada nije vidjela drugooptuženog. Za njegovo ime je čula u jednom razgovoru između Harisa Mehanovića i prvooptuženog, u kome je rečeno da je najbolje da sve ovo "napakuju Fevzi Vasiju".

Tužilaštvo nije odredilo količinu krijumčarene robe, pa se ne zna koliko je srebra upakovano u Turskoj, niti gdje je drugooptuženi pomagao držeci lampu. Prvooptuženi je priznao da je sam stavio srebro u bočice, pa nakon toga u rezervoar. Sve ove radnje bi prvooptuženi uradio i bez prisustva drugooptuženog. Branilac ukazuje da kada je drugooptuženi imao kontakt sa prvooptuženim i Seadom Akeljićem, organizovana grupa nije praktično postojala. Samim tim drugooptuženi nije mogao biti niti pomagač.

Naglašava se da svi svjedoci koji su svjedočili pred ovim sudom nisu drugooptuženom pridavali nikakav značaj, zbog toga što on nije imao značajnu ulogu u predmetnim radnjama. Njegova svijest nije mogla dokučiti da je postojala zločinačka organizacija, tj. da u nju ulazi i stiče materijalnu korist. Branilac potvrđuje da je drugooptuženi išao zbog materijalne koristi, ali da je zaradi kao prevodilac.

Branilac navodi da je učinjena velika nepravda kada su amnestirane osobe, koje su počinile mnogo teža djela u odnosu na drugooptuženog. U mnogobrojnim svjedočenjima niko nije izjavio da je drugooptuženi na bilo koji način učestvovao u trgovini sa narkoticima. Pred ovim Sudom nije dokazano mjesto i posljedice krijumčarenja.

Da bi subjektivni odnos drugooptuženog prema ovom djelu bio jasan, branilac ističe da je drugooptuženi izdržao kaznu zatvora od deset godina za ubistvo. Okolnosti pod kojima je ovo krivično djelo učinio su: da je on Albanac, rođen na Kosovu i to što je on učinio se tamo ne smatra krivičnim djelom, štitio je čast sebe i svoje porodice. Drugooptuženi nije odlučio o izvršenju, to je odlučilo njegovo okruženje, odnosno, društvene prilike i nepisana pravila po kojima živi.

Porodica drugooptuženog, tačnije njegov brat, je spreman da mu obezbijedi radno mjesto i pomoć nakon što drugooptuženi završi sa izdržavanjem kazne. Odbrana naglašava da svijest drugooptuženog nije dovoljno izgrađena da shvati značaj svih svojih postupaka, u smislu ove optužbe, koja mu stavlja na teret izvršenje krivičnog djela. O njegovoj svijesti govori i činjenica da se u jednom trenutku obratio tužiocu i zakleo se mrtvom majkom da govori istinu, nakon čega je otkopčao kaiš na hlačama i pokazao da je na njega ugravirao datum smrti svoje majke. To je učinio čovjek od 40 godina.

Odbrana je predložila oslobađajuću presudu za Fevzi Vasija.

Nakon ocjene svakog provedenog dokaza zasebno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Pod tačkom 1.

Nesumnjivo je utvrđeno da je Ferid okić, zajedno sa Akeljić Seadom I Fevzi Vasijom:

Početkom januara 2003 godine optuženi Ferid Okić je zajedno sa njemu poznatim pripadnicima zločinačke organizacije, po prethodnom dogovoru, radi dalje prodaje, u Holandiji kupio veću količinu opojne droge „ekstazi“ i istu, na neutvrđen način, prebacio u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim osobama dogovorio prodaju „ekstazija“ u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku „ekstazija“ na način da je: sa Seadom Akeljićem dogovorio da za ugovorenu novčanu naknadu od 2.000,00 eura preveze „ekstazi“ u Istanbul i sa optuženim Fevzi Vasijom dogovorio da optuženom Feridu Okiću pomogne kao prevodilac na turski jezik u kontaktu sa kupcima „ekstazija“, nakon čega je Sead Akeljić „ekstazi“ upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru Feridovog vozila marke „Golf“ tip 3 registarske oznake 583-M-625, prevezao iz Tuzle u Istanbul, te vozilo sa „ekstazijem“ u Istanbulu, predao optuženom Feridu Okiću koji ga je zajedno sa optuženim Fevzijem sačekao u Istanbulu, a zatim je optuženi Ferid Okić uz pomaganje Fevzi Vasije kao prevodioca predao „ekstazi“ njemu poznatim kupcima, nakon čega je optuženi Ferid Okić, dobivenim novcem od prodaje „ekstazija“, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije kao prevodioca, zajedno sa svojom suprugom Miladom Okić, sa njemu poznatim trgovcem ugovorio kupoprodaju neutvrđene količine srebrenog nakita, odabrao srebreni nakit, te preuzeo i platio samo dio kupljenog srebrenog nakita, a zatim je optuženi Ferid Okić u namjeri da kupljeni srebreni nakit uveze u Bosnu i Hercegovinu i da izbjegne mjere carinske kontrole, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije i

Seada Akeljića, nakit upakovao u plastične bočice, te ga sakrio kao i „ekstazi“ u rezervoaru istog vozila, nakon čega je Sead Akeljić sam izvršio prevoz srebrenog nakita u Tuzlu, te vozilo sa nakitom, po dolasku, predao optuženom Feridu Okiću.

Ovi navodi potkrijepljuju se iskazima svjedoka Akeljić Seada, Margarete Hadžić, Muje Mandžića, Smaje Mandžića, kao i iz materijalnih dokaza izvedenih na glavnom pretresu.

Pod tačkom 2.

Početkom februara 2003 godine optuženi Ferid Okić je, zajedno sa njemu poznatim pripadnicima zločinačke organizacije, po prethodnom dogovoru, radi daljne prodaje, u Holandiji, kupio veću količinu opojne droge “ekstazi” i istu na neutvrđen način prebacio u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim osobama dogovorio prodaju “ekstazija” u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku “ekstazija” na način da je: sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura preveze “ekstazi” u Istanbul, a sa optuženim Fevzi Vasijom dogovorio da u Istanbulu kao prevodilac i posrednik pomogne Seadu Akeljiću da “ekstazi” preda Feridu Okiću poznatim kupcima i preuzime novac za prodani “ekstazi”, a da zatim Sead Akeljić i optuženi Fevzi Vasija zajedno, dobivenim novcem plate i preuzmu srebreni nakit koji je optuženi Ferid Okić ranije ugovorio i odabrao, da zajedno preuzeti nakit upakuju u plastične bočice i sakriju u rezervoaru istog vozila i ilegalno prebace – prokrijumčare u Tuzlu, nakon čega je Sead Akeljić “ekstazi” upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru Feridovog putničkog motornog vozila "VW" reg. oznaka 583-M-625 iz Tuzle prevezao u Istanbul, gdje ga je sačekao optuženi Fevzi Vasija pa je Sead Akeljić, uz pomaganje optuženog Fevzi Vasije kao prevodioca, vozilo sa “ekstazijem” predao kupcima poznatim optuženom Feridu Okiću, a zatim su izvjesno vrijeme zajedno čekali vraćanje vozila i isplatu novca od kupaca “ekstazija” da bi platili i preuzeli srebro, nakon čega su preuzeli od kupaca samo vozilo i zajedno napustili Istanbul te se vratili u Tuzlu, iz razloga što nisu dobili novac za “ekstazi” te nisu mogli platiti i preuzeti srebro.

Ove činjenice su potkrijepljene iskazima svjedoka: Akeljić Seada, Hadžić Margarete, Muje Mandžića, Smaje Mandžića, te materijalnim dokazima izvedenim na glavnom pretresu.

Pod tačkom 3.

U martu 2003 godine optuženi Ferid Okić i njemu poznati pripadnik zločinačke organizacije Pero Čović su, po prethodnom dogovoru radi daljne prodaje, u Holandiji, kupili veću količinu opojne droge "ekstazi" i istu organizovano na neutvrđen način prebacili u Tuzlu, pa su sa njima poznatim osobama dogovorili prodaju "ekstazija" u Turskoj i istovremenu kupovinu 10 kg opojne droge "heroin" radi daljne prodaje u Tuzli, nakon čega je optuženi Ferid Okić organizovao prevoz i isporuku "ekstazija", te preuzimanje i prevoz "heroina" na način da je radi prevoza "ekstazija" od rent a car agencije u Tuzli iznajmio putničko motorno vozilo "Škoda Oktavija" reg. oznaka 315-E-103, pa se sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura preveze "ekstazi" u Istanbul, te ga preda optuženom Feridu Okiću poznatoj osobi po imenu Adem, a sa Harisom Mehanovićem i Perom Čovićem dogovorio da od osobe po imenu Adem, preuzmu "heroin", upakuju ga zajedno sa tekstilnim proizvodima i pošalju u Tuzlu, kao pošiljku tekstila, na ime osoba sa kojima je optuženi Ferid Okić dogovorio da za njegov butik "Farisa" uvezu tekstilne proizvode ilegalno, pa je nakon toga, Sead Akeljić ekstazi upakovan u plastične bočice i sakriven u rezevoaru iznajmljenog vozila prevezao iz Tuzle u Istanbul, ekstazi predao optuženom Feridu Okiću poznatoj osobi po imenu Adem, koji ga je sačekao u Istanbulu, a Haris Mehanović i Pero Čović su preuzeli 10 kg "heroina" od osobe po imenu Adem, te ga upakovali zajedno sa tekstilnim proizvodima i kao tekstilnu pošiljku poslali iz Istanbula u Tuzlu, na ime Feridu Okiću poznatih osoba, koje su po prijemu, pošiljku sa "heroinom" predali optuženom Feridu Okiću koji je organizovao daljnu prodaju "heroina".

Ove činjenice su utvrđene izjavama svjedoka: Harisa Mehanovića, Seada Akeljića i Margarete Hadžić, kao i materijalnim dokazima koji su prezentirani u toku glavnog pretresa.

Pod tačkom 4.

U maju 2003 godine optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender zajedno sa pokojnim Faikom Kalenderom su, po prethodnom dogovoru, radi daljne prodaje, u Holandiji kupili veću količinu opojne droge "ekstazi" i istu organizovano na neutvrđen način prebacili u Tuzlu, nakon čega je optuženi Ferid Okić sa njemu poznatim Hakijom Krlićem dogovorio prodaju "ekstazija" u Turskoj, a zatim je organizovao prevoz i isporuku "ekstazija" na način da je radi prevoza "ekstazija" od "Rent-a Car" Agencije iznajmio putničko motorno vozilo "Seat" reg. oznaka 301-T-345, a sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od

2.000,00 eura preveze "ekstazi" u Istanbul i da ga preda osobama poznatim optuženom Feridu Okiću i Hakiji Krliću, nakon čega je Sead Akeljić "ekstazi" upakovan u plastične bočice i sakriven u rezervoaru iznajmljenog vozila prevezao iz Tuzle u Istanbul, "ekstazi" predao osobama koje su ga sačekale u Istanbulu, a koje su poznate optuženom Feridu Okiću i Hakiji Krliću.

Ove činjenice su utvrđene iskazom svjedoka Akeljić Seada, te materijalnim dokazima izvedenim na glavnom pretresu.

Pod tačkom 5.

U junu 2003 godine optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender zajedno sa pokojnim Faikom Kalenderom su, po prethodnom dogovoru, radi daljne prodaje, u Holandiji, kupili veću količinu opojne droge "ekstazi", čija je vrijednost bila najmanje 110.000,00 eura, koju su, organizovano, na neutvrđen način, prebacili u Tuzlu, nakon čega su, sa njima poznatim osobama, dogovorili prodaju "ekstazija" u Turskoj i kupovinu oko 20 kg "heroina" radi daljne prodaje u Tuzli, nakon čega je optuženi Ferid Okić organizovao prevoz i isporuku "ekstazija" iz Tuzle u Istanbul, te preuzimanje i prevoz "heroina" iz Istanbula u Tuzlu, na način da je zajedno sa njemu poznatom osobom po imenu Željko, u svom putničkom motornom vozilu marke "Mercedes" reg. oznaka 198-T-193, u rezervoaru vozila napravio tajno skrovište radi prevoza "ekstazija" i "heroina", a zatim je sa Seadom Akeljićem dogovorio da Sead Akeljić za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 4.000,00 eura izvrši prevoz "ekstazija" iz Tuzle u Istanbul i prevoz "heroina" iz Istanbula u Tuzlu, pa je Sead Akeljić "ekstazi", sakriven u pripremljenom skrovištu, prevezao iz Tuzle u Istanbul, vozilo sa "ekstazijem" predao, optuženom Feridu Okiću i njemu poznatim Ademu i Željku, koji su ga sačekali u Istanbulu, a zatim je, nakon što su Željko i Adem preuzeli oko 10 kg "heroina" i sakrili ga u načinjeno skrovište, prevezao "heroin" iz Istanbula u Tuzlu, te vozilo sa heroinom predao optuženom Feridu Okiću, Isljamu Kalenderu i sada pokojnom Faiku Kalenderu koji su organizovali daljnu prodaju "heroina".

Ova činjenica je utvrđena svjedočenjem Akeljić Seada, kao i materijalnim dokazima prezentiranim u toku glavnog pretresa.

Pod tačkom 6.

U julu 2003 godine, optuženi Ferid Okić je sa njemu poznatim osobama iz Državne zajednice Srbije i Crne Gore, sa izvjesnim Šabanom i Miljaimom

dogovorio kupovinu radi daljnje prodaje 7,5 kg. "heroína", a zatim je organizovao preuzimanje "heroína" na način da je: sa Harisom Mehanovićem dogovorio se da Haris preuzme "heroin" koji će iz Državne zajednice Srbije i Crne Gore u Bosnu i Hercegovinu prebaciti Šaban i Miljaim i sa Esadom Kolčakom dogovorio se da Esad, Šabanu i Miljaimu preda pismo kojim ih Ferid obavještava da će im "heroin" platiti u roku od mjesec dana, nakon čega je Haris Mehanović neutvrđenog datuma u Tuzli od Šabana i Miljaima preuzeo 7,5 kg "heroína" i "heroin" predao Feridu Okiću u njegovom stanu u Lukavcu, a zatim je Esad Kolčak od Ferida Okića preuzeo pismo sa ciljem da ga preda Šabanu i Miljaimu od čega je Esad naknadno odustao, nakon čega je Ferid Okić organizovao prodaju dijela pribavljenog "heroína" na području Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske, pa je zajedno sa Harisom Mehanovićem predao Isljamu Kalenderu 2 kg. "heroína" radi podmirenja ranijih međusobnih potraživanja vezanih za kupovinu i prodaju "ekstazija", dok je 2 kg "heroína" uz posredovanje njemu poznate osobe Vahida Parića zvanog "Dado", prodao kupcima u Republici Hrvatskoj, te je organizovao prevoz i isporuku ove količine "heroína" na način da je: dogovorio se sa Hajrudinom Mujagićem zvani Ruda, da za ugovorenu novčanu naknadu u iznosu od 100,00 KM i 50,00 eura od Harisa Mehanovića, preuzme pripremljeni paket sa "heroinom", da pripremljeni paket odveze svojim vozilom u Banja Luku, pripremljeni paket sa "heroinom" preda Vahidu Pariću zvanom Dado i od Vahida Parića preuzme iznos od 12.000,00 eura, nakon čega je Haris Mehanović po Feridovom nalogu u Lukavcu ispred zgrade u kojoj je u to vrijeme živio optuženi Ferid Okić predao upakovani paket sa "heroinom" Hajrudinu Mujagiću zvanom Ruda, koji je izvršio prevoz preuzetog paketa iz Tuzle u Banja Luku, predao paket sa "heroinom" Vahidu Pariću zvanom Dado od kojeg je preuzeo novac za "heroin" u iznosu od 12.000,00 eura, koji je novac, po povratku u Lukavac lično i neposredno predao optuženom Feridu Okiću u njegovom stanu u Lukavcu.

Ove činjenice su utvrđene iskazima slijedećih svjedoka: Hajrudina Mujagića, Vahida Parića, Harisa Mehanovića, Fikreta Vantića, te materijalnim dokazima koji su a ove okolnosti izvedeni u toku glavnog pretresa.

Pod tačkom 7.

Krajem juna 2003 godine, Ferid Okić je organizovao otmicu Munira Kalendera iz Banovića i Florijana Rashiti iz Gnjilana, DZ Srbija i Crna Gora, u namjeri da od njih ili od njihove rodbine, iznudi novac ili drugu imovinsku korist, na način da je sa Esadom Kolčakom, Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem, te njemu poznatom osobom po imenu Samir Kuqi, državljaninom DZ Srbije i Crne Gore, dogovorio izvršenje otmice, a sa Margaretom Hadžić

zvanoj "Marga" iz Tuzle dogovorio da mu imenovana iznajmi prostorije u prizemlju svoje porodične kuće i pomogne da namami Munira i Florijana da dođu na mjesto izvršenja otmice, nakon čega su pripremljenim sredstvima za izvršenje otmice i po dogovorenom planu izvršenja otmice, zajedničkim djelovanjem, nedaleko od hotela u mjestu Zlaća kod Banovića, upotrebom oružja: pištolja marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769, pištolja nepoznate marke kalibra 7,65 mm, pištolja "Makarov" kalibra 10 mm, elektro-šoka za onesposobljavanje i drugih pogodnih sredstava, lišili slobode Munira i Florijana, pri čemu je Florijan Rashiti ranjen upotrebom vatrenog oružja kalibra 7,65 mm, a zatim su ih vezane, u prtljažniku putničkog motornog vozila marke "Mercedes" tip 126 nepoznatih registarskih oznaka, odvezli do kuće Margarete Hadžić zvane "Marga", te ih zatvorili u prizemlju kuće vezane lisicama i lancem za namještaj kako ne bi mogli pobjeći, uz stalni nadzor i čuvanje od strane optuženog Aldina Musića zvanog "Kina" i Samira Kuqi, nakon čega je optuženi Ferid Okić, prisilio Florijana Rashiti da potpiše ugovor kojim Florijan prodaje Feridu Okiću svoj stan broj 21/4, blok br.5, lamela 5-5 prin, površine 46,40 m², u mjestu Živinice kod Tuzle za iznos od 25.000,00 eura, koji mu nije isplatio niti je optuženi Ferid Okić imao namjeru da ga isplati, te od njegove rodbine iznudio plaćanje iznosa od 31.000,00 švicarskih franaka, a koji iznos je optuženi Haris Mehanović preuzeo od Florijanove rodbine u mjestu Peć, nakon čega je optuženi Ferid Okić oslobodio Florijana Rashitija, a Munira Kalendera je prisilio da mu preda 60 kg smjese takozvanog "mišunga", koji se miješa sa "heroinom" radi pripreme "heroina" za maloprodaju, te od Munirove rodbine zatražio plaćanje otkupnine u neutvrđenom iznosu, koji nije uspio naplatiti jer je oteti Munir uspio pobjeći.

Ove činjenice su utvrđene iskazima svjedoka: Aldina Musića, Munira Kalendera, Margarete Hadžić, Harisa Mehanovića, Nermina Hukića, Arifa Peleša, Smaje Mandžića, kao i materijalnim dokazima izvedenim u toku glavnog pretresa.

Pod tačkom 8.

U avgustu 2003 godine, Ferid Okić organizovao je otmicu Nadila Hasića zvanog "Mačak" iz Tuzle u namjeri da od njega iznudi novac ili drugu imovinsku korist na način da je sa Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem dogovorio da zajedno izvrše otmicu, a sa Margaretom Hadžić zvana "Marga" iz Tuzle dogovorio da mu pomogne da namami Nadila Hasića da dođe na mjesto izvršenja otmice, nakon čega su pripremljenim sredstvima za izvršenje otmice i po dogovorenom planu izvršenja otmice zajedničkim djelovanjem

upotrebom oružja: pištolja marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769 i pištolja marke "Zastava" model M-57, kalibar 7,62 mm, serijskog slova i broja C214011 sa 6 metaka, optuženi Ferid Okić i Aldin Musić lišili slobode Nadila u Feridovom butiku "Farisa", te ga vezali lisicama za radijator kako ne bi mogao pobjeći, a Haris Mehanović je Margaretu Hadžić po planu držao u svom stanu za vrijeme otmice kako bi uvjerali Nadila da je i ona oteta, pa je optuženi Ferid Okić pokušao od Nadila iznuditi novac te je zajedno sa Harisom Mehanovićem izvršio pretres Nadilove kuće pri čemu su pronašli i otuđili neutvrđenu količinu nakita, a za to vrijeme je Aldin Musić čuvao vezanog Nadila u butiku, a zatim je optuženi Ferid Okić sa Nadilom dogovorio da će ga prebaciti na drugo mjesto i da pri tom ne pravi probleme nakon čega su optuženi Ferid Okić i Aldin Musić pokušali prebaciti Nadila iz butika na neko drugo mjesto, pri čemu je oteti Nadil uspio pobjeći i obavijestiti policiju, pa su tako optuženi Ferid Okić i Aldin Musić uhvaćeni u pokušaju da se udalje sa mjesta otmice, pri čemu je optuženi Ferid Okić od sebe odbacio pištolj sa prigušivačem koji je koristio prilikom otmice.

Ove činjenice utvrđene su iskazima svjedoka : Aldina Musića, Margarete Hadžić, Nadila Hasića, Harisa Mehanovića, kao i materijalnim dokazima izvedenim u toku glavnog pretresa.

Pod tačkom 9.

U septembru 2003 godine, nakon što je došao do pouzdane informacije da se u "Union banci" DD Sarajevo – ekspozitura Tuzla, koja se nalazi u ulici Muhameda Hevajje Uskufija do br. 8, u tačno određeno vrijeme nalazi veća količina novca, optuženi Ferid Okić dogovorio sa Harisom Mehanovićem, Aldinom Musićem, i njemu poznatim osobama Slavišom Lonco i Samirom Kuqi iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je optuženi Ferid Okić unaprijed pripremio: automatsku pušku "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja i slova YU02352-HI kalibra 9,00 mm, sa 21 metkom u spremniku, pištolj sa prigušivačem nepoznate marke i kalibra, odjeća za maskiranje i vozilo "Ford Fiesta" iznajmljeno od rent-a-car agencije, te zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih pojedinačnih radnji, oduzmu od djelatnika banke novac i da novac međusobno podijele, pa su po ovom dogovoru dana 16.09.2003 godine, između 07,30 i 08,00 sati, dogovorene radnje izvršili, tako da je Haris Mehanović na dogovoreno mjesto parkirao vozilo i čekao da preuzme oduzeti novac od Slaviše Lonco i Samira Kuqi, te da ga sakrije na dogovorenom mjestu, dok je Aldin Musić izvršio osmatranje banke i obavijestio optuženog Ferida Okića da nema opasnosti i, po dogovoru, ostao na autobusnom stajalištu nedaleko ispred banke da osmatra, nakon čega je

optuženi Ferid Okić dao signal Slaviši Lonco i Samiru Kuqi da mogu ući u banku, pa su oni, Slaviša sa "Heklerom" i Samir sa pištoljem, po utvrđenom planu, ušli u banku, te su prijetnjom upotrebe oružja, djelatnike banke odvojili u jednu prostoriju gdje ih je Slaviša Lonco držao pod nadzorom dok je Samir Kuqi, novac u iznosu od 296.500,00 KM oduzeo i stavio u pripremljeni ruksak, nakon čega su njih dvojica napustili banku i krenuli u pravcu pripremljenog vozila, da po planu, ostave plijen u vozilo, što nisu učinili zbog potjere građana, te su stoga nastavili bježati sa novcem, a nakon svih ovih radnji optuženi Ferid Okić, Haris Mehanović i Samir Kuqi su se sastali, te su međusobno podijelili plijen bez Aldina Musića koji je po izvršenju svojih radnji pobjegao u Sarajevo i bez Slaviše Lonco koji se nakon višednevnog sakrivanja od potjere sam predao policiji.

Ove činjenice su nesumnjivo utvrđene iskazima svjedoka: Harisa Mehanovića, Aldina Musića, Tomislava Kovačevića, Almira Pirića, Nermina Karića, Asima Hadžića, Abdulaha Alića, Slaviša Lonca, te materijalnim dokazima koji su na ove okolnosti prezentirani na glavnom pretresu.

Pod tačkom 10.

U februaru 2004 godine, nakon što je došao do pouzdane informacije da Khalil Zayed, u svom stanu na adresi Stupine B9/6-V-20 u Tuzli posjeduje veću količinu dolara i drugih vrijednosti, optuženi Ferid Okić dogovorio je sa Harisom Mehanovićem i osobom po imenu Valdet Sukaj iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja su unaprijed pripremili: oružje, pištolj nepoznate marke, sredstva za vezivanje, ljepljiva traka i lisice, te zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji, otuđe novac i druge vrijednosti, te da ih međusobno podijele, pa su, po ovom dogovoru, dana 01.03.2004 godine između 09,00 i 09,30 sati izvršili dogovorene radnje tako da su, svi zajedno, putničkim motornim vozilom nepoznate marke, došli na adresu gdje stanuje oštećeni Khalil, pa je Haris Mehanović ostao u vozilu da čeka i osmatra, dok je optuženi Ferid Okić zajedno sa Valdetom Sukaj, otišao u stan oštećenog Khalila, koji ih je očekivao, jer su se prethodnih dana dogovorili da im skida sihire, pa su, po ulasku u stan, prijetnjom upotrebe vatrenog oružja, savladali Khalila, vezali ga lisicama, ljepljivom trakom, prisiljavali da im kaže gdje drži dolare, nakon čega su izvršili pretres stana, te su našli i oduzeli 7.365,00 KM, i zlatni nakit u vrijednosti od oko 2.500,00 KM, da bi potom oštećenog Khalila, vezali kablom, te napustili stan sa oduzetim novcem i zlatom zaprijetivši oštećenom Khalilu, da ne smije zvati policiju.

Ove činjenice su nesporno utvrđene iskazima svjedoka: Samire Halilčević, Khalila Zayeda, Milisava Šarčevića, Harisa Mehanovića, Margarete Hadžić, Fahrudin Hidanović, kao i materijalnim dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu.

Pod tačkom 11.

U martu mjesecu 2004 godine, nakon što je došao do pouzdanih informacija da Faik Kalender, sa kojim je u toku 2003 godine vršio međunarodnu prodaju opojnih droga, posjeduje u svome stanu u Sarajevu, na adresi u ulici Nerkeza Smailagića broj 1/1 veću količinu novca i opojne droge "heroin", optuženi Ferid Okić dogovorio je sa Harisom Mehanovićem, Samirom Kuqi i Valdetom Sukaj iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je unaprijed pripremio optuženi Ferid Okić: oružje, pištolji marke "Crvena zastava" sa prigušivačima kalibra 7,65 mm, sredstvima veze i drugim sredstvima, zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji otuđe od Faika Kalendera, novac i drogu, pa su po ovom dogovoru i pripremljenom planu, dana 17.03.2004 godine između 17,00 i 17,30 sati dogovorene radnje izvršili na način da su svi zajedno, iznajmljenim vozilom marke "Škoda Fabia" iz Tuzle došli u Sarajevo u ranim poslijepodnevним satima, parkirali se nedaleko od zgrade gdje stanuje Faik Kalender, te su optuženi Haris Mehanović i Samir Kuqi ostali u vozilu da osmatraju i uoče dolazak Faika Kalendera u stan i to jave optuženom Feridu Okiću i Valdetu Sukaj, koji su bili na svojim pozicijama u unutrašnjosti zgrade, gdje su, prikrivajući se, čekali da Faik Kalender dođe, pa su Haris Mehanović i Samir Kuqi, uočivši dolazak Faika Kalendera sa svojim vozilom pred zgradu, to dojavili telefonom optuženom Feridu Okiću i Valdetu Sukaj, koji su dočekali Faika Kalendera, te ga prijetnjom upotrebe oružja prisilili da otključa vrata svog stana, a zatim su zajedno sa njim ušli u stan, nakon čega je Faik Kalender, u jednom trenutku, pokušavajući pobjeći od optuženog Ferida Okića i Valdeta Sukaj, prišao prozoru, pokušao ga otvoriti u namjeri da iskoči kroz prozor dozivajući pomoć vršeći ove radnje, a u tim trenucima ili optuženi Ferid Okić ili Valdet Sukaj iz jednog od pištolja koje su imali, ispaljuje četiri hica, od čega tri pogađaju Faika Kalendera, koji usljed zadobivenih povreda, u padu, odvaljuje bravaluk na štoku prozora, u rotaciji tijela razbija vanjsko staklo u tom trenutku već otvorenog prozora i pada na pod usljed ustrela grudnog koša i oštećenja devetog grudnog kičmenog pršljena, nakon čega optuženi Ferid Okić i Valdet Sukaj napuštaju stan, za sobom zatvaraju vrata koja se automatski zaključavaju ostavljajući povrijeđenog Faika koji glasno doziva u pomoć i viče "Ubi me Ferid", napuštaju zgradu i prolazeći kroz pasaž zgrade u telefonskom

kontaktu sa Harisom i Samirom dogovaraju mjesto gdje će se sastati, nakon čega se sastaju nedaleko od zgrade, mjesta događaja i bježe sa lica mjesta istim vozilom kojim su i došli u pravcu Tuzle, pri čemu Ferid Okić poziva Aldina Musića koji na dogovorenom mjestu u jednoj piceriji u sarajevskom naselju Nedžarići preuzima Samira Kuqi i dva pištolja koja su pri vršenju opisanih radnji Ferid i Valdet koristili, a za to vrijeme dok oni bježe i uklanjaju tragove, po ulasku ovlaštenih službenih osoba u stan se utvrđuje da je kod Faika Kalendera nastupila smrt usljed zadobivenih povreda.

Ove činjenice su nesporno utvrđene iskazima svjedoka: Harisa Mehanovića, Aldina Musića, Šefika Krasnića, zaštićenog svjedoka 002, Margarete Hadžić, Hećo Hrustema, Sinana Šehovića, Seada Bešića, Izeta Sačića, Envera Šljivnjaka, vještaka Ilijasa Dobrače, vještaka Zdenka Cihlarža, vještaka Nijaza Smajića, vještaka Danice Pencl, kao i materijalnim dokazima prezentiranim na glavnom pretresu.

Pod tačkom 12.

Nakon što je u martu 2004 godine, došao do pouzdanih informacija da se u poslovnici BH Pošte 75203 Bukinje u Šićkom Brodu u Tuzli, u određeno vrijeme, nalazi veća količina novca, optuženi Ferid Okić dogovorio sa Harisom Mehanovićem i osobom Samir Kuqi iz Peći, DZ Srbija i Crna Gora da, sredstvima koja je optuženi Ferid Okić unaprijed pripremio: vozilo marke "Opel Kadet", pištolji nepoznate marke i kalibra, lisice za vezivanje osoba, gumene rukavice, odjeća za maskiranje, radni kombinezoni i radni šeširi, te druga sredstva, zajedničkim djelovanjem, izvršenjem unaprijed dogovorenih radnji, oduzmu od djelatnika pošte novac, pa su po ovom dogovoru dana 01.04.2004 godine između 07,00 i 07,30 sati dogovorene radnje izvršili na način da su pripremljenim vozilom zajedno došli pred poštu, pa je Haris Mehanović ostao u vozilu da čeka i osmatra, a optuženi Ferid Okić i Samir Kuqi su maskirani ušli u prostorije Pošte gdje su prijetnjom upotrebe oružja vezali radnike Pošte lisicama i ljepljivom trakom, te su oduzeli poštansku vreću u kojoj se nalazilo 335.786,40 KM, a zatim su napustili prostorije pošte i korištenim vozilom "Opel Kadet" odvezli se do mjesta gdje ih je sačekala Feridu Okiću poznata osoba kojoj je Ferid Okić predao torbu sa plijenom, otuđenim novcem, a zatim su se istim vozilom "Opel Kadet" odvezli do mjesta gdje su ih čekala već pripremljena druga iznajmljena vozila, nakon čega su prešli u ta iznajmljena vozila, ostavili korišteno vozilo "Opel Kadet" i upotrijebljenu odjeću, a pripremljenim vozilima se udaljili u nepoznatim pravcima, da bi se naknadno sastali na unaprijed dogovorenom mjestu gdje su izvršili podjelu otuđenog novca.

Ove činjenice su nesporno utvrđene iskazima svjedoka : Harisa Mehanovića, Zorana Randželovića, Zihnije Ibrića, Rame Demirovića, Amira Pjevića, Begić Suada, kao i materijalnim dokazima izvedenim na glavnom pretresu.

Pod tačkom 13.

U toku 2003 godine i 2004 godine, protivno Zakonu o držanju i nošenju oružja neovlašteno nabavio i neovlašteno držao oružje čija nabavka, držanje i nošenje građanima uopšte nije dozvoljena i to: automatsku pušku "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja i slova YU02352-HI, kalibra 9,00 mm i pištolj marke "Bereta" model 950 B, kalibar 6,35 mm, serijskog slova i broja BP37769, 5 pištolja marke "Crvena zastava" Mod. 70, kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva i slova: J-311026, G-265640, 39272, 40687 i 23647, 5 prigušivača za pištolje kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: 441133, 90119, 20066, 22004 i 113384, te 200 metaka kalibra 7,65 mm.

Ove činjenice nesporno su utvrđene iskazima svjedoka : Sulejmana Ikovića, Arifa Hasanbašića, te materijalnim dokazima koji su na ove okolnosti izvedeni na glavnom pretresu.

Iz svega naprijed izloženog proizilazi da je prvooptuženi organizovao i rukovodio organizovanom grupom kriminalaca, koji su svojim zajedničkim djelovanjem počinili više krivičnih djela, a koja su opisana u izreci ove presude.

Istodobno proizilazi da je drugooptuženi svojim radnjama opisanim u tački 1. i 2. ove presude postao pripadnik organizovane grupe kriminalaca koji su počinili krivična djela u opisanim tačkama presude.

Odlučujući o vrsti i visini krivično pravne sankcije koje su izrečene prvo- i drugooptuženom u smislu odredaba iz člana 39. i opštih pravila za odmjeravanje kazne u smislu člana 48. KZ-a BiH, sud je prvo- i drugooptuženim i izrekao kazne kako je to navedeno u izreci ove presude, a pri tome imajući u vidu činjenicu da je prvooptuženi počinio 13 krivično pravnih radnji, da je zaprijećena kazna najmanje 10 godina, a gornja granica kazne je dugotrajni zatvor, imajući u vidu broj krivično pravnih radnji, njihovu težinu, te vrstu krivičnih djela, te cijeneći sve okolnosti, sud je odmjerio kaznu i izrekao je kako je to navedeno u izreci presude.

Cijeneći sve okolnosti, koje je sud utvrdio u toku trajanja postupka u odnosu na drugooptuženog, sud je prilikom odmjeravanja visine kazne uzeo u obzir da

se radi o krivičnom djelu iz člana 250. st. 4. , a u vezi člana 54., produženo krivično djelo, i člana 31., pomaganje, te imajući u vidu činjenicu da se optuženi već nalazi na izdržavanju kazne, izrekao mu jedinstvenu zatvorsku kaznu, a pri tome cijeneći sve okolnosti i to kako olakšavajuće tako i otežavajuće, a koja je kazna navedena u izreci presude.

Između ostalog, cijenići sve naprijed izloženo, sud je imao u vidu i odredbe člana 15. ZKP-a BiH, te slobodnom ocjenom dokaza, a ocijenjujući postojanje dokaza i činjenica i to kako objektivnih tako i subjektivnih, odnosno kako materijalnih tako i nematerijalnih, na nedvojben način utvrdio da su optuženi počinili krivično pravne radnje za koje su ovom presudom i osuđeni, a u vrijeme i na način kako je to navedeno u izreci presude.

U toku trajanja glavnog pretresa sud nije proveo neke od dokaza koje je predložio tužilac, od nekih je i odustao, kao i neke od dokaza koje je predložila odbrana prvooptuženog, a sve iz razloga jer sud smatra dase na osnovu provedenih dokaza moglo utvrditi na pouzdan način činjenično stanje, te je provođenje daljih dokaza predstavljalo odugovlačenje postupka, odnosno gubljenje vremena.

Na osnovu primjene zakonskog propisa iz člana 188. st. 4. ZKP-a BiH , sud je prvo- i drugooptuženog oslobodio plaćanja troškova krivičnog postupka, a pri tome imajući u vidu da se oba optužena nalaze u zatvoru, te da bi dosuđivanjem i naplatom troškova postupka bili znatno ugroženi materijalni statusi njihovih porodica.

Sud je odlučio da se , u skladu sa članom 74. stav 1. KZ BiH, od optuženog Ferida Okića oduzme:

automatska puška "Hekler" oznake EN MP-5, serijskog broja YU02352-HI, kalibra 9,00 mm, pištolj marke "Bereta" model 950B, kalibar 6,35 mm, serijskih slova i brojeva BP37769, 5 pištolja sa prigušivačem marke "Crvena zastava" M 70, kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: J-311026, G-265640, 39272, 40687 i 23647, 5 prigušivača za pištolje kalibra 7,65 mm, serijskih brojeva: 441133, 90119, 20066, 22004 i 113384, te 200 metaka kalibra 7,65 mm,

jer nalazi da su ovi predmeti služili za izvršenje navedenih krivičnih djela , a oduzimanje istih vrši se u cilju zaštite opće sigurnosti građana, a iz razloga jer se oduzimanje naprijed pobrojanih predmeta čini apsolutno neophodnim.

Takođe, sud je odlučio da se , u skladu sa članom 110. stav 1. KZ BiH, od optuženog Ferida Okića oduzmu :

- putničko motorno vozilo marke "Opel", tip "Kadet D", 1,3, zelene boje, broj šasije WOLOOOO34E5049305, broj motora 13 181179, godina proizvodnje 1983., koji je automobil optuženi Ferid Okić kupio od Ramiza Močića, radi pripremanja i izvršenja razbojništva iz tačke 12. presude;

- putničko motorno vozilo marke "Audi", tip "A6", registarskih oznaka 935-E-501, broj šasije WAUZZZ4BZYN071711, koji je optuženi Ferid Okić kupio od Čazima Dečaja, novcem pribavljenim izvršenjem krivičnog djela iz tačke 12. presude i iskoristio za sakrivanje pištolja marke "CZ" sa prigušivačima;

-376 komada srebrenih privjesaka, težine 1.205,00 grama, 6 komada srebrenih broševa, težine 60,30 grama, 866 komada srebrenih prstenova, težine 4.067,60 grama, 475 komada srebrenih minđuša, težine 1.784,00 grama, 509 komada srebrenih narukvica, težine 3.394,90 grama, 702 komada srebrenih ogrlica i lančića, težine 6.788,95 grama, srebreni nakit lomljeni, težine 300,30 grama, koji je kupio novcem pribavljenim izvršenjem krivičnog djela iz tačke 12. presude.

Ovo iz razloga što je u toku glavnog pretresa dokazano da je navedena imovinska korist stečena izvršenjem krivičnih djela od strane optuženog Ferida Okića, te da se imovina stečena na taj način ni u kom slučaju ne može zadržati, a jer je pribavljena izvršenjem krivičnog djela.

Nadalje, u skladu sa članom 110. stav 2. , a u vezi stava 1., a sve u vezi sa članom 111. stav 1. KZ BiH, od optuženog Ferida Okića ili od osoba u čijem je posjedu, oduzima se slijedeća imovinska korist :

-stan br. 21/4, blok br. 5, lamela 5-5 prin., površine 46,40 m², u mjestu Živinice kod Tuzle, koji je prvooptuženi Ferid Okić stekao izvršenjem krivičnog djela iz tačke 7. presude od oštećenog Florijana Rashiti, te prodao Adilu Kamberoviću, koji je mogao znati da je optuženi Ferid Okić nezakonito pribavio stan.

-putničko motorno vozilo marke "Mercedes" benz ML, model 270 CDI, azurno plave metalik boje – G9, broj šasije WDC1631131X723333, broj motora 61296330034114, koje je optuženi Ferid Okić kupio novcem ostvarenim vršenjem krivičnog djela iz tačaka od 1. do 3. presude, kupovinom od auto kuće "Đug-auto" iz Živinica, a zatim u izvršenju krivičnog djela iz tačke 4. presude prenio u vlasništvo osuđenom Isljamu Kalenderu, koji u toku ovog postupka i postupka pred Kantonalnim sudom u Sarajevu, a sve u cilju da bi izbjegao oduzimanje vozila, vozilo prodao Erduanu Hadžihasanoviću, koji je zasigurno mogao znati da su optuženi Ferid Okić i Isljam Kalender nezakonito pribavili vozilo;

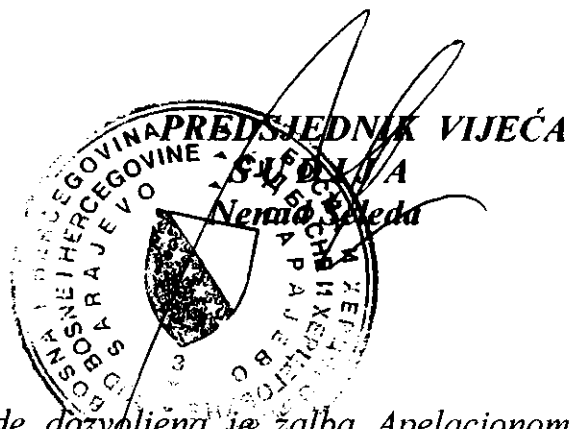
-putničko motorno vozilo marke "Mercedes", tip 210, broj šasije WDB2100171A230607, broj motora 60298212004158, koje je optuženi Ferid Okić kupio novcem ostvarenim izvršenjem krivičnih djela iz tačaka od 1. do 3. presude, kupovinom od Auto kuće "Đug-auto" iz Živinica, u vozilo ugradio tajno skrovište i isto koristio za izvršenje krivičnih djela iz tačke 5. presude, a zatim vozilo sa skrivenim skrovištem prodao Erminu Mujkiću, koji je zasigurno znao da je optuženi Ferid Okić vozilo nezakonito pribavio i koristio prilikom izvršenja krivičnih djela.

Ovo iz razloga, što je sud utvrdio da je ova imovinska korist pribavljena krivičnim djelom, a Adil Kamberović, Erduan Hadžihasanović i Ermin Mujkić su znali ili su zasigurno mogli znati daje ova imovinska korist pibavljena izvršenjem krivičnog djela.

ZAPISNIČAR

Jasminka Adžajić

Adžajić

PRAVNA POUKA : Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću ovog suda u roku od petnaest (15) dana od dana prijema.